ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்கு உலகம் நிறைந்த புகழ்பெற்ற வியாக்கியானமான

பகவத் விஷயம்.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இந்த நாடறிய மாறன்மறைப்பொருளை நன்குரைத்த

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

மஹாப்ரவேசம்-முதல் ச்ரியஃபதிப்படி.

ச்ரியஃ பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், "மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜன்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவிவரை "அடியை யடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்" என்று முதலிலே தம்திருவாயாலே சொல்லவல்லராம்படியாக முதலடியிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணி யருளினான். * ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேந அக்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா. என்கிறபடியே ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்தை "உத்பந்நநவசஷ்பாட்யம்" என்னும்படி கடாக்ஷித்தாற்போலே தத்வங்களை விசதமாக அறியவல்லராம்படி கடாக்ஷித்தான்.

இதரதர்சநங்களில் தத்வங்களைப் பதினாறென்பார், ஆறென்பாராய் பஹு ப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்திபண்ணுவர்கள்.

எங்ஙனேயென்னில், - லோகாயதிகன், ப்ருதிவ்யாதி பூதங்கள் நாலினுடைய கூட்டரவிலேசைதந்யமென்றொரு தர்மம்பிறக்கும்; அதுக்குண்டானஸுகதுக்கங்களே ஸ்வர்க்கநரகங்கள், அவற்றினுடைய பிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவ்வருகொன்றுமில்லையென்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம். ஆர்ஹதன், கார்ய காரணரூபத்தாலே ஜகத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நாபிந்நமும் ஸத்யாஸத்யமுமாயிருக்கும்; ஆத்மாக்கள் கர்மாநுரூபமான சரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே தமக்குப் பரிமாணமாகக்கொண்டிருக்கும்; ஸம்ஸாரமநாதி; மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியாநிற்கை மோக்ஷமாகிறதென்றான். பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு வைபாஷிகன், பரமாணுஸங்காதமாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷயஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேறேயாத்மாவில்லை; இதில் ஸ்திரத்வபுத்தி-ஸம்ஸாரம்; க்ஷணிக புத்தி-மோக்ஷமென்றான். ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்தாந்தமதுவேயாயிருக்கச் செய்தே அநுமாநஸித்தம் ஜகத்தென்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞானமேயுள்ளது, அதுவும்

க்ஷணிகமென்றிருக்கை மோக்ஷமென்றான். மாத்யமிகன் ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும், ப்ரமாதாவுமிவை யுண்டென்றறிகை ப்ரமம், சூந்யத்தாலே சூந்யமென்றறிகை மோக்ஷமென்றான். நையாயிக வைசேஷிகர்கள், ஜகத்துக்குஉபாதாநகாரணம் பரமாணுக்கள், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்தகாரணம், ஸம்ஸாரமநாதி, ஈச்வரோபாஸ்தியாலேஸகலதுக்கஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோக்ஷமென்றார்கள். பாசுபதன், பரமாணுக்கள்ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம், ஆகமஸித்தேச்வரன்நிமித்தகாரணம், ஸம்ஸாரமநாதி, ஆகமோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதிஸாரூப்யத்தைப் பெறுகை மோக்ஷமென்றான். ஸாங்க்யயோகிகள் ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறது, அந்த ப்ரக்ருதியோடாத்மாவுக்குண்டான அநாதிஸம்பந்தம் ஸம்ஸாரம், ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் மோக்ஷமென்றார்கள். பாட்டப்ராபாகரர்கள்நித்யராய்அநேகராய்ஸர்வகதராய் அநாதிகர்மத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள், ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம், கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திரூபமோக்ஷஹேது, ஈச்வர ஸத்பாவமில்லையென்றார்கள். மாயாவாதி, நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமே மாயாசபளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம், "தத்த்வமஸி" இத்யாதிவாக்யஜ்ந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்த ப்ரமம்போகை மோக்ஷம் என்றான்.

பாஸ்கரீயன், அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யோபாதி மிச்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம், வர்ணாச்ரம தர்மோபேதமாய் வாக்யஜந்யஜ்ஞானபூர்வகமாயுள்ள உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தாலே உபாதிநசிக்கை மோக்ஷமென்றான். யாதவப்ரகாசன், அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சிதசிதீச்வராத்மகமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்குண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம், ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே பேதஜ்ஞாநம்போகை மோக்ஷமென்றான். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்கிற வைதிகஸித்தாந்தத்திற்காட்டில் ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தை கதிபயசக்திவிசிஷ்டமாகக் கொண்டானத்தனை, அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். ஆக, ஸித்தாந்தங்கள் பதினேழும் பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே வ்யர்த்தங்கள். நம்தர்சநத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று; அவையாவன, சித்துமசித்து மீச்வரனும். ப்ரகாரப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்னலாய்; ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவென்னலாயிருக்கும். அசித்தாகிறது குணத்ரயாத்மகமாய் நித்யமாய் விபுவாய் ஸததபரிணாமியாய்ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதாபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரத்தைத்ருடமாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயிக்கவேணும்; இது த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய் இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயிக்கவேணும்; * ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது: * என்றும், * தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே. என்றும் சொல்லுகிறபடியே, நான்பிணைத்த பிணை ஒருவராலவிழ்க்கப்போகாது, என்னையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கொள்ளவேணுமென்றானிறே. அதுதன்னையே யிவரும் "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறா, சொல்லா யானுன்னைச் சார்வதோர்சூழ்ச்சி" என்றாரிறே. "ஒருகுருவிபிணைத்த பிணை ஒருவராலவிழ்க்கப்போகிறதில்லை, ஸர்வசக்தி கர்மாநுகுணமாகப்பிணைத்தபிணையை அவனையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனைகாண்" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர்வார்த்தை. சேதநன் நித்யனாய் அணுவாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணனாய் ஜ்ஞாநகுணகனாய் ஏகரூபனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து "ஜராமரண

மோக்ஷாய'' என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவ மமையுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனையுபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும்வேணும், ஆத்மாநுபவத்தைநெகிழ்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய குணாநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன் தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும். இவற்றிலொன்றை யறியிலும் ''ஒண்டாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு'' என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. ஜ்ஞாநமாகில் ச்ரிய:பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களைப்பற்றிப்பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம். *தத் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம் * தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்*என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தையொழியக் கற்றவையெல்லாம் செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதி. இப்படியிருக்கிற சிதசிதீச்வரர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யறியக்கடவாரொருவருமில்லை; இவற்றையுள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்றிவ் வாழ்வார்.

இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை, நித்யஸூரிகளிலுமில்லை. தம்படி தாமுமறியார்; ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; ஸர்வேச்வரனுமறியான். ஒருஸாதநத்தையநுஷ்டித்து இந்நன்மை நமக்குவருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமையாலே தாமுமறியார்; இவரைப்போலே யிருப்பாரை ஸம்ஸாரத்தில் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; தன்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியிலிப்படி பலிக்கக்காணாமையாலே ஸர்வேச்வரனுமறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர், ''அடியார்நிலாகின்றவைகுந்தமோ வையமோ நும்நிலையிடம்'' என்று உபயவிபூதியிலுமடங்காதிருப்பர். ''விண்ணுளாரிலும்சீரியர்'' என்னும்படியாயிற்றிவர்நிலை; பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்கான தேசத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்களைப்போலன்றே அவ்வநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தநுபவிக்கிறவர்கள். * கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: * என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே பகவத்ருசி யொருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. * துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:, தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்சநம், * என்கிறபடியே முதல்தன்னிலே மநுஷ்யசரீரம் கிடையாது, பெற்றாலும் ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனென்று அவனைப் பெறுகைக் கநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்னும் ருசிஒருவர்க்கும்பிறவாது, இதுண்டாகிலுமுண்டாம், பாகவத சேஷத்வம் உண்டாகாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. *மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித் யததி ஸித்தயே, யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:* என்று ஸர்வேச்வரன்தானு மருளிச் செய்தான்.

இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார்வந்து, அவதீர்ணரானவிதுசேதநர் பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று. * ததோகிலஜகத்பத்மபோதாய அச்யுதபாநுநா * என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் வந்தவதரித்தாற்போலேயாயிற்று ஆழ்வார்வந்தவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப்போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டாயிற் றிருப்பது. அப்படியேயிவரும் ''ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்'' ''மரங்களுமிரங்கும்வகை'' *பாலேய் தமிழரிசைகாரர்பத்தர்பரவும்படியாயும் ''கேட்டாரார்வானவர்கள்'' ''பண்ணார் பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித் தென்னாவென்னுமென்னம்

மான்'' என்னும்படி யிப்படியே தம்முடைய நன்மை யெங்குமுண்டான வெல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது.

* ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர் யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி. * என்கிறபடியே (ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே இவரும்)பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையுடையராயிருப்பர்.* ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மேமதம்.* ஐச்வர்யம், ஆத்மலாபம், ஏதேனுமொரு புருஷார்த்தமாகவுமாம், நம்பக்கலிலேகொள்ளுமவர்கள் உதாரர், ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரகனென்று ஸர்வேச்வரனருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர். * பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி வர்த்தநః *என்று பால்யந்தொடங்கி பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடணையத் திருத்தொட்டி விடாதபோது பள்ளிகொள்ளாத இளையபெருமாளைப்போலே யிவரும் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே பகவத்குணைகதாரகராயிருப்பர். "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து'' என்றும், "மலையோ முழுமுற்றும்போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்றுகற்கின்றவாசகம்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [* ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாத் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ. *] உம்மை ஒழிந்தவன்று பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை, ஜீவித்தோமோ, முஹூர்த்தம்; என்போலே என்றால், ஜலாதுத்த்ருதமானமத்ஸ்யம் நீர்நசையறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே;நீர் நிறுத்திப் போகிறோமென்கிறவார்த்தை உம்முடையதிருவுள்ளத்திலே உண்டென்றறியுமளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பதென்றாரிறே. அத்தலையில் நினைவாலேயிறே யித்தலைஜீவிப்பது, "எத்தேவர்வாலாட்டுமெவ்வாறுசெய்கையுமப்போதொழியும்'' என்கிறபடியே அவன்னினைவில்லாதவன்று இவையுமில்லையிறே. அப்படியேயிவரும் "நின்னலாலிலேன்காண்'' என்றிருப்பாரொருவர். [*ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே, ஐச்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா. *] "வானவர்நாடு'' என்கிற பரமபதம், ஆத்மலாபம், லோகாநாமைச்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய்வருமன்று வேண்டேனென்ற இளையபெருமாளைப்போலே யிவரும் "திருவொடுமருவியவியற்கை மாயாப்பெருவிறலுலகமூன்றினொடுநல்வீடுபெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ''என்றும் "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்'' என்றும் "பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' என்றும் இதரபுருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாயிருப்பர். * அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே, ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச் ச பிதா ச மம ராகவః. * என்று பெருமாளையே யெல்லாவுறவுமாகப்பற்றின இளையபெருமாளைப்போலே யிவரும் "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே'' என்று பகவதைகாந்த்யஸீமையாயிருப்பர். * அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே, பவாந் ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே. * என்றிளையபெருமாள் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, இவரும் "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்'' என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பர்.

விஸ்தரேணாத்மநோ யோகம் விபூதிஞ் ச ஜநார்தந, ந த்ருப்திம் ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப:* என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுந தசரதாதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையு மனுபவியாநின்றாலும் "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்'' என்னும்படி மேன்மேலெனப்பெருகிவருகிற ஆராதகாதலையுடையராயிருப்பர்.

தர்மாத்மா ஸத்யசௌசாதிகுணாநாமாகரஸ் ததா, உபமாநமசேஷாணும் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத். என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லா தாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமாநபூமியாகச் சொல்லுகிறப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியுமாயிருப்பர்.

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்யமுபாகத: என்று குணங்களுக்குத் தோற்றடிமைபுக்க இளையபெருமாளைப்போலே யிவரும் பகவத்குணங்களிலே தோற்று, "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துயரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்றார்.

இப்படி பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை விசதவிசததரவிசததமமாகவநுபவித்து அது உள்ளடங்காமைவழிந்து புறப்பட்டசொல்லாயிற்றிப்ப்ரபந்தங்கள்.

இங்ஙனேயாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் "எழுத்தசை சீர்பந்தமடிதொடை பாவினம்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ப்ரபந்த லக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; சோகவேகத்தாலே பிறந்த "மாநிஷாத" இத்யாதிச்லோகமானது "மச்சந்தாதேவ" என்கிற ச்லோகத்தின்படியே அத்திக்காயி லறுமான் போலே பகவத்விபூதியில்ஏகதேசஸ்த்தனை ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப்பிறந்த இப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை.

இவையென்ன கோடியிலே யடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி யெங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அதுமூலமென்றறியும்படி யெங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யரார்? இப்ப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கதிகாரிகளார்? இவற்றுக்கு போக்தாக்களார்? இவையெதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன? என்று சில அவ்யுத்பந்நர்கேட்க; இவை புருஷார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரபந்தங்களிலே ப்ரதாநப்ரபந்தங்கள், பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தனவென்னுமிடம் ஸ்வ(ர)வசநவ்யக்திகளாலே யறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும் ஸம்ஸாரத்திலுத்வேகம்பிறந்தாருக்குஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை யிப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலுமிவையுத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்றறியலாம். எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதனை ச்ரிய:பதி யிப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவனிவை கற்கைக்கதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யருமெம்பெருமான்தானுமிவற்றுக்கு போக்தாக்கள்; பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்த மின்னபடிப் பட்டிருக்குமென்றறிவிக்கைக்காகப்பிறந்த ப்ரபந்தங்களிவையென்று சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

நிஷித்தபாஷையாகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை வேதத்திலநதிகாரிகளப்யஸிக்கக்காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கடைவில்லாத சதுர்த்தவர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேசிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ச்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகையாலும்,

ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டாவென்று வைதிககோஷ்ட்டியில் பழக்கமில்லாதார் சிலவறிவுகேடர்வந்து ப்ரத்யவஸ்த்தாநம்பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே, பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைசிகாதிகளைத் தன்னுட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம!, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்.* என்ற யமவசநத்தின்படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை யங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்யசாஸ்த்ராதிக ளப்யஸிக்கவேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில்அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளு மிழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிட பாஷையாலே யருளிச்செய்கையாலும், எதிர்சூழல்புக்கு அநேகஜந்மங்க ளெம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கடியான பாக்யத்தையுடையராய், நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய், தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர சபர்யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே யிப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி சிஷ்ட ப்ரசுரமான தேசங்களெங்குமுண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாருமிவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக்கேட்டு இவற்றை யப்யஸிக்கைக்கீடான இப்பாஷை நடையாடுந்தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே! என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கடைவில்லாத அவைதிகருங்கூட பரிக்ரஹிக்கை ச்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்று முபாஸநமென்று முபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச்சொல்லுகையாலும், ஐச்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனை எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும் பக்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ச்ரவணாதிகளிலப்போதே நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவற்றிற்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் ஸாக்ஷியாகச்சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாத் மோக்ஷத்தைச்சொல்லுகையாலும்,புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாகவுபபாதித்து வைதிககோஷ்ட்டியில் அபியுக்தரானவர்கள்பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே யவனை யநுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற விவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக்கூப்பிடுகையுங் கூடினபடியெங்ஙனேயென்னில், ஒரோகுணத்தை யநுபவித்தால் அநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரியத்வப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி" என்றும், "மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே; பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்திபற்றாது; யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போதாசைப்பட்டபொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்திலநுபவித்த அம்சத்தையுமிழந்து "எந்நாள்யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்" என்றும் "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ" என்றும் "போரவைத்தாய்

புறமே" என்றும் "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" என்றும் கூப்பிடாநிற்பர். அவனை யநுபவிக்கப்புக்காள் "அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே" என்றும் "பருகிக்களித்தேனே" என்றும் "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்றும் "தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தும்" என்றும் "எமர்கீழ்மே லேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்றும் தாமுந் தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க்கூடக் களிப்பர். இப்படி பஹுகுணனை எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசயபக்திமான்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுக துக்கராய், அவனை யல்லதறியாதபடியாய் பகவதநுபவஸுகம் மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்கிறனவாகவும், விச்லேஷமென்றொரு வகையுண்டென்றுமறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்கமறந்து, விச்லேஷவ்யஸநம்மிக்கால் ஸம்ச்லேஷ ரஸமுண்டென்று மறியாதே யிதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு "நீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" இத்யாதியாலே யவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவர்க்கு ப்ரியாப்ரியங்களொருகாலும் முடியாதே பர்யாயேண வுண்டாயிருக்கையாலே யிவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச்செல்லுகையாலே யிவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றாயிற்று நம்முதலிகளருளிச்செய்வது.

ஆனால் சேதநர்க்கு ஸ்த்ர்யந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷகபோக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைகதாரகரென்னக் கூடுமோ! என்னில்; திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை யநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று கொள்வது.

இப்படியிருக்கிறவிவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். விச்லேஷமாவது பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷைபண்ணி அதுபெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம்.

ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வநியந்தாவாய்நிரவதிகக்ருபாவானாயிருந்த வெம்பெருமா னிவருடையவநுபவத்தை முடியநடத்தாதே இவ்வநுபவத்தை விச்சேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்னில்;திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே யிவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும். எம்பெருமான்பக்கல்பிறந்த வாசை முதிர்ந்து நினைத்தபடிபெறாவிட்டவாறே சோகமோஹங்கள்பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வார்க்கு வந்த தசை அந்யாபதேசப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

இப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மவிஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில. ப்ராப்திவிரோதியைச் சொல்லும் சில; அவசிஷ்டமானவை யிவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றிலுத்தேச்யம் பலம், ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - த்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று, எம்பெருமானை அர்த்

திக்கிறார்; திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு போக்யமான தன்னுடைய வடிவழகைக் கலம்பகன்மாலையைப் பணியாக வெடுத்துக்காட்டுமாபோலே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டநுபவித்தார் பூர்ணமாக; பெரியதிருவந்தாதியில்-நிரதிசய போக்யனான எம்பெருமானை யநுபவிக்கையாலே ததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும்நினைத்தும் தரிக்கிறார்; திருவாய்மொழியில் - இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ச்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய்த் தனக்குத்தகுதியான திவ்யதேஹத்தையுடையனுமாய் திவ்யபூஷண பூஷிதனுமாய் சங்கசக்ராதிதிவ்யாயுததரனுமாய் பரமவ்யோமத்திலே ஆனந்தமயமான திவ்யாஸ்த்தாநரத்நமண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும்தானும் பிராட்டிமாருங்கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலேஏழுலகுந்தனிக்கோல் செல்லவீற்றிருந்தருளி, *அஸ்த்தாநே பயசங்கிகளான * அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரணநளிநனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனேசெல்லாநிற்க ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்மதயாசேதநாசேதநங்களைவியாபித்துதத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நாராயணாதிநாமங்களைத் தனக்குவாசகமாகவுடையனாய் ஏவம்விதனாகை "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்தனுமாய், இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவைத்து ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து தன்னுடையபரமக்ருபையாலே திருவவதாரம் பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய் தன்னுடைய அவதாரங்களிலுமுதவப்பெறாத கர்ப்பநிர்ப்பாக்யர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய் பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாய்க்கொண்டு ஆச்ரிதர்க்கத்யந்தபரதந்த்ரனாய் அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநசயநாதிகளையுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தானே ஆச்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலேவந்துநின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கும் ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமானபடிகளால் பரிபூர்ணனானவெம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக்கண்டநுபவித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப்பெற்று முடிக்கிறார். இனிச்சொல்லவேண்டுமவையெல்லா மவ்வவதிருவாய்மொழிகள்தோறும் சொல்லக்கண்டு கொள்வது.

முதற்றிருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாவது-நாநாரத்நபரிபூர்ணமாய்அபரிச்சேத்யமான கடலைமுந்துறத்திரளக்கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளாலே பரிபூர்ணனாய் எல்லாப்படியாலுமெல்லாரிலும்மேற்பட்டு ஸர்வேச்வரனாய்ச்ரிய:பதியாக அபௌருஷேயமான ஸுத்ருடப்ரமாணச்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியுள்ளடங்காமையநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப்பேசி ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறார்; கடலைத்திரளக்கண்டானொருவன் அதிலுண்டான முத்துமாணிக்காதிகளையும் தனித்தனியேகாணுமாபோலே முதற்றிருவாய்மொழியிலே திரளவநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை யோரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாகச்சொல்லுகிறது இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம். இப்படிசெய்தாரிவரேயல்லர், பாரதராமாயணாதிகளைப்பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸம்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள்ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

பரஸ்வரூபம் அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும் கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணமாய், விபுத்வாத் தேசத: பரிச்சேதரஹிதமாய் நித்யத்வாத் காலத: பரிச்சேதரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் தனக்கொரு ப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமுமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய சீலாத்யநந்த கல்யாண குணகணமஹோததியாய் ச்ரிய:பதியாய் ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய் சுத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய் புண்யகந்தவாஸிதாநந்த திகந்தராளமாய் ஸர்வாபாச்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலேவ்யாபித்துதரித்து நியமித்து இப்படிஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம் மஹதாதிவிகாரங்களையுடைத்தாய் நித்யமாய் த்ரிகுணாத்மிகையாய் சுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணையாய் அநேகப்ரஜைகளுக்கு ப்ரஜநநபூதையாய் எம்பெருமானுக்கு சரீரதயா சேஷமாய் சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இச்சிக்க இந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்சதித்வமாய்க் கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய் இப்படி யெம்பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய் தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய் ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய் நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் அப்ருதக்ஸித்யர்ஹப்ருதங்நிர்தேசாநர்ஹாநந்யார்ஹ சேஷமுமாய் பரசேஷதைக ரஸமுமாய் அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; இத்தையுள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்றிவர்.

இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தமேதென்னில்; முதல்திருவாய்மொழியிலே "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" என்று தொடங்கி"உணர்முழுநலம்-மிகுநரையிலன்" "நிலனிடைவிசும்பிடையுருவினனருவினன்" "ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர்" என்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்து "கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைவரனவில் திறல்வலியளிபொறையாய்நின்ற பரன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணனே பரதத்வமென்கைக்காக நாராயணசப்தார்த்தத்தையருளிச்செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும்உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணசப்தார்த்தம்; இதினுடைய சேஷமிறே *ஒன்றுந்தேவும், திண்ணன்வீடும்.* அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்குவாசகமான திருநாமந்தன்னை "வண்புகழ்நாரணன்" என்றருளிச்செய்தார்; வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தை யறியலாயிருக்குமே, அங்ஙனன்றிக்கே யிதுவேவாசகமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே யறுதியிட்டஆகாரந்தோற்ற "செல்வநாரணன் "திருநாரணன்" "நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" 'காராயினகாளநன்மேனியன் நாராயணன்" "திண்ணம்நாரணம்"என்று ஆதரித்துக்கொண்டுபோந்து "வாழ்புகழ்நாரணன்"என்று வழிப்போக்கில்வார்த்தையுமிதுவேயாய்த்தலைக்கட்டுகையாலே யிதுவேவாசகமென்கிற நிர்ப்பந்தத்தையருளிச்செய்தார்; இனி "மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்"என்றுதொடங்கி "திருவுடையடிகள்" என்றும் "மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்" என்றும் "நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பன்'! என்றும் "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே" என்றும் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து "திருவாணை" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பே" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனேபரதத்வமென்றும் சொல்லிற்று. இத்தால் நம்மாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்தில்பதத்வயத்தாலுமருளிச்செய்துகொண்டு

போருமர்த்தத்துக்கடி இவ் வாழ்வாராயிருக்குமென்றதாயிற்று ; ஆச்ரயணவேளை யிலே "மலர்மகள்விரும்புமநமரும்பெறலடிகள்" என்றுதொடங்கி, போகவேளை யிலே "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகியவென்னன்பே" என்று சொல்லுகை யாலே ஆச்ரயணவேளையோடு போகவேளையோடுவாசியற வொருமிதுநமேயுத் தேச்யமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று ; இப்படி பரஸ்வரூபம்நிர்ணீதமாயிற்று. பரஸ்வரூபப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியென்னென்னில்; "உடன் மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்து" என்று சரீராத்மபாவத்தைத்தாமநுஸந்தித் துப் பிறர்க்குஉபதேசிக்கிறவிடத்திலே "உம்முயிர்வீடுடையானிடை"என்றுஅந்த சரீராத்மபாவந்தன்னையேயுபதேசித்து, இந்தசரீராத்மபாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்ஹசேஷத்வமென்னுமிடத்தை "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும் "அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்" என்றும்சொல்லி, இது தச்சேஷத் வத்தளவிலேநிற்பதொன்றல்ல, ததீயசேஷத்வபர்யந்தமானலாயிற்று` தச்சேஷத் வஸித்தி யென்னுமிடத்தை,* பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமையிலே பரக்க வருளிச்செய்து "அடியார்கள்குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே "அடியரோடிருந்தமை" என்றுதலைக்கட்டுகை யாலே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபாநுரூபமானபுருஷார்த்தமிருக்கும்படி யென்னென்னில்; "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றுதொடங்கி "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்றும் "பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணி கொண்ட" என்றும் "முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றும் இப்படிகளாலே யடிமையே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து, இதுதான் சாஸ்த்ர விஹிதமென்று செய்யுமளவல்ல, ஸ்வரூபப்ராப்தமென்றுசெய்யுமளவல்ல, ராகப் ராப்தமென்றுசொல்லுகைக்காக அடியிலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்றுகொண்டு ப்ராப்யமான குணங்களைச்சொல்லி, "சுவையன் திருவின்மண ளன்" என்றும், "தூயவமுதைப்பருகிப்பருகி" என்றும் குணவிசிஷ்டவஸ்துவி னுடையபோக்யதையையுஞ்சொல்லி, "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமு தம்" என்றும் "ஆராவமுதே" என்றும் "ஆராவமுதானையே" என்றும் இந்த போகத்தினுடைய நித்யாபூர்வதையைச்சொல்லி, "உகந்துபணிசெய்துனபாதம் பெற்றேன்" என்று குணாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னுமிடத்தைச்சொல்லி, இதுதான்யாவதாத்மபாவியான புருஷார்த்தமென் கைக்காக "ஈதே யின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்" என்றுதலைக்கட்டுகையாலே பக வத்குணாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றருளிச்செய்தார்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதிவேஷத்தை இரண்டாந்திரு வாய்மொழியிலே "வீடுமின்முற்றவும்" என்றுகட்டடங்கச்சொல்லி அதுதன்னையே மேல் மூன்றுதிருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்தருளிச்செய்தார். அவையெவை யென்னில், அஸேவ்யஸேவை த்யாஜ்யமென்றார் * சொன்னால் விரோதத்திலே, ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்றார் * ஒருநாயகத்திலே, சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார் * கொண்டபெண்டிரிலே; அங்ஙனேசொல்லலாமோ? சாஸ்த்ரஸித்தமான வைச்வர்யகைவல்யங்கள் புரு ஷார்த்தமாகத்தட்டென்னென்னில்,பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்திலே அதி கரித்தவனுக்கு* ஐங்கருவிகண்ட வின்பமாகையாலும், தெரிவரிதாயளவிறந்திருந் ததேயாகிலும்பகவதநுபவத்தைப்பற்றச்சிற்றின்பமாகையாலும், முமுக்ஷுவுக்கு இவை த்யாஜ்யமென்றார். ஆக, த்யாஜ்யவேஷத்தையருளிச்செய்தார் ; த்யாகப்ர காரமிருக்கும்படியென்னென்னில்; த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனையன்றோ ;

த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோவென்னில், வேணும்; விஷயங்களினின்றும் தான்கடக்கவர்த்திக்கவோ? அன்றியே விஷயங்களை நசிப்பித்துவர்த்திக்கவோவென்றால், இரண்டுமொண்ணாது. கடக்கவர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நசிப்பித்துவர்த்திக்கவோவென்றால் பகவத்விபூதியையழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷயஸந்நிதியினின்றும் நிர்மாநுஷ்யமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ! என்றால், ஸர்வத்தையும்விட்டுக்காட்டிலேயிருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாய் ஜ்ஞாநப்ரம்சம் பிறந்தது, ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக்கிடக்கச்செய்தே அங்கே சில மத்ஸ்ய ஸஞ்சாரத்தைக்கண்டு விஷயப்ரவணனானான். ஆகையாலே த்யாகப்ரகாரமிவையல்ல; ஆனாலேதாவதென்னில், "நீர்நுமதென்றிவைவேர்முதல்மாய்த்து இறைசேர்மின்" என்று தேஹத்திலாத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திகளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையுந்தவிருகை த்யாகப்ரகாரமென்று பிறர்க்குபதேசித்தார். "யானேயென்னையறியகிலாதே யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன்" என்று தாமுமநுஸந்தித்தார். "நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்" என்று - நிவ்ருத்தராகனாயிருக்குமவனுக்குத்தானிருந்ததேசமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தஸ்தலமென்றதாயிற்று;

இப்படி யெங்கே கண்டோமென்னில், ஸ்ரீஜநகராஜன்பக்கலிலும் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலுங்கண்டுகொள்வது; ஆகையாலே புத்தித்யாகமே த்யாகமென்றபடி; இவ்விரோதிநிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்தஸித்திக்கும் உபாயமேதென்னில்; த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியும் அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியுமென்று இரண்டிறே வேதாந்தஸித்தமான உபாயம். இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்குஸித்தாந்தமென்னும் ஆகாரந்தோற்ற வுபாயவேஷத்தை யருளிச்செய்தார், "நோற்றநோன்பிலேன்" என்றுதொடங்கி "ஆறெனக்கு நின்பாதமேசரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றும், "உழலையென்பிற் பேய்ச்சிமுலையூடு அவளையுயிருண்டான்கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும், "நாமங்களாயிரமுடையநம்பெருமானடிமேற்சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்' என்றும், "நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரண்நமக்கு" என்றும்சொல்லிக்கொண்டு போந்து, "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவடிகளேயுபாயமென்றருளிச்செய்தார்; இத்தை பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலும் "திருநாரணன்தாள்காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்றார். "ஆறெனக்குநின்பாதமே" என்றும், "கழல்களவையே" என்றும் "சரணேசரண் நமக்கு" என்றும் அவதரிக்கையாலே உபாயபூர்த்தியையருளிச்செய்தார்; இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆரென்னில்; "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்றவிடத்தில்எனக்கருளினனென்கைக்குத் தம்மைக்காணாமையாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாயநிர்ணயவேளையிலே "நோற்றநோன்பிலேன்நுண்ணறிவிலேன்" என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வயமுகத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தைப்பேசி, ஆச்ரயணவேளையிலே "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றுசொல்லி, போகவேளையில் தமக்குண்டானது அடங்க பகவத்ப்ரஸாதலப்தமென்கைக்காக "நீசனேன்நிறையொன்றுமிலேன்" என்று கருந்தரையைப்பேசி, "ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு" என்று ஸாபராதஜந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகாரமென்றதாயிற்று; அதிகாரியைப்பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையாகாமையாலே அந்த ஸ்வீகாரவேஷத்தை "கழல்களவையேசரணாகக்

கொண்ட" என்றும், இதினுடைய ஸாங்காநுஷ்டாநவேளையிலே "அடிக்கீழ மர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றுமருளிச்செய்தார்; இந்தஸ்வீகாரஸித்திதானுமவனாலே யென்னுமிடத்தை "நின்பாதமேசரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றும், "அதுவு மவனதின்னருளே" என்றுமருளிச்செய்தார்; இந்தஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அத் யவஸாயவேஷத்தை "களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய்களைகண்மற்றிலேன்" என்றும், "நாடொறுமேக்சிந்தையனாய்" என்றுமருளிச்செய்தார்; இவ்வுபாயத் தைப் பிறர்க்குஉபதேசிக்கிறவிடத்திலே "சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்" என்றுஉபாயஸௌகர்யத்தையருளிச்செய்து, இதுதன்னை ஸப்ரகாரமாக வருளிச் செய்கிறவிடத்திலே இது பக்த்யங்கமன்று, ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்கைக்காக "சரணமாகும்" என்றுதொடங்கி "மரணமானால்வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்" என்றுப்ராப்திபர்யந்தமாகமுடியாநடத்தும்என்றருளிச்செய்தார்; இவ்வுபாயாத்ய வஸாயம்பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலக்ஷேபப்ரகாரமிருக்கும்படியென்னென் னில்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்று திரு வாய்மொழிதானே காலக்ஷேபப்ரகாரமென்றருளிச்செய்தார்; இப்படிஉபாய த்தைஸ்வீகரித்து இதுவே போதுபோக்காகத்திரியும்அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக் கும்படியென்னென்னில்; ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமா யிருக்குமித்தனையும்உபாயபலமென்னுமிடத்தையருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே யிழியும்போது ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டிழியவேணுமுபாஸகனுக்கு; ஜிதேந் த்ரியத்வமும் உபாயபலமிவ்வதிகாரிக்கு. எங்ஙனேயென்னில்; "என்னைத்தீம னங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்" என்று ஜிதேந்த்ரியத்வ மவனாலேயென்னுமிடத்தைச்சொல்லி, ஜிதேந்த்ரியனானவாறே பகவதநுபவத் துக்குஉபகரணமான பக்த்யாதிகள் தனக்குத்தானேயுண்டாகிறதோ? என்னில், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையும்தானே தந்தானென்கையாலே பக்த்யுத்பத்தியுமவனாலே யென்னுமிடமும் சொல்லிநின் றது; ஆனால் உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர் ஆரென்னில்; "காதல்கடல் புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்" என்று அவனேவர்த்தகனென்னு மிடஞ்சொல்லி, வ்ருத்திக்குஎல்லை யேதென்னில், "அதனிற்பெரியவென்னவா" என்று தத்வத்ரயங்களையும் விளாக்குலைகொள்ளும்படி பெருகினபடிசொல்லி "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்" என்று தந்திருவாயாலே யருளிச்செய்கையாலே சரீரஸம்பந்தத்தையறுத்து தேசவிசேஷத்திலே கொண்டுபோய் ஸம்ச்லேஷித் துத் தலைக்கட்டினானென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வைந்தர்த்தமுமே திருவாய் மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அல்லாதவை ஆநுஷங்கிகஸித்தமாய்வந்ததித் தனை. எங்ஙனேயென்னில்; பரத்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அநந்யார் ஹசேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், குணாநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்காரமமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ் ருத்திக்கும் கைங்கர்யஸித்திக்கும் ஸர்வஸுலபனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே உபாயமென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம்தொடக்கமாக கைங்கர்யபர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது; "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்ய காத்மந:, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதிச, வதந்தி ஸகலாவேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா:, முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:" என்று ஸகல வேததாத்பர்யம்இவ்வர்த்தபஞ்சகம்-என்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக வருளிச்செய்தார்.

ச்ரியஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறித்திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விசததமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலேநிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வயவிவரணம்பண்ணுகிறார். இதில் முதலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடுதமக்குண்டான நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே தாம்ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் முதற்பத்தாலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்-அயர்வறு மமரர்களதிபதியவனவன் - துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே" என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸூரிபோக்யனானவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமாணமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ரமாணம், "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்று நிர்த்தோஷமான ச்ருதியே ப்ரமாணமென்றும், ஏவம்விதனானவன் ஆரென்ன, "வண்புகழ் நாரணன்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் விசேஷித்து, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபக்ரமித்து, "அயர்ப்பிலனலற்றுவன்தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே" என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகையாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையுங்கழித்து, ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசிகரான அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, "நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீர்" என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே "இவர்க்குப்பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது" என்றீச்வரன்பரமபதத்தைக் கொடுக்கப்புக, "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்று - எனக்கதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை, "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று-உனக்கேயாயிருக்குமிருப்பே யெனக்குவேண்டுவதென்று இப்புருஷார்த்தத்தையோடவைத்தார்;மூன்றாம்பத்தால் இவர்க்கு கைங்கர்யத்தி லுண்டான ருசியையும் த்வரையையும்கண்ட ஈச்வரன் கைங்கர்யத்துக்குஏகாந்தமான திருமலையில் நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்றுபாரித்து, பாரித்தபடியே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார். நாலாம்பத்தால் இப்புருஷார்த்தத்துக்குபாயம்*திருநாரணன் தாளென்றும்,விரோதி "குடிமன்னுமின் சுவர்க்கம்", "எல்லாம் விட்டவிறுகலிறப்பு" என்று ஐச்வர்ய கைவல்யங்களே விரோதியென்றும்பிறர்க்குபதேசித்து, "ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச் சிற்றின்பம்" என்று தாமுமநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம்பத்தால்,இந்த இஷ்டப்ராப்திக்கும்அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும்"ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்"என்று தன்திருவடிகளையே உபாயமாகத்தந்தானென்றார்; அவன்தந்தவுபாயத்தை கடகரைமுன்னிட்டுப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக"அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பாவுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்"என்றுஸ்வீகரித்தாராறாம்பத்தால். ஏழாம்பத்தால், இப்படி ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம்பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் சடக்கெனப்பலியாமையாலே விஷண்ணராய் "கடல்ஞாலங்

காக்கின்றமின்னுநேமியினய்'' என்றுதொடங்கிஉபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட ''கூராராழி வெண்சங்கேந்திவாராய்'' என்று இவராசைப்பட்டபடியே * வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்திவந்தவித்து மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷம் கிடையாமையாலே விச்லேஷித்தபடியை யருளிச்செய்தார்; எட்டாம்பத்தால், கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ச்லேஷம் பாஹ்யஸம்ச்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே "உமருகந்துகந்தவுருவம் நின்னுருவமாகியுன்றனக்கன்பராரைவருகந்தமர்ந்த செய்கையுன்மாயை'' என்று-இப்படி ஆச்ரிதாதீனஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளையுடையவன் நமக்குத்தன்னைக்காட்டி மறைக்கைக்கு அடி ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையுண்டாகவேணுமென்றதிசங்கைபண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை யருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாம்பத்தால், 'நீரென்றிய அதிசங்கைபண்ணிப்படுகிறீரிப்படி' என்று தன்னுடைய நிருபாதிகபந்தத்தையுங்காட்டி, 'நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்' என்றருளிச்செய்ய, "சீலமெல்லையிலான்'' என்று அவனுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டார். பத்தாம்பத்தால், ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக்கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாகவந்துதங்கி, இவருக்குஅர்ச்சிராதி கதியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே'' என்று இவர் திருவாயாலே யருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு-மஹாப்ரவேசம்-மூன்றும் ச்ரியःபதி.

ச்ரியःபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், " மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து'' என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவிவரை "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம்யான்மூழ்கினன்'' என்று தம்திருவாயாலே யருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி யருளினான். முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல், அசித்ஸ்வரூபமாதல், ஈச்வரஸ்வரூபமாதலறியாதேயிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்சம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதநன் உபாதேயனென்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதமனென்னுமிடத்தையும்,அவன்தானே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அவனோட்டைஅநுபவத்துக்குஇத்தேஹஸம்பந்தம்விரோதியாயிருக்கையாலே,த்வதநுபவவிரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தையறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனல் அநுபவிக்கக்கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் பரப்பற ஏழுபாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி யிங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒருதசாவைசத்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்க அவ்வழகை யநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படியநுபவித்தவிஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச்சொன்னார் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுவாரைப்போலே தமக்கு ருசியைப்பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்திபரஜ்ஞாநபரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமானபடியையும், பின்பு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுமற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியையும் சொல்லுகிறார் திருவாய்மொழியில். கைங்கர்யமநோரதம்பண்ணிக்கொண்டு வரக்கொள்ளக் கைகேயி "ராஜந்'' என்றசொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான்பட்டபாடுபோலே யிருக்கிறதாயிற்றுத் திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி யிருந்தாரென்று

கேட்டு, "ஏபிச்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம்" என்கிறபடியே - என்னொருவன் கண்ணில்கண்ணநீர்பொறுக்கமாட்டாதவரித்தனைபேராற்றாமைகண்டால் மீளாதொழிவரோ! [சிரஸா யாசிதோமயா] என்னபிமதம் தந்தலையாலேயிரந்து செய்யக்கடவஅவர் நானென்தலையாலே யிரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ! [ப்ராது:] நான் தம்பின்பிறந்தவனல்லேனோ! [சிஷ்யஸ்ய] பின்பிறந்தவனென்று கூறுகொள்ளவிருக்கிறேனோ!, மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ! [தாஸஸ்ய] சிஷ்யனாய்க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கேயிருக்கிறேனோ! (ப்ரஸாதம்கர்த்துமர்ஹதி) ஆனபின்பு என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளாரோ! என்று மநோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதைத்தரிப்புப்போலே திருவாசிரியத்தில்நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே "ராமாகமந காங்க்ஷயா" என்கிறபடியே பதினாலாண்டு ஆசைவளர்த்துக்கொண்டிருந்தாற்போலேயிருக்கிறது திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம்பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறுபெற்றாற்போலேயிருக்கிறது இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில்பேறு.

திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி; முதல்திருவாய்மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம்முதல்மூன்றுபாட்டு; முதல்மூன்றுபாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதற்பாட்டு; முதற்பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம்முதலடி; என்போலென்னில்; "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்" என்கிறபடியே ஸகலவேதஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய், அதினுடையஸங்க்ரஹம்ப்ரணவமாய், அதினுடையஸங்க்ரஹம் அகாரமானாப்போலே. மற்றும் பாரத ராமாயணாதிகளையும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே செற்றார்களிறே.

ஈடு - முதற்பாட்டு

தான் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்; அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறவேண்டும்படியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி உபகரித்தான்; இப்பேற்றுக்கு என்பக்கல் சொல்லலாவதொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க நிர்ஹேதுகமாகத்தானே உபகாரகனானான்; ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யுபகரித்தான், தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி யுபகரித்தான் என்று அவன் பண்ணின வுபகாரங்களடையச் சொல்லி, இப்படி உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கவாராயென்று தந்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் நேர்நின்ற மரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே புகும், நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும்; அதுபோலே பகவத்குணங்களினுடைய எடுப்புஇருந்தபடிகண்டோமுக்கு எதிரே நானென்று பிழைக்கவிரகில்லை; அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்துப்பிழைக்க வாராய் நெஞ்சேயென்கிறார்; உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பாரா யென்கிறார். *அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத: *என்னுமாப்போலே, இளையபெருமாளை "நீர் இவர்க்கென்னாவீர்" என்ன; பெருமாளுமொருபடிநினைத்திருப்பர் நானுமொருபடிநினைத்திருப்பேனென்றார்; அவர் நினைத்திருக்கும்படியென், நீர் நினைத்திருக்கும்படியென்-என்ன; அவர் தம்பின்பிறந்தவனென்றிருப்பர், நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்" என்றாரிறே; அப்படியேயிவரும் "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் துயறுசுடரடி தொழுதெழப் பாராய்நெஞ்சே" என்கிறார். இவர் தாம் முற்பட குணங்களிலே யீழிவானென்னென்னில்;

தாமகப்பட்ட துறை அது வாகையாலே. இவரை குணத்தையிட்டாயிற்று வணங்குவித்தது.

திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன்*
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன்*
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன்*
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

(உயர்வு இத்யாதி) பகவதாநந்தத்தைப்பேசப்புக்க வேதங்கள் மநுஷ்யாநந்தந்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று பின்னையுமவ்வருகே யுத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே, "* யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீண்டனவிறே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; குணங்களெல்லாமிப்படியே யிறே யிருப்பது; இக்குணங்களெல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிறேயிவர்.

உயர்வு - வருத்தம். எல்லார்க்கும்உயர்த்திபுண்டாம்போது வருத்தமுண்டு; அப்படிவருந்தவேணுமோ! என்றால், உறர்வறவுயராநிற்கும்; இத்தைப்பற்றவிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்த சந்தை. பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துகதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுண்டான உச்ச்ராயத்தை உயர்வென்கிறது; அற - இன்றியிலேயொழிய: இத்தால் அத்யந்தாபாவத்தைச்சொல்லுகிறதன்று; பின்னை யென்சொல்லுகிறதென்னில்; தன்னுடைய உச்ச்ராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்யஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலவும், மேரு சிகரத்திலே நின்றவனுக்குக்கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே யில்லை யென்னலாம்படி யிருக்கை. இப்படியல்லாதவற்றை யில்லையென்னலாம்படி பண்ணினால் தனக்குஓரெல்லை யுண்டாயிருக்குமோ! என்னில் (உயர்) காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராநிற்கும், ஆனால் *ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயாঃ பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயாঃ! ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம்* என்கிறபடியேயிருக்கிறதோ! என்னில்: அன்று, இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜனமாயிராதே காடுபட்டுக்கிடக்குமோ வென்னில் (நலம்) கண்டிட மெங்கும் பயிர்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே யெங்குமொக்க உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று - ஆநந்தகுணம் ஒன்றையுஞ்சொல்லுகிறதென்னுதல்; குணஸமூஹத்தைச்சொல்லுகிற தென்னுதல்; ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல்.

(உடையவன்) இக்குணங்கள் தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்பரூபாநுபந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப் பிள்ளையைப் பார்த்து "நிர்க்குணமென்பார்மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்றுபணித்தான். இத்தால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ ' என்றபடி; *வர்ஷாயுதைঃ *இத்யாதி, * தாதுநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந்*, *பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணாঃ புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே * *ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாண குணகணঃ* என்று இதுக்கு ஆளவந்தா ரருளிச்செய்யும் சந்தை.

இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால் இக்குணங்களாலே தனக்கு நிறமாம்படியிருக்குமோ இவ்வாத்மஸ்வரூபம் என்னில், அங்ஙனம் இராது; அஸ்ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி குணங்களுக்கும் நிறம்பெறவேண்டும்படியிருக்குமென்று ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது—[யவன் என்று]. * யதா ஸைந்தவகந: * என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற 'யவன்' என்கிறார். இத்தால் குண நிரபேக்ஷமான ஸ்வரூப ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; குணவிசிஷ்டமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுதல். [அவன்] - இதுக்கு அவ்வருகே ஓர் உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற நிலையை அமைத்து மேலே தோள்படிகொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரந்தான் ஏது? என்னில் ;—[மயர்வற] - ஜ்ஞாநாநுதயம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. "ஜ்ஞாநாநுதயமாவது - தேஹாத்மாபிமாநம். அந்யதாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தர சேஷமென்றிருக்கை. விபரீதஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். தம்வாயாலே 'மயர்வற' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸநையோடே போக்கினபடி. [மதிநலம்] - 'ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டையும் தந்தான்' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, 'நலமான மதியைத் தந்தானென்றாய், முளைக்கும் போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தி ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பக்தியாயிற்று இவரது. "ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? பக்தி நிஷ்டரோ?" என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்க, "ஆழ்வார் ப்ரபந்நர்; பக்தி இவர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷம்" என்று அருளிச்செய்தார்; என்போல வென்னில்;—நாமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவநம் தேடுகிறாப்போலே; * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணனிறே இவர்க்கு. [அருளினன்] - நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட வித்தனை. 'எனக்கு அருளினன்' என்னாதொழிந்தது பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அருளினன்] இத்தலை ஆர்த்திக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட வித்தனை; * தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீசம் * என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட வித்தனை. இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்தருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாதானொருவனோ? என்னில்,—[அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - தான் அருளாத வன்று ஸத்தையின்றிக்கேயிருப்பாரை ஒரு நாடாகவுடையவன். அயர்வாகிறது - விஸ்ம்ருதி; அதின்றிக்கேயிருப்பவர்கள். ப்ராகபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு. [அமரர்கள்]- பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்கள் உளரன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், * நசஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ * என்கிறபடியே. [அமரர்கள்] - த்ரிபாத்விபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே ஒலக்கமிருந்தாலாயிற்று, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் சேஷியென்று அறியுமத்தனை. ஆனால், இப்படியிருக்கிற இவர்கள் பலராய்த் தான் ஒருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சேஷித்வமாம்படியிருக்குமோ? என்னில்,—[அதிபதி] - அவர்களுக்கும் தொட்டுக்கொள் தொட்டுக்கொள் என்னவேண்டும்படி ஆனைக்குக் குதிரைவைத்து அவ்வருகாயிருக்கு மென்னுதல்; ஸ்வாமிவாசகமென்னுதல்.

இதுக்கு அவ்வருகே விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் சொல்ல ஒருப்பட்டுக் கீழ்நின்ற நிலையைக் குனுக்கி 'அவன்' என்று அவ்வருகே போகிறார்; [துயரறு] - 'துயரறுக்கும்' என்று மூன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிகள்; ஸகலாத்மாக்களுடையவும் து:க்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள். 'துயரறும்சுடரடி' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி :—

3

* வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித: * என்றால் து:க்கநிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே; இவர் துயரறத் தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி. [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [சுடர்] - பஞ்சசக்திமயமான புகரைச் சொல்லுகிறது. [அடி] - சேஷபூதன் சேஷிபக்கல் கணிசிப்பது திருவடிகளையிறே. ஸ்தநந்தய ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே, இவரும் "உன்தேனேமலருந் திருப்பாதம்" என்கிற திருவடிகளிலே வாய்வைக்கிறார். [தொழுது] - நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து. [எழு] * அஸந்நேவ ஸபவதி * என்னும் நிலை கழிந்து, * ஸந்தமேநம் ததோ விது: * என்கிறவர்கள்கோடியிலே எண்ணலாம்படியாக உஜ்ஜீவிக்கப் பார். அடியிலே தொழாமையால் வந்த ஸங்கோசம் தீரும்படி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவியென்கிறார். [என்மனனே] - இப்போதாயிற்று தம்மைக் கண்டது; 'அருளினன்' என்று நின்ற நிலைகளையிறே முன்பு. இருவர் கூடப் பள்ளியோதியிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷமுண்டானால், மற்றையவன் தனக்கு அவனோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிட்டுமாபோலே * மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: * என்கிறபடியே நெடுநாள் பந்தஹேதுவாய்ப்போந்தது இப்போது முந்துற்ற நெஞ்சாய் முற்பட்டு நிற்கிறபடியாலே அத்தோடே தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு 'என்மனனே' என்கிறார்.

பாட்டை முடியச்சொல்லி 'அவன்' என்ன வமையாதோ? அடிதோறுஞ் சொல்லுகிற விதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—இவர்தாம், இத்திருவாய்மொழிதன்னில் ஈச்வரத்வமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறது; அந்த ஈச்வரத்வத்துக்கு ஓரோகுணங்களை நிரபேக்ஷமாகப் போந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறார். உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்யவன், அவன் மயர்வறமதிநலமருளினன் என்று இங்ஙனே வாக்யைகவாக்யபாவத்தாலே யோஜிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே என்று வாக்யபேதம் பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்; * நம: புரஸ்தாத் அத ப்ருஷ்டதஸ்தே * என்னுமாபோலே. ஆனால், உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் அயர்வறுமமரர்களதிபதி மயர்வறமதிநலமருளினன் என்ன வேண்டியிருக்க, "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்ற வநந்தரம் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்று அவ்வளவும் போகமாட்டாமை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறார். குணமில்லை விக்ரஹமில்லை விபூதியில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களெல்லாரும் நிரஸ்தர் இப்பாட்டாலே. அவர்களை எதிரிகளாக்கிச் சொல்லவேண்டாவிறே, ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபிக்கவே பரபக்ஷம் நிரஸ்தமாமிறே. நெல் செய்யப் புல்தேயுமாபோலே தன்னடையே நிரஸ்தராவர்களிறே அவர்கள். 'உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்கையாலே — ப்ராப்யவேஷம் சொல்லிற்று. 'மயர்வற' என்கையாலே — விரோதிபோனபடி சொல்லிற்று; 'அருளினன்' என்கையாலே — அவனே ஸாதநமென்றது; 'தொழுதெழு' என்கையாலே — ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லிற்று; 'என்மனனே' என்கையாலே—பரிசுத்தாந்த:கரணனே அதிகாரி யென்னுமிடம் சொல்லிற்று. (1)

மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்*
மனனுணர்வள விலன் பொறியுணர்வவையிலன்*
இனனுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவினும்*
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. (2)

இரண்டாம் பாட்டு.—* யதோ வா இமாநி * இத்யாதி ச்ருதி ப்ரக்ரியையாலே கார்யாகாரமான ஜகத்தைப் பிடித்து ஜகத்காரணவஸ்து உபாஸ்ய மென்னுதல், அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தை முற்படச்சொல்லிப் பின்னை விபூதியிலே போருதல் செய்யாதே முற்படக் குணங்களிலே இழிவானென்? என்னில்,-ஸர்வேச்வரன் தம்மை வசீகரித்தது குணங்களைக்காட்டி யாகையாலே தாம் அகப்பட்ட துறையிலே முற்பட இழிந்து பேசினார்;

அக்குணங்கள் தான் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியல்லது இராமையாலே அவற்றுக்கு ஆச்ரய
மான ஸ்வரூபத்தை 'அவன்' என்று ப்ரஸங்கித்தார் முதற்பாட்டில்; அங்கு ப்ரஸ்துத
மான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஹேய ப்ரத்யநீகதையாலும் கல்யாணகுணைகதாநதையாலும்
சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயிருக்கு மென்று அந்த ஸ்வரூபத்தை அநுபவிக்கிறார் இப்
பாட்டில்.

[மனனகம் இத்யாதி] - ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தில் பகவத்ஸ்வரூபம் விலக்ஷணமென்கி
றார். ஆனால், 'மனனகம்' என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்து என்?
என்னில்;- ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை அநுபவிக்கிற இவருடைய ப்ரதிபத்திக்ரமம் இருக்
கிறபடி. மனனென்றது - மன மென்றபடி [அகம்] - நிரவயவமா யிருக்கிற மநஸ்ஸுக்கு
ஓர் உள்ளும் புறமு மில்லாமையாலே, மனனக மென்றது - மநஸ்ஸிலே என்றபடி.
அன்றியே, பராகர்த்த விஷயமாயும் ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாயும் போருகையாலே பராகர்த்
தத்தைத் தவிர்ந்து ப்ரத்யகர்த்த விஷயமானத்தை அகமென்கிற தாகவுமாம். [மலமற] -
மனனகத்திலுண்டான மல முண்டு - அவித்யாதிகள்; [அவையற] அவையாவன
*காம: க்ரோதச்ச லோபச்ச ஹர்ஷமாநமதா குண:, விஷாதச்சாஷ்டம: ப்ரோக்த இத்யேதே
மநஸோ மலா: *. ஆத்மஸ்வரூபமும் நித்யமாய், ஜ்ஞாநமும் நித்யமாகையாலே இத்தோஷம்
ஸ்வரூபகதமுமல்ல, ஜ்ஞாநகதமுமல்ல; ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு உதயாஸ்
தமயவ்யவஹாரம் பண்ணுகிறது ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்வாரத்தைப் பற்றவாயிற்று; ஆக
ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற தோஷமானது யோகசாஸ்த்ரத்
தில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பாஹ்யவிஷயப்ரவணமான நெஞ்சை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கி
யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே கழியக்கடவது. அறவென்றது -
அறவற வென்றபடி. அநந்தரம், மலர் - விகஸிதமாய். மிசை - மேல்நோக்கி. எழுதரு -
கொழுந்துவிட்டு மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள. மனனுணர்வு உண்டு - மாநஸ
ஜ்ஞாநம்; இப்படி விகஸிதமாய்க் கொழுந்து விட்டு மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள
மாநஸ ஜ்ஞாநகம்யமாயிருக்கும் ஆத்மா; அளவிலன் - அதினளவல்ல ஈச்வரன். மாநஸ
ஜ்ஞாநகம்யமாயிருக்கும் ஜீவாத்மஸ்வரூபம், பகவத்ஸ்வரூபம் அங்ஙனிராது என்றதுக்குக்
கருத்து என்? என்னில்; — ஏகேந்த்ரியக்ராஹ்யத்வமும் இல்லையென்கை. பொன்னுக்கும்
கரிக்கும் அத்யந்தம் வைஷம்யமுண்டாயிருக்கச் செய்தே க்ராஹிக்கைக்கு ஸாமக்ரி ஒன்று
யிருக்குமிறே; அப்படி ஏகப்ரமாணகம்யத்வஸாம்யமு மில்லை யென்கை. ஆனால், * மநஸாது விசுத்தேந * என்று பரிசுத்தமான அந்த:கரணத்தாலே க்ராஹிக்கலா மென்னு
நின்றதே, அத்தோடு விரோதியாதோ? என்னில்;—* நேதிநேதி * என்று க்ராஹிக்குமத்தனை
யல்லது, ஈத்ருக்தயா இயத்தயா பரிச்சேதித்து க்ராஹிக்கப்போகா தென்கை. முதலிலே
ஜ்ஞாந விஷயமன் றென்னில், துச்சத்வம் வருமிறே. அணுத்ரவ்யத்தை க்ராஹிக்குமா
போலே விபுத்ரவ்யத்தை க்ராஹிக்கப்போகா தென்கை. [பொறியுணர்வவையிலன்] - பொறி
யென்று - சக்ஷுராதிகரணங்கள். அவற்றால் அறியப்படும் பதார்த்தங்களின் படியல்லன்.
* யமாத்மா நவேத, யம் ப்ருதிவீ நவேத * என்கிறபடியே. இவ்வோபாதி ஜீவாத்ம ஸ்வ
ரூபத்தில் விலக்ஷணனென்றதுவு மென்கை; ஜாத்யந்தன் பதார்த்ததர்சநம் பண்ணிற்றில
னென்பதும், கண்ணில் வைசத்யமுடையவனும் கண்டில னென்பதும்; காணாமைக்கு
இருவரும் ஒக்குமிறே அப்படியே அசித்விலக்ஷணனென்ற வோபாதி சித்விலக்ஷண
னென்பதுவும்—என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இப்படி உபயவிலக்ஷணனாயிருக்குமாகில்
அவனை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி என்? என்னில்,—[இனன்] - ஏவம்விதனென்னு மித்
தனை. உக்தத்தைச் சொல்லவுமாம்; வக்ஷ்யமாணத்தைச் சொல்லவுமாம். எப்படிப்பட்ட
வனென்னில்,-[உணர்முழுநலம்] - உணரென்று - ஜ்ஞாநம். நலமென்று - ஆநந்தம். முழு
வென்று - இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாய்க் கட்டடங்க
ஆநந்தமுமாயிருக்கும். இத்தால் ஸ்வரூபத்தில் அப்ரகாசமாயாதல், அநநுகூலமாயாதல்
இருக்குமிடமில்லை யென்கை. அன்றிக்கே, ஆநந்தமாகிறதும் ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே
ஆநந்தத்தைச் சொன்னபோதே ஜ்ஞாநத்தையுஞ் சொல்லிற்றாய் வருமிறே; ஆகையாலே,

[இனனுணர்முழுநலம்] - நேர்கொடுநேர் தன்னை அறியப்போகாமையாலே என்றுமொக்க இனனுலே-உபமாநத்தாலே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும். *யதா ஸைந்தவகந:* என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்தமாயிருக்கும்; (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) என்றும் (ஆநந்தமய:) என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே;* கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலே—கடியும், நாற்றமும், இரண்டும்-பரிமளம். ஆலையென்பது - மது. ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஸர்வகந்தத்துக்கும் உபலக்ஷணம் நாற்றம். "கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை யின்பத்துன்பக்கழிநேர்மை ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்" என்று - பூவில் கந்தத்தையும் மதுவில் ரஸத்தையும் பிடித்து, அவைதன்னிலும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களைக்கழித்து, ஸ்திரமாக்கிச் சேர்த்துப் பார்த்தால் சிறிதொப்பா மென்னுமாபோலே ஒருபமாநத்தாலே அறியில் அறியலாமத்தனை; தன்னையே இழிந்து அறியப்போகா தென்றபடி. [உணர்முழுநலம்] - முழுவுணர்வுமாய், முழுநலமுமாயிருக்கும். கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாய்க் கட்டடங்கஆநந்தமுமாயிருக்கும். அநுகூலஜ்ஞாநமேயாகிலும ஆநந்தமாகிறது, பிரித்து வ்யவஹரிக்கக்கடவதா யிருக்குமிறே. [எதிர் நிகழ் கழிவினும் இனனிலன்] - காலத்ரயத்திலும், இனனுண்டு—ஒப்பு. அதில்லாதான், சிதசித்ஈச்வர தத்வத்ரயமேயாயிற்று நம் தர்சனத்திலுள்ளது; அதில் சிதசித்விலக்ஷணனென்னுமிடம் முன்பே சொல்லிற்று; இங்குச் சொல்லுகிற தென்? என்னில்;—'திரள ஒப்பில்லையாகில் ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோ? என்னில், அதுவுமில்லை யென்கிறது' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர் "ஸாதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்றது முன்பு; வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்கிறது இங்கு" என்று. வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு உதாஹரணம் * ந பரேஷு மஹௌஜஸச் சலாதபகுர்வந்தி மலிம்லுசா இவ *. [எனனுயிர்] - இப்படியிருக்கிறவன் எனக்கு தாரகன். * யஸ்யாத்மா சரீரம் * என்கிறபடியே. இத்தைத் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டு தான்சரீரியாய் தாரகனாயிருக்குமென்னும். அர்த்தமும் சொல்லவேண்டுவதொன்றிறே. [மிகுநரையிலனே]-மிக்காரையுடையனல்லன்: தான் ஜீவாத்மாவை சரீரமாகக்கொண்டு தாரகனாய் நியாமகனாயிருக்கிறாப்போலே தன்னையும் நியமிக்கக்கடவதொரு வஸ்த்வந்தரமுண்டோ? என்னில்,-தனக்கு மேற்பட்டாரையுடையனல்லன்; * ந தத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே * என்னுமாபோலே. மனனகமலமறமலர்மிசையெழுதரும் மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ்கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர் முழுநலம், இனன் எனனுயிர் என்று அந்வயம். அன்றிக்கே எனனுயிரானவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என்மனனே என்று கீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம். (2)

இலனதுவுடையனிது எனநினைவரியவன் *
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன் *
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலனபரந்த * அந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே. (3)

மூன்றாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே ப்ராதாந்யேந கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சிதசித்விலக்ஷணமுமாய் உபமாநரஹிதமுமாயிருக்கு மென்று இரண்டாம்பாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றார்; அவற்றோடே சேர ஒருகோவையாய்த் தோற்றுமிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் இவர்க்கு; * கோபஜநம் ஸ்மரந் இதம்சரீரம் * என்னாநிற்கச்செய்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் உத்தேச்யமாகாநின்றதிறே முக்தனுக்கு; இவர்க்கும் கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் கிடக்கச்செய்தே மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே ததீயத்வாகாரம் தோற்றி அநுபவிக்கிறார். ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸம் அநுபவிக்குமாபோலே * "திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு" என்கிற படியே ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய்

இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்.

[இலனதுவுடையனிதென நினைவரியவன்] அதுஇலன், இதுஉடையன் என நினைவரியவன். அநுபூதமாயிருப்பதொன்றைச் சொல்லி அதிலன் என்றவாறே அத்தொழிந்தத்தை யுடையவனென்று தோற்றும்; ஒன்றைக்காட்டி இத்தையுடையவனென்றவாறே இத்தொழிந்ததில்லையாய்த்தோற்றும். இலனது என்றால் பரிச்சின்ன விபூதிகனும்; உடையனிது என்றால் இத்தொழிந்ததில்லாமையாலே அல்பவிபூதிகனும்; இரண்டுவழியாலுமாக ஐச்வர்யம் குறைந்து தோற்றும். என - இப்படியிருக்குமென. [நினைவரியவன்] - அநுபபந்நங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே: ஓர்ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே கலசம் இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே சால் இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே மஹாமேரு இருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபபந்நங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே; அப்படியேதான் மநோரதத்துக்கு விஷயமாயிருக்குமோ? என்னில்,-மநோரதஸமயத்திலும் பரிச்சேதிக்கவரியனா யிருக்கும். ஆனால், இவனைச்வர்யத்தைப் பேசும்படியென்? என்னில், -[நிலன்இத்யாதி] - * பதிம் விச்வஸ்ய * என்னுமித்தனை. 'நிலனிடை' என்கிறவிது பாதாளத்தளவும் நினைக்கிறது; 'விசும்பிடை' என்கிறவிது-பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தையெல்லாம் நினைக்கிறது [உருவினன்] - உருக்களையுடையான். [அருவினனு] - அருக்களையுடையான். 'இன்ன்' என்ன, உடையவனென்று காட்டுமோவென்னில்;-* "காராயின காளநன்மேனியினன்" என்றால், மேனியையுடையவனென்று காட்டுமாபோலே. ஆக, கீழ்மேலுண்டான சேதநாசேதநங்களை யுடையானென்றபடி. இத்தால், ப்ராதேசிகமான ஐச்வர்ய முடையவர்களதன்று லீலாவிபூதி; ஸர்வஸ்வாமிகன தென்கை. இப்படி ஸர்வத்தையுமுடையவனாய் தான் போகத்தில் அந்யபராணாய்க் கோயிற்சாந்துபூசி நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனொடு] - இவை படைத்ததொன்றாலும் பட்டு உடன்கேடனாய்நின்று நோக்கு மென்கிறது. புலன் என்கிறது - புலப்படும் பதார்த்தங்களை. * த்ருச்யதே ச்ரூயதேபிவா * என்கிறபடியே ப்ரமாணகோசரங்களான பதார்த்தங்களை. [ஒடு] - * தத்ஸ்ருஷ்ட்வா * என்கிறபடியே இவற்றை யுண்டாக்கி, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, * அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா * என்கிறபடியே ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், பின்னை தான் ஸர்வாத்மாவாய் நின்றால் அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளாதல், சேதநருடைய ஸுகதுக்கங்களாதல் தனக்கு ஸ்பர்சிக்கும்படி யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனலன்] - தத்கததோஷமில்லன். * த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி, அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி * என்று தானொட்டற்று நின்று விளங்காநிற்கும். [ஒழிவிலன் பரந்த] - ஒருவஸ்துக்களொழியாமே இப்படிவ்யாபித்திருக்கு மென்னவுமாம்; அன்றியே, காலபரமாக்கி, எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கு மென்னவுமாம். [அந்நலனுடையொருவனை] - கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணவிசிஷ்டஸ்வரூபத்தை நினைத்து 'அந்நலனுடையொருவனை' என்கிறார். [நணுகினம்] - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றோம். [நாமே] - இது பொய்யோ? * கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோயம் * - இது ஏதேனும் ப்ரமஸ்வப்நாதிகளோ? என்றாற்போலே. இவர் ஈச்வரோஹமென்றால் அவனுக்கும் குடிவாங்க வேண்டும்படியாயிறே இருப்பது; அஹமென்றால் அவனளவிலே பர்யவஸிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தேஹத்தளவிலேயாம்படியாகவிறே முன்பு போந்தது; * மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம தம்தேசம் பாரத்வாஜோ யமப்ரவீத் *-கைகேயி (ராஜந்) என்று ஸம்போதிக்கும்படி பிறந்து, ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான் 'அவன்மகனைக்கீழ்வயிற்றுக் கழலையறுக்க வருகிறானோ?' என்று * கச்சிந்நதுஷ்டோ வ்ரஜஸி * என்னும்படியான நான் அவன் சொன்ன ஆச்ரமத்திலே புகுந்தேனோ? என்று சங்கியாநின்றானென்றானிறே; * வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத்ஸமாகம: *-காட்டிலே வர்த்திக்கக் கடவ குரங்குகளுக்கும் நாகரிகரான சக்ரவர்த்திபிள்ளைகளுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன, * ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத * - பெருமாளும்

மஹாராஜரும் சேர்ந்த சேர்த்தி, பின்னே பிறந்த இளையபெருமாள் நிற்க அடியேன் அங்க: புராகார்யத்துக்கு வரும்படியாகவிறே; நானும் இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டே னித்தனை. [நாமே]-இவ்வநுபவத்துக்குப் புறம்பான நாம். பகவத் கதாகந்தரஹிதரான நாம் [நாமே] - இது பொய்யோ? (3)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள் *
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது *
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை *
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே. (4)

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோ பாதி உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார்; இனி மேலிற் பாட்டுக்களெல்லாம் லீலாவிபூதிவிஷயமாயிருக்கிறது. நித்யவிபூதியில்வந்தால் அவ் விபூதி பாவஜ்ஞமாய் அவனுடைய சந்தத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும்; * "ஒண்டொடி யாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்னும்படியாயிறே இருப்பது; கர்மநிபந்தநமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தோடே கூடி ஈச்வரஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி. அந்த விபூதியில் வந்தால் அவ்விருப்புக்கண்டு உகக்குமதுக்கு அவ்வருகு ஒன்று மில்லை; அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகை யாலே இரண்டையும்தவிர்த்து பகவததீநமென்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கேயாயிருந்தது. இனி ஒரு மூன்றுபாட்டாலே இதினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவததீநமாயிருக்கு மென்று, ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவ மென்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, சூந்யவாதியை நிரஸித்து, வ்யாப்திஸௌகர்யத்தைச் சொல்லி, பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். அதில் ஸ்வரூபம் அவனதீந மென்கிறார் இப்பாட்டில். அதாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்,—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தவாறே இவற்றையுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களும் உண்டாம்படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று சக்தப்ரவஸ்த்த ப்ரளயபோலே தன்பக்கலிலே ஸூக்ஷ்மரூபேண கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும், காரணதசையோடு கார்யதசையோடு வாசியறத் தன்னைப்பற்றி ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளாம்படி இருக்கையாலே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறது. அதில், லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களையும் தனித் தனியே சொல்லி, 'இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே, இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே' என்னில், பணிப்படுமிறே ஜீவாநந்த்யத்தாலே; இனி ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லிவிடு மன்று, ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது; ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை நாலுமூன்று வகை யாலே சேர்த்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீந மென்கிறார்.

[நாம் அவன் இத்யாதி] நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும் தந்தாமைச் சொல்லக்கடவது. ஸந்நிஹிதமென்ன, தூரஸ்த்தமென்ன, அதூரவிப்ரக்ருஷ்ட மென்ன. வினவப்படுகிறதென்ன, [அவள்இவள்உவள்எவள்] - ஸ்த்ரீலிங்க நிர்த்திஷ்ட வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. [தாம்] பஹுமந்தவ்யரை. [அது] நபும்ஸகலிங்க நிர்த்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. [வீமவை] நச்வரபதார்த்தங்கள். [நலம்தீங்கு] நன்மை தீமை என்னுதல், நன்றானவை தீதானவை என்னுதல். [ஆமவையாயவை] - கழிந்த வற்றிலும் வருமவற்றிலும் அடைப்புண்ணுமிறே வர்த்தமாநம். [ஆய்நின்ற] ஆய்நின்ற பதார்த்தங்கள். இவற்றைப் பதார்த்தத்தளவிலே கொண்டபோது மேல் ஐக்யஞ் சொல்லப் போகாது; அசித்தும், அசிதபிமாநியான ஜீவனும், ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதமித்தனைக்கும் வாசகமாயிருக்கிறது இச்சப்தம். [அவர்] இவையாய் நிற்கிறார் அவர். (**இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மகலு**) என்னுமாபோலே. (**தத்த்வமஸி**) என்றாற் போலேயிருக்கிறது. முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத் தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்று; தச்சப்தம் ப்ரக்ருத பராமர்சியாகையாலே 'அவர்' என்று

கல்யாணகுணவிசிஷ்ட வேஷத்தைச் சொல்லி, 'ஆய்நின்ற, என்ற அசிஜ்ஜீவவிசிஷ்டபரமாத்மாவைச் சொல்லி, ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ஐக்யம் சொல்லுகிறது. ஆக ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்யபதார்த்தங்கள் நச்வர பதார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷண விலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமாந காலபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களாலும், ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவததீநமென்றதாய்விட்டது. (4)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை*
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள்*
அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர்*
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே* (5)

அஞ்சாம் பாட்டு.—ஸ்வரூபம்அவனதீநமானவோபாதி ஸ்திதியும்அவனதீநையென்கிறார்.

[அவரவர் இத்யாதி]-ஒருவன் ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு ஜநபதத்துக்குக்கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் த்ரைலோக்யத்துக்குக்கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் சதுர்த்தசபுவநத்துக்குக்கடவனாயிருக்கும்; ஆக, சதுர்த்தசபுவநத்துக்குக் கடவனானவனோடு, ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனானவனோடு வாசியற அவர்கள் ரக்ஷகராகிறதும், இவை ரக்ஷ்யமாய் உபகாரங்கொண்டதாகிறதும் ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே; அவன் இப்படி நடத்திக்கொண்டு போராதவன்று இவர்கள் ரக்ஷகராகமாட்டார்களென்கிறார். * நஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் || நஹிபாலந ஸாமர்த்த்யம்ருதே சர்வேச்வரம் ஹரிம் * - எல்லா நன்மைகளையும் பண்ணித்தரவல்லனாய் விரோதிகளையும் போக்கவல்லனானவனை யொழிய வேறொருவர் பக்கலில் இந்த ரக்ஷகத்வம் கிடவாது. *யத்வேதாதௌ ஸ்வரப்: ப்ரோக்தோ வேதாந்தேச ப்ரதிஷ்டித:* - செப்பிலேகிடந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப்பூண்டு, பின்னையும் அவ்வாபரணத்தை வாங்கிச் செப்புக்குள்ளே யிட்டு வைக்குமா போலே ஆத்யந்தபீஜமாயிருக்கிறது யாதொன்று: * தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய * - அது தன்னுடைய ப்ரக்ருதியிலே லீநமாயிருக்கிறதாகிறது - அகாரம். அது ரக்ஷகனைக் காட்டுவதொன்றிறே. *ய:பரஸ்ஸ மஹேச்வர: * - அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் ஸர்வேச்வரனென்றதிறே. [அவரவர்] - தம்முடைய அநாதரமும், அவர்களுடைய வைவித்ய்மும் தோற்றுகிறது. [தமதமது] - குணபேதத்தால் வந்த பலபேதத்தைச் சொல்லுகிறது. [அறிவறி] - அதுக்குஅடியான ஜ்ஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது. [வகைவகை] - மார்க்கபேதங்களாலே. [தமதமதறிவறிவகைவகை] - சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ருசிபேதங்களும். தந்தாமுடைய குணாநுகுணமாகப் புறம்பே ஆச்ரயிருப்பாரும் ஆச்ரயணீயராயிருப்பாருமா யிருக்குமிறே. ரஜோகுணப்ரசுரராயிருப்பாரும் தமோகுணப்ரசுரராயிருப்பாரும் அளாவனை ஸத்வத்தையுடையரா யிருப்பாருமாயிறே இருப்பது, அப்படியே குணாநு குணமாகப்பிறந்த ஜ்ஞாநமும். அறிந்தவறிந்த வகைகளாலே. [அவரவர் இறையவரென] - அவ்வவர் ஆச்ரயணீயரென்று. [அடியடைவர்கள்] - அவ்வவதேவதைகள் தான் துராராததேவதைகளாய், 'ப்ரஜையை யறுத்துத்தா, ஆட்டையறுத்துத்தா'. என்னுநிற்கச்செய்தேயும், ஆச்ரயணமாவது - அவற்றின்காலிலே குனியுமதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்றிருக்கிறார்இவர். ஸ்வகோஷ்டீப்ராஸித்தியாலே; ஓரஞ்சலிஸாத்யவஸ்துவோடேயிறே தமக்கு வாஸனை, *அஞ்சலி : பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரந்தேவ ப்ரஸாதிநீ * ; * க்ருதாபராதஸ்ய ஹிதே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம், அந்தரேணாஞ்சலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்* -இளையபெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷத்தைக் கேட்டு மஹாராஜர் கழுத்தில் மாலையையறுத்துப்போகட்டுக் காபேயமாய்ச் சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணி, அருகே நின்ற திருவடியைப் பார்த்து 'இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யவடுப்பதென் ?" என்ன, 'அபராதகாலத்திலே அநுதாபம் பிறந்து மீண்டோமாய் எளியன சில செய்கிறோமல்லோம்; நீரக்கழிய அபராதம்பண்ணினபின்பு இனி ஓரஞ்சலி நேராமற்போகாது' என்று

னிறே. இப்படி குணாதிகனாய் ப்ராப்தனாயிருக்கிறவனோட்டை வாஸனையாலே 'அடியடைவர்கள்' என்கிறார். மாமலர்நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு தொழுதெழுது மென்னுமிது மிகையாயிறே இவர்பற்றின விஷயம் இருப்பது. [அவரவர் இறையவர் குறைவிலர்] - ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய இறையவரென்னுதல்; அவ்வவாச்ரயணீயரானவர்களென்னுதல் அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயரானவர்கள் அவர்களுக்கு பலப்ரதாநசக்தராகைக்குக் குறையுடையரல்லர். அதுக்கு அடியென்? என்னில்,—[இறையவர்] - பொதுவிலே 'இறையவர்' என்கிறார், அவர்களோடு, அவர்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு, தம்மோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க இறையவராகையாலே; * பதிம்விச்வஸ்ய * என்கிறபடியே எல்லார்க்கு மொக்க ஸ்வாமியானவர். [அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே] - அவ்வவாச்ரயணீயர் தந்தாமுடைய ஆகமாதிகளிலே விதித்துவைத்த ப்ரகாரங்களிலே அடையும்படியாக நம் இறையவர் அந்தராத்மாவாய் நின்றார். அன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரன் காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்களடையும்படியாக வென்னுதல் ஸர்வேச்வரன் இராமடமூட்டுவாரைப்போல முகந்தோற்றாதே அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே அவர்களும் ஆச்ரயித்தார்களாய், இவர்களும் பலப்ரதாநசக்தராகிறார்களித்தனை; அவனையொழிந்தவன்று இவர்கள் ஆச்ரயிக்கவும் மாட்டார்கள், அவர்கள் பலப்ரதாநம் பண்ணவும் மாட்டார்களென்கிறார். "அய்யன்பாழியில் ஆனை பேர்க்கு உரித்தாம்" அன்றாயிற்று அவ்வோதேவதாமாத்ரங்களுக்கு பலப்ரதாநசக்தி யுள்ளது. (5)

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர்திரிந்தனர்*
நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர்திரிந்திலர்*
என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர்*
என்றுமோரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே. (6)

ஆறாம்பாட்டு—லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்திதியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென்றார் கீழ்; அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீந மென்கிறார் இதில்.

[நின்றனர் இத்யாதி] — நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்றும், நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்றும் சொல்லக் கடவதிறே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை. பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடையவும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது இப்பன்மையால். ஆக்ருதி வாசகசப்தம் வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்து நிற்குமாபோலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான சப்தமும், அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா அவனளவிலே சென்றல்லது நில்லாது * அருணயா பிங்காக்ஷ்யா ஸோமங்க்ரீணாதி * என்கிற விடத்தில் குணவிசிஷ்டவஸ்து தோற்றாநிற்கச்செய்தேயும் ஆருண்யாம்சத்திலே தாத்பர்யமாகிறாப்போலே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு ஆச்ரயமான வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்று முன்னே சொல்லுகையாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்சத்திலே நோக்கென்று சொல்லுவாருமுண்டு; அப்போது ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாது: ஆக, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான இச்சப்தம் அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான சேதநனைக் காட்டி, அவன்தனக்கு ஈச்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாமையாலே அவனளவுங் காட்டுகிறது; ஆக, விசிஷ்டவஸ்துவையே காட்டுகிறது. "ப்ரவ்ருத்தி அவனதீநையாகிறது வேணுமாகில்; நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேணுமோ?" என்று எம்பாரைக் கேட்க, 'ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை சக்திமான் நிற்கச் சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுங்காண்' என்று அருளிச்செய்தார். [என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர்] - இப்படி அநேக ப்ரகாரரா யிருக்கையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று நினைக்கவுங்கூட அரியவர். [என்றுமோரியல்வொடு நின்ற] வ்ருக்ஷலவிவாஹமந்த்ரம்போலே என்றும் ஓரியல்வொடு நின்றவராவது என்? என்னில் — என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவரென்று நினைக்க அரிதான நிலை என்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்கை. [எந்திடர்] அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்யனாகையால் வந்த

தார்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸூத்ருட ப்ரமாண ஸித்தரான நிலை தம்முடைய லாபமாய்த் தோற்றுகையாலே, 'எந்திடர்' என்கிறார். நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலரான இவையெல்லாம், என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவராய் என்றும் ஓரியல்வொடு நின்ற எந்திடரானவர். (6)

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை*
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவைவயவைதோறும்*
உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்*
சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே. (7)

ஏழாம்பாட்டு —[திடவிசும்பு இத்யாதி] — கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்னது - பாவிப்ரதிஸந்தாந ந்யாயத்தாலேயாய், அத்தால் பலித்த ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவம் என்கிறாராதல்; அன்றியே, கீழே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார்: அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் சரீராத்மபாவம் என்கிறாராதல். * அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி * என்கிறபடியே த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, இவை தானென்னலாம்படி யிருந்தால் 'ம்ருதாத்மகோ கட:, என்னும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, * அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா * என்கிறபடியே ஸர்வேஷாம் ஆத்மாவாய், இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் இந்த சரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியா யிருக்கிறாப்போலே *யஸ்யாத்மா சரீரம்*, *யஸ்ய ப்ருதிவீசரீரம்* என்கிறபடியே தான் இரண்டிக்கும் தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சரீராத்மபாவ மென்கிறார் வ்ருக்ஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றானென்றால் அங்கு சரீராத்மபாவமில்லை, ஜாதிகுணங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்ததென்றால் அங்கு சரீராத்மபாவமில்லை; விசிஷ்டத்திலேயிறே சரீராத்மபாவம் கொள்ளலாவது.

[திடவிசும்பு]—இது தான் அல்லாதவற்றிலும் ஏறி. 'த்ருடமான எரி, த்ருடமான காற்று' என்று நிடக்கிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே * ஆத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத: * என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாய், அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே த்ருடமான விசும்பென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, * சத்வார்யேவ பூதாநி * என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம். ஆக, பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லுகிறது. [இவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய்] - இவற்றை அடியாகக் கொண்டு மேலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி. 'ஆய்' என்கிறது - ஆக்கி என்றபடி. 'ஆய்' என்பானென்? என்னில்;—*பஹுஸ்யாம்* என்கிறதன் விகாஸமே யாகையாலே, வைதிக நிர்த்தேசம் இருக்கிறபடி. [அவையவைதொறும்] அவ்வோ பதார்த்தங்கள் தோறும். அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பலதுணுக்காக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாற்போலேயன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமா போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்துநிற்கும். இப்படி வ்யாபித்துநிற்குமிடத்தில், [உடல்மிசை உயிரென] - இச்சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்கிறாப்போலே இச்சரீராத்மாக்களுக்குத் தான் தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்கும். [கரந்து] - இப்படியிருக்கச்செய்தே * யமாத்மா நவேத* என்கிறபடியே அந்யைரத்ருச்யனாயிருக்கும். [எங்கும் பரந்து] - அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து. இதில் ப்ரமாணமென்? என்னில்,—[உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்] - அபௌருஷேயமாய் நிர்த்தோஷமாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும். ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள்போலே ஹேத்வந்தரத்தாற் கழிக்கவொண்ணாத ஒளியையுடைத்தாயிருக்கை. சுருதி — பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்தைப்பற்றி உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணத்வத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. இத்தால் முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் நிர்த்தோஷச்ருதி என்கிறது. [இவையுண்ட சுரன்] — இவற்றை ஸம்ஹரித்த

தேவன். முன்பே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் அவனதீநமென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாரம் வேறொரு சேதநாதீநமாகில் இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐச்வர்யம் குறையுமிறே; அதுக்காக ஸம்ஹாரமும் அவனிட்ட வழக்கு என்கிறார் இத்தால், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மாதிகளே நடத்துகிறார்களென்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார். 'திடவிசும்பு' என்கிற இத்தால், அவைதிகமர்யாதையிலே நடக்கிற லோகாயதிகனை நிரஸிக்கிறார். 'உடல்மிசையுயிர்' என்கிற இத்தால், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் சொல்லுகிறவர்களை நிரஸிக்கிறார். 'சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்கையாலே, நாராயணாநுவாகாதிகளிற் சொல்லுகிற பரத்வம், லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இவையெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்தாராகிறார். (7)

> சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும்*
> வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன்*
> புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து*
> அரனயனெனஉலகழித்தமைத்துளனே. (8)

எட்டாம்பாட்டு—[சுரர் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிஸ்திதன் அவனேயென்றும், ஸர்வசரீரியாய்நிற்கிறான் அவனேயென்றும் சொல்லாநின்றீர்; அல்லாதாரும் ஓரோ கார்யங்களிலே அதிகரித்து அவையும் நடத்தியன்றோ போருகிறது? ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனாய் ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்துக்குக் கடவனாயன்றோ போருகிறது; இவற்றை ஒரு வ்யக்தியிலே ஏறிட்டால் நீர் பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னீராகீரோ? என்ன, —'ஒரு வ்யக்தியில் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறேனல்லேன்; ப்ரமாணகதிகளை யாராய்ந்தால் அவை அவர்கள் பக்கலில் கிடவாமையாலே சொல்லுகிறேன்' என்கிறார்.

[சுரர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளால் அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற விண் உண்டு - மூலப்ரக்ருதி: அது தொடக்கமாக வுண்டான எல்லாவற்றுக்கும் வரிஷ்டமான காரணமாய். * அக்ஷரமம்பராந்தத்ருதே: * என்று அம்பராந்தமென்று சொல்லக்கடவதிறே; கார்க்கி வித்யையிலே * கஸ்மிந்நு கல்வாகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச * என்று ஆகாசசப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இவரும் ஆகாசசப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்; ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாசவாசி சப்தத்தை யிட்டுக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியை உபசரிக்கிறது. [வரன் முதலாய்] - காரணதசையிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்துத் தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு போக்யும், கார்யமாமளவிலே வந்தவாறே அவ்யக்தம் மஹாந் அஹங்காரம் என்கிற இவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்தும், காரண பரம்பரையோடு கார்யபரம்பரையோடு வாசியறத் தானேநின்று நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே வரிஷ்டமான காரணமாய் என்கிறது. [அவை முழுதுண்ட] - ஸம்ஹாரத்திலும் வந்தால் முழுக்க ஸம்ஹர்த்தாவாகிறானும் அவனே. * யஸ்ய ப்ரஹ்ம சக்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:, ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம் * - யாவனொருவனுக்கு ப்ரஹ்மக்ஷத்ராத்மகமாயிருக்கிற இதெல்லாம் ஓதநமா யிருக்கிறது, யாவனொருவனுக்கு ம்ருத்யு உபஸேசநகோடியிலே நிற்கிறான். *கஇத்தாவேத யத்ரஸ:* — அப்படி யிருக்கிறவன் பெருமை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமோ? என்னாநின்றதிறே. [பரபரன்] - ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகாரி புருஷர்களா யிருக்கையாலே நம்மைக்குறித்து அவர்கள் பாராயிருப்பதொன்று உண்டிறே, * பர: பராணாம் * என்கிறபடியே அவர்கள் தங்களுக்கும் பரனாயிருக்குமவன். "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந் தேவா" என்னக்கடவதிறே. [புரம் இத்யாதி] - ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினானென்றும்; [அமரர்க்கு மறிவியந்து] - அறிவை ஈந்து. அன்றிகே வியத்தல் - கடத்தலும், கொடுத்தலு மாகையாலே அறிவைக் கொடுத்து என்னவுமாம் ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினானென்றும் ஒருப்ரஸித்தி யுண்டிறே நாட்டிலே அவர்களுக்கு; அங்ஙனன்றோ? என்னில்;—அவற்றை ஆராய்ந்தால் * விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:, தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸவிஷேஹே மஹேச்வர: * என்றுநின்றார்களிறே அத்தை அடியறிவார்; "நண்ணார்நகரம் விழ நனிமலை சிலைவளைவுசெய் தங்கழனிற வம்பதுவானவனே" என்று நின்றார்களிறே மயர்வறமதிநல

மருளப் பெற்றவர்கள் ; தான் பூட்டின நாணி, தன் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும்போதும் ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணும். ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினானென்று ஒரு ப்ரஸித்தி யுண்டு ; அதுக்கு அடி ஆராய்ந்தால் * யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் * என்கிறபடியே அவன் அடியாயிருக்கும். [அரன் இத்யாதி] – அரன் செய்தான், அயன் செய்தானென்ன உலகழித்தமைத்துளன். சுரரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும் வரன்முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன் அரனெனப் புரமொருமூன்றெரித்து உலகத்தையழித்து, அயனென அமரர்க்கும் அறிவியந்து உலகத்தை யமைத்துளன். * ஏதௌ த்வௌ விபுதச்ரேஷ்ட்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌஸ்ம்ருதௌ, ததா தர்சிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ * என்கிறபடியே ப்ரமாணகதிகள் இருந்தபடியால் ஏகதேசஸ்ருஷ்டியும் ஏகதேசஸம்ஹாரமுமே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உள்ளது ; அதுதானும் இவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிறான் ஸர்வேச்வரனாகையாலே சொன்னேனத்தனை, ஒரு வ்யக்தியில் பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னேனல்லேன் என்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார். (8)

உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்வுருவுகள்*
உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்*
உளனெனவிலனென இவைகுணமுடைமையில்*
உளனிருதகைமையொடு ஒழிவிலன்பரந்தே. (9)

ஒன்பதாம்பாட்டு—ஸர்வசூந்யவாதியை நிரஸிக்கிறார். நிரஸிக்கிறபடிதான் என்? என்னில்,—பாஷ்யத்திலே சூந்யவாதியை நிரஸித்த க்ரமத்திலே. இவ்வாழ்வார்தாம் அடியாக பாஷ்யகாரர்க்கு அவனை நிரஸிக்கலாம் ; இவர்தாம் அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடியென்? என்னில் ;— அதுவும் இவ்வாழ்வார்தம்பக்கலிலே யுண்டு. புறம்பே சிலர் ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே ஈச்வரத்வப்ரதிபத்தியைப் பண்ணி, ப்ரமாணங்களையும் அதுக்கீடாக நியமித்துக்கொண்டு வந்து தோற்ற, தாம் அங்கீகரித்தவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றும், ஜகத்து அவனுக்கு சரீரதயா சேஷமென்றும், தத்ப்ரதிபாதகப்ரமாணம் வேதமென்றும் தம்முடைய மதத்தை உபந்யஸித்துநின்றார் இறே ; இவையித்தனையும் இல்லையென்னும்போது பூர்வபக்ஷமாக இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்துக் கழிக்கவேணுமிறே; அதில் இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்து அவனால் இல்லையென்னப்போகாது : முதலிலே சூன்யமென்னில் ஸர்வசூன்யவாதம் ஸித்தியாது. இனி உன்னைக்கேட்போம் நீதான் ஈச்வரன் உளனென்கிற சொல்லாலே அவனில்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? இல்லையென்கிற சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? என்ன, இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்குக் கருத்தென்? என்ன; உளனென்கிற சொல்லாலே சொன்னால், உனக்கு அபிமதமான அபாவம் ஸித்தியாதவோபாதி, இல்லையென்கிற சொல்லாலும் உனக்கு அநபிமதார்த்தமேகாண் ஸித்திப்பது; ஆனபின்பு, நீ இல்லையென்கிற சொற்கொண்டே அவனுண்மையை ஸாதிப்பன். லோகத்தில் பாவாபாவசப்தங்களுக்கு யாதொருபடி பொருள் கொள்ளுகிறோம், அப்படிகொள்ளில் நீ நினைக்கிற அர்த்தம் உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது; அங்ஙனேகொள்ளாயாகில் வாதந்தன்னில் உனக்கு அதிகாரமில்லை.

[உளனெனில்] - ஈச்வரஸத்பாவம் முதலிலே இல்லையென்கிற நீ அவனுண்மைக்கு இசையாயிறே; நான் உளனென்கிறாப்போலே. சொல்லில்தானே உளன். [அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்] - ஈசிதவ்யநிரபேக்ஷமாகவன்றிறே ஈச்வரன் உளனாவது; அவன் உளனாமிடத்தில் * யஸ்யாத்மா சரீரம் * * யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் * என்கிறபடியே ஜகத்து அவனுக்கு சரீரதயா சேஷமா யுண்டாம். உளனலனென்பாயோ? அப்போது அபாவதர்மியாய்த் தோற்றும். [அவனருவம் இவ்வருவுகள்] - அப்போது நாஸ்திசப்தவாச்யமாய் அவஸ்தாந்தர[illegible]க்காய்க்கொண்டு இவற்றின் உண்மை தோற்றும். 'கடோ ஸ்தி' என்றால் வாயும் வயிறுமான ஆகாரந் தோற்றும் ; 'கடோ நாஸ்தி' என்றால் நாஸ்தித்வதர்மவிசிஷ்டமாய்த் தோற்றும்; இங்கு இல்லையென்றதாகில் வேறோரிடத்திலே யுண்டாம்; இப்போது இல்

லையென்றதாகில், வேறொரு காலவிசேஷத்திலே யுண்டாம்; எங்கும் எப்போதும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் கடயில்லையென் னக்கூடாமையால், நிருபாதிகநிஷேத மில்லையிறே. [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில்] - உளனென்கிற இத்தையும் இலனென்கிற இத்தையும் இவையிரண்டையுங் குணமாகவுடையனுகையாலே, இவையிரண்டும் இரண்டு தர்ம மாயிற்று. [உளனிருதகைமையொடு] - உளனென்கிற சொல்லாலும் இலனென்கிற சொல்லாலுஞ் சொன்ன இரண்டு ஸ்வபாவத்தாலும் உளனானன். [ஒழிவிலன்பரந்தே] - நான் உளனென்கிற சொல்லாலே உண்மையை ஸாதித்தேன்; நீ இலனென்கிற சொல்லாலே உண்மையை ஸாதித்தாய்; ஆக, இருவருமாக உண்மையை ஸாதித்தோம்; இனி அவன் உளனுனல் உளனுமாபோலே, ஸவிபூதிகனுயே உளனுக அமையாதோ? என்கிறார். (9)

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தோறும்பரந்துளன்*
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவற*
கரந்தசிலிடந்தோறும் இடந்திகழ்பொருடோறும்*
கரந்தெங்கும்பரந்துளன் இவையுண்டகரனே. (10)

பத்தாம்பாட்டு.—[பரந்த இத்யாதி.] ஜகத்தை சரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய் எங்கும் வ்யாபித்து தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்குமென்று கீழே சொன்னார்; இப்படி வ்யாபித்துநின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதிறே; அப்படியே அவனுக்கும் இவற்றோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோ? என்னில்?—அது செய்யாது; அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்துநிற்குமென்று வ்யாப்திஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[பரந்ததண்பரவை இத்யாதி] - பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமாணுக்கள் தோறும் வ்யாபித்திருக்கும் நீர்ச்செறிவாலே திரண்டுதோற்றுகிற வித்தனையிறே; பரமாணுஸங்காதமிறே. * ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத் * என்கிற வஸ்து, ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அல்பாவகாசமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோ? என்னில், [பரந்தவண்டமிதென] - அந்த ஜலபரமாணுக்கள்தான் பரந்த அண்டமிதெனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. அண்டத்தைச் சமைத்து, அதிலே ஒரேகாகியை வைத்தாற்போலே யிருக்கும். இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபித்துவிடுமித்தனையோ வென்னில். - [நிலவிசும்பொழிவற] - பூம்யந்தரிக்ஷங்களிலும் அப்படியே. இவைமூன்றும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அஞ்சாலும் ஆரப்தமான அண்டத்தளவும் நினைத்து, மேல் கார்யமான பதார்த்தங்களில் வ்யாபித்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [கரந்த சிலிடந்தொறும்] - இமையோடு இமை பொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அல்பசரீரங்கள் தோறும். [இடந்திகழ்பொருள்தொறும்] - அவ்வவசரீரங்களிலே ஜ்ஞாநைகலக்ஷணமாய்க் கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள் தோறும். [கரந்து] - வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தராத்ருஷ்டனாய். [எங்கும்பரந்துளன்] - சேதநன் சரீரத்திலே வ்யாபிக்கும்போது அதில் ஏகதேசத்திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக் கடவனாயிருக்கும்; இவன், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தாலே, எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். விபுத்வத்தை அவனுக்குச் சொல்லி, அணுத்வத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அது கூடுமோ? என்னில்,—[இவையுண்டகரனே] - சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாந் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் * "தயிருண்ட பொன்வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால்" என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்க மாட்டானோ? என்கிறார் [கரன்] - இப்படி ஸாத்ருடப்ராமாண ஸித்தன். இவையுண்டகரன் - பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்தவண்டமிதெனப் பரந்துளன்; நிலவிசும்பொழிவறப் பரந்துளன்; கரந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ்பொருள்தொறும் எங்குங்கரந்து பரந்துளன் என்று அந்வயம். .... (10)

கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை*
வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய்நின்ற*
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும்வீடே. (11)

நிகமத்தில், முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம்பாட்டிலே இவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதநவிலக்ஷணமென்று சொல்லி, மூன்றாம்பாட்டிலே நித்ய விபூதியோபாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலா விபூதியோகத்தை அநுபவித்தார்; நாலாம்பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநை யென்றார்; ஆறாம்பாட்டிலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீந மென்றார்; ஏழாம்பாட்டிலே சரீர சரீரிகளுக்கு உண்டான லக்ஷணம் ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே இதுக் கும் அவனுக்குஞ் சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் சரீராத்மபாவ மென்றார்; எட்டாம் பாட்டிலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார்; ஒன்பதாம்பாட்டிலே சூந்யவாதியை நிரஸித்தார்; பத்தாம்பாட்டிலே வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார்; இப்படிகளாலே அவ னுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் அந் வயித்தார்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[கரவிசும்பு]-கரமான விசும்பு; த்ருடமான விசும் பென்றபடி. அன்றியே, [கரவிசும்பு]- கரந்த விசும்பு; அச்சமான விசும்பென்னுதல், 'அத்ர க்ருத்ர: பததி' என்று நிரூபிக்கவேண் டும்படியாயிருக்குமிறே. [எரி] - தேஜஸ்தத்த்வம். [வளி] - காற்று. [நீர்] - ஜலம். [நிலம்] - பூமி. [இவை மிசை] - இவற்றின்மேலேயுண்டான. [வரன்] - வரனான; ச்ரேஷ்டமான. [நவில்] - வரிஷ்டமான சப்தம், அக்நியினுடைய தாஹகத்வசக்தி, காற்றினுடைய மிடுக்கு, ஜலத்தினுடைய திண்ணளி, பூமியினுடைய பொறை. இப்படி ஸ்வபாவமான பூத பஞ்சகங்களையும் சொல்லி, இத்தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ்தமஸ் ஸுக்களோடே கலசாதே நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாயிருக்குமிறே நித்யவிபூதி; அதுக்கும் இது தானே உபலக்ஷணமாய், ஆக, உபயவிபூதி - யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரன் திரு வடிகளிலே; [இவைபத்தும் பரனடிமேல்வீடு] - அவன் திருவடிகளிலே விடப்பட்டன; ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. [குருகூர்ச்சடகோபன்] - * வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி: * என்னுமா போலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார். நிரல்நிறை என்னுதல், நிரன்நிறை யென்னுதல்; நிரல்நிறை என்றபோது - சப்தங்களும் நிறைந்து, அர்த்தங்களும் புஷ்கல மாயிருக்கை; நிரன்நிறை என்றபோது-நேரே நிறுத்தப்படுகை. * ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் * * பாதபத்தோக்ஷரஸமஸ்தந்த்ரீலயஸமந்வித: * என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை. [ஆயிரம்] - * காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத் * என்னுமாபோலே மயர்வறமதி நலமருளப்பெற்றவராகையாலே பேசுள்ளதனையத் தோற்றாநின்றது; வாச:க்ரமவர்த்தித் வாத் அவைடேசொல்லுமத்தனையாகையாலே 'ஆயிரம்' என்கிறது. அன்றிக்கே, ஆயிரமு ஞ்சொல்லியல்லதுநிற்கவொண்ணாத விஷயஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிறாராதல். [இவை பத்தும் வீடே] - இவைபத்தும் பரனடிமேல் விடப்பட்டன வென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'இச்செய்யடையநெல்' என்றால் நெல்லைவிளைக்குமென்று காட்டுமாபோலே, இவைபத்தும் வீடென்றது-வீட்டை விளைக்குமென்றபடியாய், மோக்ஷப்ரத மென்கிறாராதல். பகவத்ப்ர ஸாதத்தாலே தமக்குப் பரத்வஜ்ஞானம் பிறந்தபடியையும், அந்த ஜ்ஞானத்துக்கு பலம் மோக்ஷ மென்னுமிடத்தையும், இப்ப்ரபந்தத்தில் ஏதேனுமொருபடி அந்வயமுண்டையார்க்குப் பலம் தம்முடைய பலமென்னு மிடத்தையும் அருளிச்செய்கிறார். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உயர்வேபரன்படியை உள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு*
உயர்வேதநேர்கொண்டுரைத்து* — மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்கும்மாறன்சொல்*
வேராகவேவிளையும்வீடு. (1)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — வீடுமின் : ப்ரவேசம்.

வீடுமின்முற்றவும் — தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷசாஸ்த்ரந்தானிருப்பது; அதில் தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாஞ் சொல்லிற்று, கீழில் திருவாய்மொழியிலே; உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது, இத்திருவாய்மொழி. இத்திருவாய்மொழிதன்னை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் ப்ரபத்திவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்து, எம்பெருமானாரும் அப்படியே அருளிச்செய்துகொண்டு போந்து, பாஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு பக்திவிஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவர். பின்பு எம்பாரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார். இவருடைய பக்திப்ரபத்திகள்தான் விகல்பிக்கலாயிறே யிருப்பது; "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று இவர் தாம் பெற்றது பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாயிருந்தது: தாம்பெற்ற தொன்றும், பிறர்க்கு உபதேசிப்ப தொன்றுமாக வொண்ணாதே; அப்போது விப்ரலம்பகரோடியிலேயாவரே. *உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பரபக்தி; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தாநே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக அநந்தரம் விளைந்ததிறே இவருடைய பக்திதான். இதுதான் வேதாந்தவிஹிதையான பக்திதானேயானாலோ? என்னில்; — ஸர்வேச்வரன் அருள இவர் பெற்றாராகிற ஏற்றம் போம்; அதுக்கு த்ராணமான [illegible]ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆனபின்பு, தான் பெற்றதையே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராக அமையும். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநாள்போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது கெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறபடி எங்ஙனே தான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லைகண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ? என்னில்; — விஷயமோ என்றால், "அவன்துயர் தன்தன்மை யறிவரியான்", என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நவிஷயம்; * கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமிறே. இனித் தம் அபிநிவேசமோ என்றால், "காதல் கடலின்மிகப்பெரிதால்" என்றும் "மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலுநீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்" என்றும், "சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா" என்னும்படி பெருகியிருந்தது. ஆகிலும், ஒருகால் ஒன்றிலே அபிநிவேசம் பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயத்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணாநின்றோம்; அப்படியே சிலகாலம் அநுபவித்துப் பின்பு விரக்தி பிறந்ததோவென்னில்; — அங்ஙனஞ் சொல்லவொண்ணாது; "எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டூழியூழிதொறு மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்" என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகவன்று; க்யாதிலாப பூஜைகளுக்காகவன்று; * ப்ரப்ரூயாத் * என்று ஒரு விதிபரதந்த்ரராயன்று. ஆனால், இது பின்னை எத்தாலேயாவ தென்னில்; — ஸ்வாநுபவப்ரகர்ஷம் இருக்கிறபடி. தாம் அநுபவித்த விஷயம் தனியே அநுபவிக்குமதன்றிக்கே யிருந்தது; இனி நமக்கு போதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு ஆளாவாரென்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே கண்வைத்தார்; தாம் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே அவர்கள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருந்தார்கள்; இவர்களநர்த்தம் பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது; 'ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டு, இல்லை என்னுமிடம் தனக்கே தெரியுங்காண்' என்று சீயர் பலகாலும் அருளிச்செய்வர்; பிற

னர்த்தன் கண்டால் ஐயோ! என்றிருந்தானாகில் 'நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டு' என்றிருக்க அடுக்கும்; இத்தனையும் பட்டிடுவானுக்கென்றிருந்தானாகில், 'நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமில்லை' யென்றிருக்க அடுக்குமென்று. இவர்களை இவர் மீட்கப் பார்க்கிற வழிதானென்? என்னில், இவர்கள் சேதநராயிருந்தார்கள்; சப்தாதிவிஷயங்களில் வாசியறிந்து தீயவை கழித்து, நல்லவை பற்றிப் போருகிறதொன்றுண்டாயிருந்தது; அவற்றினுடைய ஹேயதையையும், ஸர்வேச்வரனுடைய உபாதேயதையையும் இவர்களுக்கு அறிவித்தால் அவற்றைவிட்டு இவனைப் பற்ற வடுக்குமென்று பார்த்து, ஸர்வேச்வரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றின விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டங்களென்னுமிடத்தையும், பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரத்தையும், பற்றுமிடத்தில் இன்று புதிதாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை - பழைய ஸம்பந்தத்தை உணர அமையுமென்னுமிடத்தையும், பற்றுவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரமின்னதென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய பஜநீயதையையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்பக்தியைப் பண்ணி ஆச்ரயியுங்கோளென்று பரோபதேசப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

வீடுமின்முற்றவும் * வீடுசெய்து * உம்முயிர்
வீடுடையானிடை * வீடுசெய்ம்மினே. (1)

முதற்பாட்டு — இதரவிஷயங்களை விட்டு, உங்களுக்கு வகுத்தவிஷயத்தைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[வீடுமின்] — "வீடுமின்" என்று ஒரு சொல்லாய்க் கிடக்கவுமாம்; விடுமினென்றத்தை நீட்டி "வீடுமின்" என்று கிடக்கிறதாகவுமாம். முதலிலே 'வீடுமின்' என்பானென்? என்னில்;— சிறுப்ரஜை கையிலே ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால், போகட்டுக்கொடு நிற்கச்சொல்லி, பின்னை 'ஸர்ப்பம்' என்பாரைப்போலேயும், ஒருவன் க்ருஹத்துக்குள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க, நெருப்புப்பற்றிப் புறம்பே எரியாநின்றால் 'புறப்பட்டுக்கொள்கிடாய்' என்று பின்பு 'நெருப்பு' என்பாரைப்போலேயும், முந்துற விடுங்கோளென்கிறார். ஐந்மமரணங்களுக்கு நடுவேயிறே இவைதான் நோவுபடுகிறது *த்யக்த்வா புத்ராம்ச் சதாராம்ச* என்றும், *பரித்யக்தாமயாலங்கா* என்றும் விடுகை முன்னாகவிறே முன்பு பற்றினவர்களும் பற்றிற்று. "வீடுமின்" என்கிற பன்மையாற் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஒருவன் தானே வந்துநிற்க அவனுக்கு உபதேசிக்கிறானன்றே; ஸம்ஸாரவெக்காயம் எல்லார்க்குமொத்திருக்கையாலே ஒருவரல்லாவொருவருக்காகிலும் ருசி பிறக்குமோ? என்று எல்லார்க்கும் உபதேசிக்கிறார். எத்தை விடுவதென்னில்,—[முற்றவும்] — சண்டாலரிருப்பிடத்தை ப்ராஹ்மணர்க்காக்கும்போது சிலகூட்டி சிலகழித்தன்றே கொள்ளுவது; அப்படியே அஹங்கார மமகாரங்களாலே தூஷிதமானவற்றிலே சிலகூட்டிக்கொள்ளவொண்ணாதே; ஆகையாலே கட்டடங்க விடுங்கோளென்கிறார். [வீடுசெய்து] - "வீடுமின்முற்றவும்" என்றாராகில் திரிய "வீடுசெய்து" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்;— மேலொருபேறு பெறுவதிலும் இவற்றைவிட்டு நிற்கும் நிலைதானே பேறாகப் போருகையாலே விடுகையாகிற பேற்றைப் பெற்று என்கிறபடி; ராஜபுத்ரன் அழுக்குசிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமிறே. [உம்முயிர்வீடுடையானிடை] - இதுக்குப் பலபடியாக அருளிச்செய்வர்: * யஸ்யாத்மாசரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் * என்கிறபடியே, உம் உயிரையும் அதினுடைய வீட்டையும் உடையவனென்னுதல்; உம்முயிரை வீடாகவுடையவனென்னுதல்; உம்முயிரை விடுமிடத்தில் — ஸமர்ப்பிக்குமிடத்தில், உடையான்பக்கலிலே யென்னுதல்; [வீடுடையான்] - பரமபதநிலயன்பக்கலிலே யென்னுதல். [உம் உயிர்] — அநித்யமான சரீரத்துக்கு நன்மை பார்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நான் நன்மைபார்க்கச்சொல்லுகிறது; அதுதானும் என்னுயிர்க்கோ? உம்முயிர்க்கன்றோ? [உடையானிடை] பொதுவிலே யுடையவனென்கிறார்; ருசிபிறந்து 'அவன் ஆர்?' என்றால், "வண்புகழ்நாரணன்" என்பாராக, அவன் உடைய

வனாய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும் 'நான் என்னது என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உடையவனான பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவது; (யம:) — ப்ராதேசிகமான நியமநத்தையுடையவனையன்று சொல்லுகிறது, *ப்ரபவதி ஸம்யமநேமமாபி விஷ்ணு:* என்று அவன்தன்னையும் நியமிக்குமவனாயிற்று, இவன். (வைவஸ்வத:) — விவஸ்வானுடைய குலத்திலே பிறந்தவனென்னுதல், ஆதித்யாந்தரவஸ்த்திதனென்னுதல் (ராஜா) — அவனைப்போலே 'தஹபச' என்கையன்றிக்கே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருக்குமவனாயிற்று, இவன். (ய:) அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணாதிகளில் ப்ரஸித்தி. (தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்த்தித:) - அவன் எங்குற்றானென்ன; கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து 'ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்று' என்றிருக்கிறான். ஆனால், செய்யவேண்டுவதென்? என்னில், - (தேந சேதவிவாதஸ்தே)-உடையவனாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத முண்டாகில். இத்தால் பேறென் என்பாயோ? (மாகங்காம்மாகுருங்கம:) - ஒருதீர்த்தந்தேடிப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரந் தேடிப்போதல் செய்யவேண்டா; அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயச்சித்தம்பண்ணுகையாவது - நிஷித்தத்ரவ்யத்தை உள்ளேவைத்து மெழுகூட்டினவோபாதியிறே. உடையவனுக்கும் உடைமைக்குந் தக்கபடியிறே ப்ராயச்சித்தமும்; உடையவன் - ஸர்வேச்வரன். த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமான ஆத்மத்ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது. அபஹரித்த த்ரவ்யத்தைப் போகட்டு ப்ராயச்சித்தம்பண்ணவேணுமே. போகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே ப்ராயச்சித்தம்பண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியு மில்லையே. ஆகையாலே, நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடுசெய்ம்மினே. வீடு - ஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது - இசைகை. (1)

மின்னின்நிலையில* மன்னுயிராக்கைகள்*
என்னுமிடத்து* இறையுன்னுமின்நீரே. (2)

இரண்டாம்பாட்டு—பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களை விட்டு ஸர்வேச்வரனை எம்பெருமான்பக்கலிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப் பாருங்கோளென்றார் முதற்பாட்டில்; 'பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களை விடச் சொல்லாநின்றீர்; அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப் போந்தவற்றை இப்போதாக விடப்போமோ?' என்ன,—அவற்றினுடைய தோஷதர்சநம் பண்ணவே விடலாமென்கிறார், இதில்.

[மின்னின் நிலையில] - மின்னோபாதியும் நிலையுடைத்தல்ல. அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்குமிறே அது; இதுவும் அஸ்திரமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்திரபுத்தியைப் பிறப்பித்து அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுவித்துவிடும். சந்தநப்ராந்தியாலே நாற்றம் குளிர்த்தி மென்மைகளைக்கொண்டு ஸர்ப்பத்தின்மேலே கையை வைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், ஒருதார்மிகன் 'இது ஸர்ப்பங்கிடாய்' என்று அறிவித்தால் பின்னை அதினின்றுங் கைவாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதிறே; அப்படியே இதர விஷயங்களிலே போக்யதா புத்தி பண்ணிப்போருகிற இவனுக்கு 'இது அல்பம், அஸ்திரம்' என்று இதினுடைய தோஷதர்சநத்தைப் பண்ணுவிக்கவே விடலாயிருக்குமிறே (மன்னுயிராக்கைகள்) - உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகளென்னுதல், நித்யமான ஆத்மவஸ்து பரிக்ரஹிக்கிற தேஹங்களென்னுதல். திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழைந்துதிரியும் பதார்த்தம்போலேயிறே இவன் திரிவது; மகிழலகொன்றேபோல் மாறும்பல்யாக்கையிறே; ஓரலகுதானே காணிஸ்தாநத்திலே நிற்பது கோடிஸ்தாநத்திலே நிற்பதாமிறே: அப்படியே ஓராத்மாதானே கர்மபேதத்தாலே தேவாதி தேஹபேதங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமிறே. அன்றியே, 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநம் ஜீவாநந்த்யத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், ஆத்மாக்கள் பரிக்ரஹிக்கிற சரீரங்களென்னவுமாம். [என்னுமிடத்து] பகவத்குணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதாயிற்று தோஷப்பரப்பு; இவ்விடையாட்டத்து என்றபடி. [இறையுன்னுமின்]-இதிலே அல்பத்தை ஆராயுங்கோள் [நீரே] - இதுதனக்கு ஒரு ப்ரமாணாபேக்ஷையு மில்லை; ஸதாசார்யோபதேசமும் வேண்டா. (2)

மூன்றும்பாட்டு. தோஷதர்சநம்பண்ணவே விடலாமென்றீர்; காலம் அநாதி, மேல் அநந்தமாயிராநின்றது; பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிறே விடுகைக்கும்—என்ன; த்யாஜ்யாம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார்; ஸம்ஸாரபீஜம் இன்னதென்றும், அதுக்கு பேஷஜம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

நீர்நுமதென்றிவை* வேர்முதல்மாய்த்து* இறை
சேர்மினுயிர்க்கு* அதன் நேர்நிறையில்லே. (3)

[நீர் நுமது] - அநர்த்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்கள். நான் என்னது. என்னுமத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்போது "நீர் நுமது" என்றிறே சொல்லுவது; நான் என்னது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே, நாக்கு வேமென்று. 'என்னுடைமை' என்பது, வேணுமாகில் தவிருகிறான், 'நான்' என்னுமது தவிரும்படி என்? என்னில்,—இவன் ஆஹமென்றால் ராவணாதிகள் நான் என்றாற்போலே பிறருடைய நானைத் தவிர்த்துக்கொண்டிறே யிருப்பது; தேஹத்தில் அஹம்புத்தி பண்ணிப்போருமது தவிரவேணுமே! [இவை வேர்முதல்மாய்த்து] - இவை வேர்முதல் மாய்க்கையாவதென்? என்னில்;— இது அபுருஷார்த்தமென்னும் ப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி. இரண்டு வ்ருக்ஷம் தன்னிலே சேர நின்றால், ஒன்றிலே தொளைத்துப் பெருங்காயத்தை வைக்கச் சிலநாள் ஒன்றுபோலே நின்று, பின்னை பட்டுப்போகாநின்றதிறே; அப்படியே அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தி யுண்டாகத் தன்னடையே ஸம்ஸாரம் அடியற்று நிற்கும். * அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: - அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்த்திதம் * என்று ஸம்ஸாரபீஜமும் சொல்லி, * அச்யுதாஹந்தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம் * என்று பரிஹாரமும் சொல்லிற்றே; ரக்ஷகனவன் அவஸரப்ரதீக்ஷகனாயிருக்க, இவன்பக்கலிலே விலக்காமை யுண்டானால் விரோதி போகைக்குத் தட்டில்லை யென்கை. [இறைசேர்மின்] அப்ராப்த விஷயங்களை விட்டு வகுத்த சேஷியானவனைப் பற்றப் பாருங்கள். "சேர்மின்" என்கிறார்காணும், கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே யிருக்கையாலே ஸம்ஸாரிக்கு பகவத்ஸமாச்ரயணம். [உயிர்க்கதனேர்நிறையில்லே] இத்தோடொத்த சீரியதில்லையென்னுதல்; நேரென்று ஒப்பாய், நிறையென்று மிகுதியாய், உயிர்க்கு இத்தோடொத்ததும் மிக்கதுமில்லையென்றுமாம். ப்ரதமத்தில் * (ஔஷதம்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத்ஸம்பந்தம்) ஹிதமுமாய், உதர்க்கத்தில் ப்ரியமுமாயிருக்கும். நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான வஸ்துவுக்கு இத்தோடொக்குஞ் சீரியதில்லை; * ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் *. இத்யாதி. *விஷ்ணுபோதம்* இக்கரையும் அக்கரையும் ஒன்றாய்நின்று அவ்வருகு கடத்தும் ஓடம். (3)

நாலாம்பாட்டு. விடுகிறவைபோலே அபோக்யமுமாய், ஸதோஷமுமா யிராதென்று பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய போக்யதையை அருளிச்செய்கிறார்.

இல்லதுமுள்ளதும்* அல்லதவனுரு*
எல்லையிலந்நலம், * புல்குபற்றற்றே. (4)

[இல்லதும்] - ப்ரமாணயோக்ய மல்லாமையால் வரும் துச்சத்வத்தைப் பற்றவாதல் ப்ரதீதிமாத்ரமாய் பாதயோக்யமான மித்யாத்வத்தைப்பற்றவாதல் "இல்லது" என்கிற தன்று; விநாசித்வத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [உள்ளதும்] - இல்லாதான வஸ்துவில் வ்யாவ்ருத்தியைப் பற்ற "உள்ளது" என்கிறது; * யதஸ்தி யந்நாஸ்தி * என்றும், * ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச * என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே சிதசித்துக்களை. அன்றியே, ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமான சரீரத்தின்படியும் அத்தை இருப்பிடமாக வுடைய ஆத்மாவின்படியு மல்லவென்றுமாம். [அல்லது அவனுரு] - நச்வரமா யிருக்கிற அசித்தின்படியுமன்று, அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே * அஹம் ஸுகீ, அஹம்து:கீ * என்கிற சேதநன்படியுமன்று, அவன் ஸ்வரூபம். ஆனால், எங்ஙனேயிருக்கும்? என்னில்,—[எல்லையிலந்நலம்] - *ஆநந்தமய:* என்றும், "உணர்முழுநலம்" என்றும், "ஒடியாவின்பப்பெருமையோன்" என்றும் "சுடர் ஞானவின்பம்" என்றும், * ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகோஸௌ) என்றுஞ் சொல்ல

லாம்படி யிருக்கும். [புல்கு] - அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே போகரூபமா யிருக்குமிறே, குணஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு குணாதிகவிஷயாநுபவம். [பற்றற்றே] - அதுசெய்யுமிடத்தில் இருகரையனுகையன்றிக்கே, புறம்புள்ள பற்று அற்றே புல்கு. பற்றிலார்பற்ற நின்றானிறே அவன் ; ஆகையாலே, பற்றற்றே புல்கவேணும். (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் ; இந்த்ரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஐச்வர்யத்தைக் கோலான் ; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டான இந்த்ரபதத்திற் கண்வையான் ; ஆத்மாநுபவத்தை ஆசைப்படுமவன் ஐச்வர்யாதிகளிற் கண்வையான் ; ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் நித்யமங்கள விக்ரஹ யுக்தனாயிருக்குமவனைப் பற்றுமவன் இவையித்தனை யிலும் கண்வையான் ; ஆக, இங்ஙன்வரும் அந்தராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அற்றதுபற்றெனில், * உற்றதுவீடுயிர் *
செற்றதுமன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே. (5)

[அற்றதுபற்றெனில்] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலுண்டான பற்று அற்றதென்னுமளவிலே. [உற்றது வீடுஉயிர்] ஆத்மா மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது. விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூபத்தையு முடைய வஸ்துவுக்குத் திரோதாநத்தைப் பண்ணுகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கமிறே ; யோகாப்யாஸத்தாலே கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும் ; அது நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமா யிருக்கையாலே ‘ இதுதன்னையே அநுபவிக்க அமையாதோ ?’ என்று தன்பக்கலிலே கால் தாழப்பண்ணும். [செற்றது] அத்தைச்செற்று ; அத்தை முகம்சிதறப் புடைத்து. [மன்னுறில்] மன்னவுறில். தன்னைப்பற்றினால், ‘இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அநுபவ முண்டு’ என்று இருக்கவேண்டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பார்க்கில். [அற்றிறை பற்றே] ஆச்ரயண காலத்திலே அவனுக்கென்று அத்யவஸித்து, சேஷியான அவனைப் பற்றப்பாருங்கோள். அன்றியே, விபக்தியை மாறாடி, இறையைப்பற்றி இத்தை யறப்பா ரென்னுதல். “ மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு ” என்னுமாபோலே. (5)

ஆறாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரஞ் சொன்னார் கீழ் ; நீர் பரிஹாரஞ் சொல்லுகைக்கு அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் சேஷியா யிருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் கைப்புகுந்தானோ ? என்ன, அவன்பக்கல் திருத்தவேண்டுவதொன்றில்லை, அவன் ஸங்கஸ்வபாவ னென்கிறார்.

பற்றிலனீசனும் * முற்றவும்நின்றனன் *
பற்றிலையாய் * அவன்முற்றிலடங்கே. (6)

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம். அத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவன். பற்றிலானென்னுமத்தை ‘பற்றிலன்’ என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ‘ இன்னான் இங்கு உண்டோ ?’ என்றால், ‘ இங்கில்லை அவன், அகத்திலான் ’ என்னக்கடவதிறே. [ஈசனும்] ஈச்வரத்வம் கழற்ற வொண்ணாமையாலே கிடக்குமித்தனை. இஸ்ஸங்கம் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது : பயப்படுகைக்கு உடலன்று. பெரியவ னெளிமையிறே குணமாவது ; * ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ * தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது ; மேன்மை கழற்றவொண்ணாமையாலே கிடந்தவித்தனை. இரண்டும் அவ்வாச்ரயகதமா யிருக்க, தண்ணளியே யுள்ளதென் றறிந்தபடியென்? என்னில்,— *மம கேஹமுபாகதௌ* சேஷிகளாயிருப்பார்க்கு சேஷபூதரை அழைத்துக். கார்யங்கொள்ளலா யிருக்க, நெடுந்தெருவே போகிறவர்கள் நான் இருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடி வந்தபோதே ப்ரஸாதமே விஞ்சியிருக்குமென்னு மிடம் தெரிந்ததில்லையோ ? * தந்யோஹம் * - என்று மொக்க ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே நிதியெடுப்பாரைப் போலே. * அர்ச்சயிஷ்யாமி * - என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து அழித்துக்கெடுத்து ஜீவிக்கப் பாராநின்றேன். * *இத்யாஹ * - சூட்டுநன்மாலை

கள் தூயனவேந்திநிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே! என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான் * மால்யோபஜீவந: * - பூவில்கண்வைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை மாறவைத்துத் தொடுத்து, பூவிற்று ஜீவிக்குமத்தனை புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது! என்கிறான். [முற்றவும் நின்றனன்] * ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு * என்கிறபடியே ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாய்நின்றான். இத்தலையிருந்தபடி யிருக்கத் தான் எல்லாருக்கு மொத்திருக்கை [பற்றிலையாய்] - நீயும் பற்றிலையாய் – நீயும் பற்றையுடையையாய்: ஸங்கத்தையுடையையாய். [அவன் முற்றிலடங்கே] * அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி * என்கிறபடியே அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி. அதவா, பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி - [பற்றிலனீசனும்] - * வாஸுதேவோஸி பூர்ண: * என்கிறபடியே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனாய்த் திரைமாறின கடல்போலே ஈசிதவ்யரான நித்யஸூரிகளையுடையனாய் பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனல்லன். அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனன்றிக்கேயிருந்தால் குறைப்பட்டிரானோ? என்னில், [முற்றவும் நின்றனன்] அவர்களெல்லாராலும் வரும் ஏற்றமும் இன்று ஆச்ரயிக்கிற இவனாலேயாம்படி நின்றான்; * த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம * என்னுமாபோலே இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை; அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமாபோலே. [பற்றிலையாய்] விடவொண்ணாதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன்; அவன் ஒரு தலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென் உனக்கு? [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார்; * வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் * என்கிறபடியே, * மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:*, * ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ: *. (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஸங்கஸ்வபாவனென்றார் கீழ்; அவன் ஸங்கஸ்பாவனானாலும் அபரிச்சிந்நோபயவித மஹாவிபூதியையுடையனாயிருந்தான் அவன்; இவன் அதிக்ஷுத்ரனாய் க்ஷுத்ரோபகரணனாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, அவனை இவனாலே கிட்டலாயிருந்ததோ? கடலிலேபுக்க துரும்பானது இரண்டுதலையிலும் நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் திரைமேல்திரையாகத் தள்ளுண்டுபோந்து கரையிலே சேருகிறதில்லையோ? அப்படியே அவனுடைய ஐச்வர்யதரங்கமானது இவனைத் தள்ளாதோ? என்னில்;—இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் நமக்கு வகுத்த சேஷியானவனுடைய ஐச்வர்யமென்று அநுஸந்திக்கவே, தானும் அதுவாய் அந்வயிக்கலாமிறே; ஆனபின்பு, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே வேண்டுவது. என்கிறார். ஒரு வ்யாபாரி, ஸ்த்ரீ கர்ப்பிணியான ஸமயத்திலே அர்த்தார்ஜநம் பண்ணவேணுமென்று போவது, அவளும் பிள்ளைபெற்று, அவனும் பக்வனாய்த் தனக்கும் தமப்பனாருடைய வ்யாபாரமே யாத்ரையாய், அவனும் போய் இருவரும் சரக்குப்பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஒருபந்தலிலே தங்குவது; அது இருவருக்கும் இடம் போராமையாலே அம்பறுத்தெய்யவேண்டும்படி விவாதம் ப்ரஸ்துதமான ஸமயத்திலே, இருவரையும் அறிவானொருவன் வந்து 'இவன் உன் பிதா, நீ அவன்புத்ரன்' என்று அறிவித்தால், கீழிழந்த நாளைக்கு சோகித்து, இருவர் சரக்கும் ஒன்றாய், அவன் ரக்ஷகனாய், இவன் ரக்ஷ்யமாய் அந்வயித்துவிடுமிறே; * ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே * ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தேஹமாகிற வ்ருக்ஷத்தைப் பற்றியிருந்தால், ஒருவன் கர்மபலங்களை புஜியாநிற்கும்; ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும். அவன் நியாமகன், நாம் நியாம்ய மென்னும் முறை யறியவே பொருந்தலாமிறே. ராஜபுத்ரன் ஒரு உத்யாநத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், 'உன் தமப்பனதுகாண்' என்னவே நினைத்தபடிபுக்குப் பரிமாறலாமிறே; ஆனபின்பு, ததீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது; தானும் அதுக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாமென்கிறார்.

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழிலஃதென்று * அடங்குகவுள்ளே. (7)

[அடங்கெழில்சம்பத்து அடங்கக் கண்டு] போகபூமியாயிருக்கும் நித்யவிபூதி, கர்மநிபந்தநமாக அவனாலே நியாம்யமாயிருக்கும் இவ்விபூதி; அதில் ததீயமென்று அநுஸந்

திக்கப்புக்கவாறே கர்மநிபந்தமான ஆகாரம் தோற்றுதே ததீயத்வாகாரமேயிறே தோற்றுவது. [அடங்கெழில் இத்யாதி] கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தையெல்லாங் கண்டு, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து இதெல்லா மென்று அநுஸந்தித்து, அவ்விபூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனைய் அந்வயிக்கப் பார்ப்பது; அப்போது சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே; சேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி, சேஷிபக்கல் கிஞ்சித்காரத்தாலேயா யிருக்குமே. [அடங்குகவுள்ளே] ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன்விபூதியிலே ஒருவனைய் அந்வயிக்கலாமிறே; ஸமுத்ரம் அபரிச்சிந்நமானாலும் அதினுள்ளில் ஸத்த்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே; அதுபோலே ஸம்பந்தஜ்ஞானமடியாகக் கிட்டலாம்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலேயேறத் தள்ளுவது. ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே கடகக்ருத்யம். (7)

எட்டாம்பாட்டு. அவனுக்கு விபூதியாய் அந்வயித்தால் பின்னை தானும் தனக்கென்ன சில கரணங்களும் என்று உண்டாய் பஜித்தானாகை அரிதாயிருந்ததே! என்ன, பஜநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உள்ளமுரைசெயல் * உள்ளவிம்மூன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலொடுங்கே. (8)

[உள்ளம் உரை செயல்] பாஹ்யவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாகிற மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்காக்கினவாறே பகவதநுஸந்தாநத்துக்கு உடலாமே; அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து * "பொங்கேழ்புகழ்கள் வாயவாய்" என்கிறபடியே சொல்லாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாக்கு; * **குணைர்தாஸ்யமுபாகத:** * என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு. [உள்ள இம்மூன்றையும்] இவைதான் இன்றாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாதே சேஷியான தான் இவற்றை யுண்டாக்கிவைத்தானே; இவையும் வேறே சிலவும் தேடவேண்டாவே; இங்கே " தாமுளரே " "நாவாயிலுண்டே" இத்யாதிகளை யோஜித்துக்கொள்வது. உள்ள இம்மூன்றையும் உள்ளுவது; ' இவைதான் எதுக்காகக் கண்டது? இவைதான் இப்போது இருக்கிறபடியென்?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாயிருக்கும். [கெடுத்து] கெடுப்பது அவற்றினின்றும் மீட்பது. [இறையுள்ளிலொடுங்கே] பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சுவாரைப் போலே ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கப் பார்ப்பது. ஒடுங்கென்னுதல், ஒடுக்கென்னுதல்; மெல்லினமான ஙகரத்தை வல்லொற்றாக்கி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல்.

" தாமுளரே "—தந்தாமைத் தேடவேண்டாவே. "தம்முள்ளமுள்ளுளதே"—'எனக்குச் சற்றுப்போது பகவத்விஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சு தரவேணும்' என்று தனிசு வாங்கவேண்டாவே; தாம் உளரானால் உண்டான நெஞ்சும் உண்டே. " தாமரையின் பூவுளதே " கைக்கெட்டும் பூ உண்டாக்கிவைத்தானே. * "கள்ளார்துழாய்" என்று அங்குத்தைக்கு அஸாதாரணமான திருத்துழாயைச் சொல்லி, அத்தோடொக்க "கணவலர்" என்று காக்கணத்தையும் ஆம்பலையும் சொல்லுகையாலே அங்குத்தைக்கு ஆகாததில்லையென்றபடி; ஆகையாலே, ' தாமரையின் பூவுளதே ' என்றது எல்லாப் புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமான வித்தனை. " ஏத்தும்பொழுதுண்டே " காலத்தை யுண்டாக்கி வைத்தானே, அது தனிசு வாங்கவேண்டாவே. " வாமன் " இதெல்லாம் வேண்டுவது அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ! தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுவானொருவனையிருந்தானே. " திருமருவுதாள் " அவனுடைய ஐச்வர்ய ப்ரகாசமான திருவடிகளென்னுதல், " வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி " என்னுதல். " மருவுசென்னியரே." மருவுகை சேருகை: இப்படிப்பட்ட திருவடிகளிலே சேருகைக்குத் தலையாக்கி வைத்தானே. " வாமன் " அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரிகள்தலையிலும் வைப்பானொருவனா யிருந்தானே. இப்படி யிருக்கச்செய்தே,

“ செவ்வேயருநகரம் சேர்வதரிது ” இவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு விலக்கடி தேடிக்கொண்டு போகிறபடி எங்ஙனேயோ ? “ நாவாயிலுண்டே ” இது முன்னம் புறம்பு தேடிப்போக வேண்டாவே, “ நமோநாரணவென்று ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே ” ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரம்போலே இருக்கையன்றிக்கே எட்டெழுத்தாய் நடுவே விச்சேதியாதே சொல்லலாந் திருநாம முண்டாக்கிவைத்தானே. “மூவாதமாக்கதிக்கட் செல்லும் வகையுண்டே” புநராவ்ருத்தியில்லாத ப்ராப்யத்தை யுண்டாக்கிவைத்தானே. “ என்னொருவர்தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறம் ” இங்ஙனே யிருந்தபின்பு இவர் தண்ணியவழி தேடிப்போகிறபடி யெங்ஙனேயோ ? (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸம்பந்த ஜ்ஞாந முண்டாகவே தன் சிறுமை பார்த்து அகல வேண்டா வென்றும், பஜநமாவது தான் அவன்தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை யென்றுஞ் சொல்லி நின்றார் கீழிரண்டுபாட்டாலே ; இது தன்னரசுநாடாய் ப்ராப்த விஷயம் அவனல்லாமை பஜியாதிருக்கிறோமோ ? பஜநவிரோதிகள் கனக்கவுண்டாகையன்றோ நாங்கள் பஜியாதொழுகிறது ? என்ன, நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அவையடைய விட்டுப்போ மென்கிறார் இதில்.

ஒடுங்கவவன்கண் *, ஒடுங்கலுமெல்லாம் *
விடும்பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே. (9)

[ஒடுங்க அவன்கண்] ப்ரகாரபூதரான நீங்கள் ப்ரகாரியான அவன்பக்கலிலே சென்று சேர. [ஒடுங்கலுமெல்லாம்விடும்] ப்ராப்தத்தைச் செய்ய அப்ராப்தமானவையெல்லாம் தன்னடையே விட்டுப்போம். ஸ்வரூபாநுரூபமானத்தைச் செய்யவே ஸ்வரூபவிரோதிகளடங்க விட்டுப்போம். “ ஒடுங்கல் ” என்கையாலே இது ஸ்வரூபத்திற் கிடப்பதொன்றல்ல, ஸ்வரூபவிரோதியாய்க் கொண்டு வந்தேறி யென்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அன்றிக்கே, “ஒடுங்கல்” என்கிற மெல்லொற்றை ஒடுக்கலென்று வல்லொற்றாக்கி இவனுக்கு ஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமவை யென்னுதல். [எல்லாம் விடும்] அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் ஸவாஸநமாக விட்டுக் கழியும். “ வானோ மறிகடலோ ” இத்யாதி, “ மாடேவாப்பெறுவாராமென்றே வல்வினையார் ” இத்யாதிகளை யோஜித்துக்கொள்வது. இவை போமாகில் பின்பு இவனுக்குக் கர்த்தவ்யம் ஏது ? என்னில்—[பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே] ‘ உபாஸநத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு பலம் தப்பாது, தன்னடையே வருகிறது ’ என்று அறியிருக்கை யன்றிக்கே, ஹேதுவான அவித்யாதிகள் கழிந்ததாகில் அவற்றின் கார்யமான இச்சரீரமும் ஒரு படிபோய், தண்ணீர்த் துரும்பற்று ப்ராப்தி கைப்புகுந்ததாவது எப்போதோ ?’ என்று அதுக்கு விரல் முடக்கி யிருக்கு மித்தனை ; காமிநியானவள் தன்னுடம்பிலழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே அந்வயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையா யிருக்குமாபோலே சரீராவஸாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கை ; “ கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமே லென்னாவி தங்கும் ” என்று அழுக்குக் கழற்றி யொப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே ; அப்படி “ அழுக்குடம்பு ” என்கிற இவ்வழுக்குக் கழன்று ப்ராப்யம் கைப்புகுந்ததாவது எப்போதோ ? என்று பார்த்திருக்கு மித்தனை ; * ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் * என்றிருக்குமித்தனை. * க்ருதக்ருத்யா : *- க்ருதக்ருத்யராகிறார் ஸித்தஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணினவர்களிறே ; * விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா : * அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினார்களாகிறார் ; ஓரயநத்தினன்று குன்றத்துச்சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, அவருடைய சிறுபேரைச் சொல்லி “ சிங்கப்பிரான் ! இன்று அயநங்கிடாய் ” என்ன, திருவுள்ளத்திலோடுகிறது இன்னதென்று அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, “ இத்தேஹஸம்நந்தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவற்ற பின்பு நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற இது உனக்கு ஒன்றாயிருந்த தில்லையோ ? ” என்று அருளிச்செய்தார். அன்றியே, எம்பார் ஒருருவிலே “ பின்னுமாக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே ” என்று “ இங்ஙனே காரணமாவது கழிந்தபோதே கார்ய

மூம் தன்னடையே கழிந்ததே யன்றோ! ப்ராப்தியும் இனிக் கைப்புகுந்ததே யன்றோ? இனி சிந்தாவிஷய முண்டோ?" என்று அருளிச்செய்தார். (9)

பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியேயாகிறது; பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றுஞ் சொல்லுகிறார். இதுதன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளாநிற்பர்கள்; நம் ஆசார்யர்கள் 'ஸ்வரூபாநுஸந்தாநத்துக்கு ஈடாயிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் மோக்ஷஸாதநம்' என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கும் உபதேசித்துக்கொண்டு போருவர்கள். வேதங்களுக்கும் இவ்வாழ்வார்க்கும் இம்மந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்பே சப்தத்தைச்சொல்லி அநந்தரம் அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, முன்பே அர்த்தத்தைச்சொல்லிப் பின்பே சப்தப்ரயோகம் பண்ணுதல் செய்யக்கடவதொரு நிர்ப்பந்த முண்டாயிருக்கும்; அதுக்கு அடி அர்த்தாநுஸந்தாநம் உத்தேச்யமாகையாலே; "யாவையும் யாவருந் தானமமைவுடைநாரணன்" என்னுதல், "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல் செயவதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு; * **அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித:** * என்னுதல், * **நாராயண பரோ ஜ்யோதி:** * என்னுதல் செய்யும் வேதம். [எண்பெருக்கந்நலம் இத்யாதி] இப்பாட்டாலே திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வான் இப்பாட்டளவும் வரப் பணித்து, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே 'இத்தையும் தம் ஆசார்யர்கள்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கோள்' என்ன, பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து போகப்புக்கவாறே அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார் போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கேளுங்கோள்' என்று திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து, இப்பாட்டை நிர்வஹித்து, 'இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத்திருங்கோள்' என்று பணித்தான்.

எண்பெருக்கந்நலத்து * ஒண்பொருளீறில *
வண்புகழ்நாரணன் * திண்கழல்சேரே. (10)

எண்பெருக்கென்கிற இத்தாலே ஜீவாநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நலத்து] இவ்வஸ்துக்கள் தான் ஜ்ஞாநகுணாச்ரயமுமா யிருக்கக்கடவதிறே; ப்ரணவத்தில் த்ருதீயபதமான மகாரத்தாலே ஜ்ஞாநகுணாச்ரயமுமாய் ஜ்ஞாதாவுமா யிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே. [ஒண்பொருள்] அசைதந்யம் அசித்துக்கு ஸ்வபாவமாகாநிற்கச்செய்தே வஸ்துதான் ஜடமுமாயிருக்குமிறே—அஸம்ஜ்ஞாவத்தா யிருக்குமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, வஸ்துதான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசமுமாய், தர்ம பூதஜ்ஞாநமானதுவும் விஷயங்களை க்ரஹித்துத் தன்னையும் அறிவிக்கக்கடவதாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஈறிலவென்கிற இது கீழும் மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. ஈறிலவான ஒண்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையு முடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாகிறது; * **பாவத்கமங்கலகுண ஹிநிதர்சநம் ந:** * தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோபாதி நித்யமுமாய் ப்ரகாரமுமாயிருக்குத இவ்வஸ்துவென்கைக்காக குணங்களை நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறது; நித்யரான த்ரிவிம் சேதநரையும், நித்யமான கல்யாண குணங்களையு முடையனா யிருக்கையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அவனுடைய [திண்கழல்சேரே.] இப்படி ஸம்பந்தம் காதாசித்கமாகை தவிர்ந்து நித்யமாயிற்றபின்பு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாரை அவன் ஒருநாளும் விடானிறே; ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் விட்டுக்கொடாத திண்மையைப் பற்ற "திண்கழல்" என்றகிது. [சேர்] ஆச்ரயி. உன்னுடையதாய் உனக்கு வகுத்ததா யிருந்த பின்பு நீகடுக ஸ்வீகரி; நம: என்றபடி. (10)

நிகமத்தில், முதற்பாட்டில் வ்யதிரிக்த விஷயங்களை விட்டு ஸர்வேச்வரன்பக்கலிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க இசையுங்கோளென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் வ்யதிரிக்த விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சநம்பண்ணவே விடலாமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் த்யாஜ்யாம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில் பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய

நன்மையை அருளிச்செய்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில் அவன் ஸங்கஸ்வபாவ னென்றார்; ஏழாம் பாட்டில் ஸம்பந்தஜ்ஞான முண்டாகவே பொருந்தலா மென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் வேறு உபகரணம் தேடவேண்டா, அவன்தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் அப்படிச்செய்யவே பஜந விரோதிகள் தன்னடையே விட்டுப்போ மென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் இன்னதென்றார்; இது தான் வாய்வந்தபடி சொல்லிற் றொன்றல்ல, சேதநருடைய ஹிதத்துக்கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்ட தென்னுதல்; அன்றிக்கே, இதுதான் ஹிததமமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே எப்போது மொக்க ஓரப்படுவதொன் றென்னுதல்.

சேர்த்தடத் * தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
சீர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தவிப்பத்தே. (11)

[சேர்த்தடம் இத்யாதி] 'சேர்த்தடம்' என்கிற இத்தைச் சேர்தடமாக்கி, பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றியே, "தென் குருகூர்" என்று ஊர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே தடாகங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள தென்குருகூர் என்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, "சேர்" என்கிற இது க்ரியாபதமாய்க் கிடத்தல். [தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்] ஹிதஞ்சொல்ல வென்றிழிந்து அஹிதத்தைச் சொல்லுவானொருவன் வார்த்தையன்று, ஆப்ததமரானவர் சொன்ன வார்த்தையென்கை. [சீர்த்தொடையாயிரம்] "எழுத்தசை சீர்பந்தமடி தொடைபாவினம்" என்று கவிக்கு அவயவமாயிருப்பன சிலவுண்டு: அவற்றைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, உபாஸகாநுக்ரஹத்தாலே உபாஸ்யனுடைய கல்யாணகுணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரமென்னுதல். [ஆயிரத்தோர்த்தவிப்பத்தே] ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு சேதநர்க்கு ஹிதமாவதே தென்று நிரூபித்துச் சொல்லப்பட்ட தென்னுதல்; அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஹிததமமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே எப்போதும் ஓரப்படுவதொன் றென்னுதல். ஓர்த்த இப்பத்தை, நெஞ்சிலே சேர் அநுஸந்தி. பரோபதேசம் பலரைக்குறித்து உபக்ரமிக்கையாலே மேல் ஏகவசநமானவிடம் ஜாத்யபிப்ராயம். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	வீடுசெய்துமற்றெவையும்மிக்கபுகழ்நாரணன்தாள் * நாடுநலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்—நீடுபுகழ் வண்குருகூர்மாறன் இந்தமாநிலத்தோர் தாம்வாழப் * பண்புடனேபாடியருள்பத்து. (2)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—பத்துடையடியவர் : ப்ரவேசம்.

ஸர்வஸ்மாத்பர னென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில்; பரனாகையாலே பஜநீய னென்றார் இரண்டாந் திருவாய்மொழியில்; 'பஜியுங்கோள்' என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யா நின்றீர்; இருகை முடவனை 'ஆனை யேறு' என்றால் அவனாலே ஏறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரி சேதநனாலே பற்றப்போமோ? என்ன; 'அவ்வானை தானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்குமன்று ஏறத் தட்டில்லையே; அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொண்டுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனுமாகில் இவனுக்கு பஜிக்கத் தட்டில்லையே' என்கிறார். அவதாரந்தன்னில்வந்தால் பாக்யஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்திபண்ணி அநர்த்தப்பட்டுப் போகவுமாய், பாக்யாதிகர்க்கு 'அரியன் எளியனாகப்பெற்றோமே!' என்று ஆச்ரயிக்கலாம்படி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே இருப்பது. 'ஸர்வேச்வரன் அரியனென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள்பற்றாதென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்தோம்; அதுதானே இவர்களுக்கு 'இத்தனையெளி

யனே !' என்று விடுகைக்கு உடலாயிற்று ; அவ்வெளிமைதானே ஆதரிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக்கொருவருக்குமேயிறே ' என்று எம்பாரைப்பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தருளினராம். சில தார்மிகர் ஏரி கல்லினால், சேற்றிலே தலையைநொழுந்திப் பட்டுப்போகாநிற்பர் சிலர் ; விடாயர் அதிலே முழுகி விடாய்தீர்ந்து போகாநிற்பர்கள்; விளக்கை யேற்றினால் அதிலே விட்டிலென்று சில பதார்த்தங்கள் விழுந்து முடிந்துபோம் ; சிலர் அதினொளியிலே ஜீவியாநிற்பர்கள ; வேதநல்விளக்கிறே இவன்தான். ஆயர்குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கிறே ; வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கிறே. அவன்தான் அன்றியவாணனையிரந்தோளுந் துணிய அன்றுழிதொட்டதும் இப்படிவந்து அவதரித்து ஸுலபனான நிலைதன்னிலேயிறே ; அப்படியே சிசுபாலாதிகள் பூதநாசகடயமலார்ஜ்ஜுநாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய், அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயிற்று அவதாரந்தான் இருப்பது. பலகாலும் 'அவனை பஜியுங்கோள்' என்னாநின்றீர் ; கண்ணாலே கண்டாலல்லது பஜிக்க விரகில்லை ; பஜித்தாலல்லது காண விரகில்லை ; ஆனபின்பு, ஆச்ரயிக்கும்படி யெங்ஙனே ?' என்ன ; * தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே * என்றும், * விசதே ததநந்தரம் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டும் ஸாதநபக்தியை யன்று இங்குச் சொல்லுகிறது; காணவேணுமென்னும் ஆசாலேசமுடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று. ஸர்வாதிகன் தாழநிற்குமன்று நிவாரகரில்லை ; * பஹூநி மே வ்யதீதாநி * என்கையாலே அவதாரந்தன்னில் புரையில்லை; இச்சைதானே யுண்டே ; இதுதன்னை அவதாரரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே * ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் * என்று. என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும். நாம் பிறவாநிற்கச்செய்தே பிறவாமையுங் கிடக்கும் ; தாழநின்ற நிலையிலே மேன்மையுங் கிடக்கும் ; அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிவந்து பிறப்புதோம் ; இவற்றிலே ஒன்றை அறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை ; நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ ? ஈரிறையுண்டோ ? என்று அவன் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்த படிகளை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸுலபனாம் ; ஆனபின்பு, ஆச்ரயணங் கூடும் ; ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். அவதாரங்களை முன்னோட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலான நிலைகளைக் கழித்து, நவநீத சௌர்ய நகர க்ஷோபத்திலே அகப்பட்டு இளமணற்பாய்ந்து, 'எத்திறம் !' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார் ; பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேசம் பண்ணினார்; ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார், எத்திறம் !' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார்.

முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கப்புக்கு அவனுடைய நவநீத சௌர்ய சாரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் * மலர்மகள்விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள் *
மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு *
எத்திறமுரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே. (1)

[பத்து] பக்தி. பத்தென்று பக்தியைக் காட்டுமோ ? என்னில், “ எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தன்னைக்கட்டி ” என்னக் கடவதிறே; ஆகையாலே, பத்தென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறதாய், அதுதன்னிலும் பரபக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, பக்த்யுபக்ரம மாத்ரத்தை. உபக்ரமமாத்ரமென்று இத்தை நியமிப்பாரார் ? அதினுடைய சரமாவஸ்த்தையைக் காட்டினாலோ ? என்னில் ; அது ஒண்ணாது ; இப்போது இங்குச் சொல்லிக்கொண்டு போருகிற இது குணப்ரகரணமாகையாலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷஞ் சொல்லுகை இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும், தந்தாமையொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கு முண்டாகையாலும், * மித்ர

பாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந * என்னுமவனாகையாலும், உபக்ரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகக்கடவது; ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுப்பதாக பகவானுக்கு நியமுண்டாயிருந்ததிறே; " எதிர்சூழல்புக்கு " என்றும் " என்னின்முன்னம் பாரித்து " என்றும் விலக்காமைதேடித்திரிகிறவனிறே. [உடை] இந்த அப்ரதிஷேத அத்வேஷ மாத்ரத்தைக் கனத்தவுடைமையாகச் சொல்லுகிறது. " விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர் " என்று இங்கே பகவதநுபவம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் கனக்க நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது. இவர்கள் பக்கலிலே இம்மாத்ரமுண்டானால், பின்னை இவர்களுடைய பாத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன் என்றிருக்குமாயிற்று இவன்; ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசத்திலே கிளம்பினபோதே ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி குடிகொண்டபடியிறே * அந்தரிக்ஷகதச் ஸ்ரீமாந் * என்றது; * லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: * என்றதிறே இளைய பெருமாளை; இதிறே இவனுக்கு நிலைநின்ற ஐச்வர்யம். இத்தைப்பற்ற, 'உடை' என்கிறது. [அடியவர்க்கு] இதுவும் பகவதபிப்ராயத்தாலே; * த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம * என்று இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யாச்ரிதையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்தானிறே. ஒருதிருவடி திருவனந்தாழ்வானல்ல இவனுக்கு சேஷபூதராய் அதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவர்கள்; இவ்விலக்காமையை யுடையவர்களாயிற்று; உள்ள குணத்தை யநுபவித்திருக்கு மித்தனையிறே அவர்கள்; குணம் சிறம் பெறுவது இவர்கள்பக்கலிலேயிறே. [எளியவன்] அவர்கள் பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக் கொடுத்தல், தன்னைக்கிட்டலாம்படி யிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே தன்னை அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக்கிவைக்கும்; தன்னை யொழிந்ததொன்றைக் கொடுத்தல், தன்னை யழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான் * இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்த்திதௌ * என்கிறபடியே 'நான் உங்களடியான், என்னை, வேண்டினபடியேவிக் கார்யங்கொள்ளுங்கோள்" என்று நிற்கும்; * பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந *—பீஷ்மாதிகள் சொல்ல * பரம் ப்ரஹ்ம பரந்தாம * என்று, தான்கேட்டிருந்தபடியாலே 'நீயொருவன்பக்திக்கு எளியவனாவதென்?' என்ன, 'ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கும் இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்' என்றானிறே; * பக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தந: * - ஸார்வபௌமனான ராஜபுத்ரன் க்ஷாமகாலத்திலே அல்பத்ரவ்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால் பின்னை தன் செல்வக்கிடப்புக் காட்டி மீட்கவொண்ணாதாப்போலே ஸர்வேச்வரனும் பக்திவிஷ்டனுக்குத் தன்னை அறவிலைசெய்து கொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான்; கழுத்திலே ஓலையைக்கட்டித் 'தூதுபோ' என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும்.

இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ? என்னுமித்தைப் பரிஹரிக்கிறது, மேல்; [பிறர்களுக்கரியவித்தகன்] பிறர்களாகிறார் 'இவனைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளோம்' என்றிருக்குமவர்கள்; [வித்தகன்] விஸ்மயநீயன். இங்கு விஸ்மயமென்? என்னில், யசோதாதிகளுக்கு பவ்யனான நிலைதன்னிலே பூதநாசகடயமலார்ஜுநாதிகளுக்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கை; இன்னமும்; பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச் செய்தே அர்ஜுநனும் துர்யோதநனும் கூடவர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே; நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றாநிற்க, அல்லாதார் அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறாப்போலேயிறே துர்யோதநன்நிலை; ராமாவதாரத்திலும் * ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு: * இத்யாதி; * சத்ருணமப்ராகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே: *- ராவணன் ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு எடுக்கப் புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன்; திருவடி தனியனா யிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுகை மாலைபோலே எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு போனான்; இங்ஙனன்றாகில் 'ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்' என்றும் 'திருவடிக்கு நொய்தாகவேணும்' என்றுமன்று, வஸ்துஸ்வபாவம் இருக்கும்படியாயிற்று இது. [மலர்மகள் விரும்பும்] இவ்விரண்டுக்கும் அடி இவனுடைய சேர்த்தியிறே. புஷ்பத்தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், அதில் பரிமளந்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருப்பாளாய்,

நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புமவர்களாகில், பரிமளந்தான் "தண்ணீர் தண்ணீர்" என்னப் பிறந்தவன். [நம்] "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. நாராயணாநுவாகாதிகளோடே சேர; * ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ * என்னக்கடவதிறே; "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ச்ருதிவழியாலே அங்கீகரித்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறார். [அரும்பெறலடிகள்] பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள்; [மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்] பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படியிருக்கைபோலேகாணும் ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். * அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: * என்னக்கடவதிறே. [மத்துறு] கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறார் மேல். மந்தரத்தைப் பிடுங்கிக் கடலில் நடுநெஞ்சிலே நட்டு நெருக்கிக் கடைந்து வெளிகொடுவெளியே தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாபாஹு கிடீர்! இப்போது இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நின்றானென்கிறார். [மத்துறு கடை வெண்ணெய்] தயிர்ச்செறிவாலே மத்தாலே நெருக்கிக் கடையப்பட்ட வெண்ணெய். "கடைவெண்ணெய்" என்றால் காலத்ரயத்திலுள்ளதையுங் காட்டும். "முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்" என்னக்கடவதிறே; இங்கு வர்த்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்ய முண்டாகையாலே, 'கடையாநிற்கச்செய்தே, பசியாயிருக்குமவர்கள் சோறுசமையப் பற்றாமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிடுமாபோலே, கடையப்பற்றாமல் நடுவே அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. [களவினில்] கடைகிற பராக்கிலே நிழலிலேயொதுங்கிச் சாபலத்தாலே அள்ளி யமுதுசெய்தான்போலே காணும். [களவினில்] களவிடையாட்டத்தில், உபக்ரம ஸமயத்திலேகிடீர் அகப்பட்டது! [உரவிடையாப்புண்டு] உரமென்று மார்வு.* (மார்விடையிலே யென்றபடி.) "பொன்பெயரோன்தனதுரம்பிளந்து" என்னக்கடவதிறே. பெரியபிராட்டியார் நெருக்கியணைக்கும் மார்வைக்கிடீர் கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்டக் கட்டுண்டது! அன்றியே, மிடுக்கையுடைய ருஷபம்போலே யிருக்கிறவன் கிடீர் கட்டுண்டான்! [உரவிடையாப்புண்டு] உதரவிடையாப்புண்டு. உதரமென்கிற இத்தை "உரம்" என்று இடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. தாமோதரனென்று பிள்ளைபெற்றுப் பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது. * தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே * என்றும்,*யதி சக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித, இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ* என்றுஞ் சொல்லும்படியிறே எளியனாயிருக்கும்படி; தான் தாயான பரிவுதோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே யடுத்துக்கட்டி, மறுகண்ணியும் பொத்தி 'துருதுருக்கைத்தன மடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணாய்?' என்று உருக்கிவிட்டால், போகமாட்டாதே யிருக்கும்; * பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே * என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளியதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லலாகிறது; *ஸம்ஸாரபந்த ஸ்த்திதி மோக்ஷஹேதுவான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான்; ப்ரஹ்மாதிகளைத் தம் ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது ஒரு அபலைகையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான்; * த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி * என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை யவிழ்க்கவிறே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது. [உரலினோடிணைந்திருந்து] "உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுண்டாமன்று தனக்கும் ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுள்ளது" என்று தோற்ற இருந்தபடி. [ஏங்கிய] உரலிற்கட்டில் வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையே காணும். அழப்புக்கவாறே "வாய்வாய்" என்னுமே; பின்னை அழமாட்டாதே ஏங்கி யிருக்குமித்தனை. எளிவுண்டு - எளிவந்தபடி. [எத்திறம்] பிரானே! இது என்ன ப்ரகாரம்? இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம். நீர்மை தரைகாணவொண்ணாதாயிருந்ததீ! "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்கிற மேன்மையிலே போவேன் என்கிறார்; நியாமயனா யிருக்கிற இருப்பில் நியந்தாவாயிருக்கிற இருப்புப் பேசலாயிருந்ததீ! பேசப்புக்க வேதங்களும் * யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே * என்றதும் மேன்மையிலேயிறே; நிலமன்று என்கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை. இத்தனை தாழநில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் காணவொண்ணாது; பரத்வத்தில் இந்நீர்மை யில்லை. இதென்ன ப்ரகாரம்? என்கிறார். பெரியவன் தாழ்ச்சி யாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலர். ... ... (1)

இரண்டாம் பாட்டு. 'எத்திறம்' என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே; இவர் மோஹித்துக்கிடக்க, பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாப்போலே, ஸ்ரீமதுகரவிப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும் பலிதமான வ்ருக்ஷத்தைப் பக்ஷிஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரைச் சூழ்ந்துகிடந்தார்கள்; * மங்யே ஸாபரணு ஸுப்தா ஸீதாஸ்மிஞ் சயநோத்தமே *—வழிநடந்த விடாயாலே ஆபரணங்கள் கழற்றுதேயாயிற்றுப் பள்ளிகொண்டது. * தத்ரதத்ர ஹி த்ருச்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ: * பசியர்க்குத் தந்தாம் ஜீவநத்தைப் பகுந்திடுவாரைப்போலே, வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தவிடத்தைக் காட்டுகிறுனிறே. அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே, * சத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித:* என்னும்படி அவ்விடத்தைக் காண மோஹித்துக் கிடந்தாறுயிற்று ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அப்படியே மோஹித்துக்கிடந்த இவர், * சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விசிந்தயாமாஸ விசாலநேத்ரா * என்கிறபடியே அநுபவிதாக்கள் பாக்யத்தாலே காலமுணர்த்த உணர்ந்தார்; *நல்லார்நவில்குருகூரிறே; ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் படுகாடுகிடந்தது; உணர்ந்த அநந்தரம் 'நான் இங்குச் சொல்லிற்றென்?' என்று கேட்டார்; "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்' என்று ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லா "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடந்தீர்" என்றூர்கள். தப்பச்சொன்னேம்; அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேணும்' என்கிறூர் இரண்டாம்பாட்டில். ஆவதென்? என்னில்;—பரோபதேசம் பண்ணப்புக்குத் தாம் அநுபவித்தார் முதற்பாட்டில்; இப்பாட்டுத் தொடங்கிப் பரோபதேசம் பண்ணுகிறூர். கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறூர் இதில்.

எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய் *
ஒளிவருமுழுநலம் முதலிலகேடிலவீடாம் *
தெளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன்முழுவதுமிறையோன் *
அளிவருமருளினேடு அகத்தனன்புறத்தனனமைந்தே. (2)

[எளிவருமியல்வினன்] எளிமையை இயல்வாக ஸ்வபாவமாகவுடையவன். ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸ்நேஹியாயிருக்குமென்னுமிது குற்றமன்றே? எல்லார்க்கும் காதாசித்கமாக எளிமைகூடும், இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூபமென்கிறூர். [நிலைவரம்பில] 'இன்ன அவதாரம், இன்ன சேஷ்டிதம் என்றில்லை' என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாஹம். பட்டர் இவ்விரண்டையும் நிலையில்லாமையிலே கொண்டு, "இனி வரம்பில்லாமையாவது அவதரித்து எளியனுய்நின்ற நிலைதன்னிலே பரத்வந் தோற்றநிற்கிலும் நிற்கும்" என்று. ஸாரத்யவேஷத்தோடே தாழநிற்கச்செய்தே ஸ்ரீவிச்வரூபத்தைக்காட்டியும், தான் புத்ரார்த்தமாகப் போகாநிற்கச் செய்தே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருநக்ஷத்திலே கோவர்த்தநகிரியை தரித்துக்கொண்டு நின்றுஞ் செய்தவை. இத்தாற் சொல்லிற்றுயிற்றது ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை, ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாமத்தனையே வேண்டுவது; ஏதேனுமாக அமையும் இவனுக்கென்கை. [பலபிறப்பாய்] தெளிவுடைய தான் சொல்லும்போதும் * பஹூநி * என்னும், யதாபூதவாதியான வேதம், *பஹுதா விஜாயதே * என்னும்; அவன் கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவார் "பலபிறப்பு" என்பர்கள். [பிறப்பாய்] பாரார்த்தமாகத் தாழநின்றோம்''—என்று தன்பக்கலிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கை; * ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே *, *அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: * [ஒளிவருமுழுநலம்] அபஹதபாப்மத்வாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு முண்டிறே; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிபந்தநமான திரோதாநம் பிறவாநின்றதிறே ஸ்வரூபத்துக்கு. அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதிகளுண்டு; இவன் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்று வாராநிற்கும். *ஸஉ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* கர்மநிபந்தநஜந்மமாகிலிறே பிறக்கப்பிறக்கப் புகரழிவது; அநுக்ரஹமடியாகவருகிற ஜந்மமாகையாலே புகர்பெற்று வாராநிற்கும். ஸ ஏவ ச்ரேயாந் என்றபடி. அக்குணங்கள் தானிருக்கும்படியென்? என்றூல், [முதலிலகேடில]

ஒருநாள்வரையிலே தோன்றி ஒருநாள்வரையிலே முடியுமவையன்றே, ஸ்வரூபாந்தர்க்கதமாயுள்ளன. [வீடார் தெளி இத்யாதி] இக்குணம் "ஒளிவரு முழுநலம்" என்ற இதிற் புகாதோ? என்னில் :—மோக்ஷப்ரதத்வமும் தனியே சொல்ல வேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார்; அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே. [வீடாம் இத்யாதி] மோக்ஷமாகிற தெளிவு - பரமபதம். அத்தைத்தரும் ஸ்வபாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன்; அவன் இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் சோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம், இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம்; "தெளிவிசும்பு" என்னக்கடவதிறே. [முழுவது மொழிவிலன்] கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையுங்கூட்டிச் சொல்லுகிறார். [இறையோன்] மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈச்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே. அவதரிக்கச் செய்தே ஈச்வரத்வத்திற் குறையாதே நிற்கை. [அளிவருமருளினோடு] குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடே; நிர்ஹேதுகமான அருளோடே. [அகத்தனன்] ஆச்ரிதர்க்குக் கழுத்திலே ஓலைகட்டி 'தூதுபோ' என்னலாம்படி யிருக்கும். [புறத்தனன்] அநாச்ரிதர்க்கு அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும். [அமைந்தே] இப்படி சமைந்து. இறையோன் அளிவருமருளினோடு அகத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலில் கேடிலவா மொளிவருமுழுநலம் வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவது மொழிவிலனாய், நிலவரம்பிலபல பிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன் என்று அந்வயம். (2)

மூன்றும்பாட்டு. எளிய னென்றார், எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்லகிடீர் என்கிறார் இதில்.

அமைவுடையறநெறி முழுவது முயர்வறவுயர்ந்து *
அமைவுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் *
அமைவுடையமரரும் யாவையும்யாவருந்தானும் *
அமைவுடைநாரணன்மாயையை அறிபவர்யாரே (3)

[அமைவுடையறநெறி இத்யாதி] ஒரு தர்மத்தை அனுஷ்டியாநிற்கச் செய்தே இப்போதே பலம்பெறு தொழியிலும் ஒழியும்; இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும்; அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹுதிபண்ணி நாலு ரத்நத்தை எடுத்துக் கொண்டாற்போலே பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும், "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமா போலே 'இதுக்கு இவனுக்கவ்வருகு ஒருவருமில்லை' என்னும்படி சமைந்திருக்கை. [அமைவுடை முதல் இத்யாதி] ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் 'ஸர்வேச்வரனோ?' என்று சங்கிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. இப்படி சமைவ்வுடைத்தான ஸ்ருஷ்டியென்ன, அப்படி யிருந்துள்ள ஸம்ஹாரமென்ன, இடையொடிவென்ன. இடை-இடையிலே, நடுவே. ஒடிவு-ஸம்ஹாரம், அவாந்தர ஸம்ஹார மென்றபடி. இவை [அறநிலமதுவாம்] இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறந்துக் கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும். [யாவையும்] அசேதநங்களும். [யாவரும்] சேதநரும். [தானும் அமைவுடை நாரணன்] சேதநா சேதநங்களெல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவையுடையனாகையாலே நாராயணனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவனுடைய. [மாயையை அறிபவர்யாரே] இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல வென்கிறார். ப்ரகாரியான தான், ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்றை 'என்மகன்' என்று அபிமாநிக்கும்படி வந்துபிறந்த இவ்வாச்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார். [தானும் அமைவுடை நாரணன்] ஒருவன் ஒருவனை 'உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்?' என்றால், தன்புத்ராதிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு 'எனக்குக் கநெல்லு வேணும்' என்னுநின்றானிறே; அப்படியே இவையடங்கலும் தன் 'அஹம்' சப்தத்துக்குள்ளே யடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமாநியா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [அறிபவர் யாரே] நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள்; ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாமபிமாநத்தாலே அறிய இருக்கிறவர்களாகை

யாலே அறியார்கள்; மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் மோஹித்துக்கிடப்பர்கள்; ஸ்வத ஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தானும் * ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் * என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார். (3)

நாலாம்பாட்டு. இப்படியிருக்கிற அவதாரஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நில மன்றோ? என்னில்,—ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனா யிருக்கு மென்கிறார்.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியவெம்பெருமான் *
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவெளியவெம்பெருமான் *
பேருமோராயிரம் பிறபலவுடையவெம்பெருமான் *
பேருமோருருவமும் உளதில்லையிலதில்லைபிணக்கே. (4)

[யாரும்] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும் ஸ்வயத்நத் தாலே காணுமன்று 'இன்னபடிப் பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தை யுடையவன்' என்று அறிய வொண்ணாத என்ஸ்வாமியானவன். [யாரும்] இந்த யச்சப்தம் தாழ்ச்சிக்கு எல்லை யிலே நிற்கிறது. ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் ஓரளவுமில்லையேயாகிலும் தானேகாட்டக் காணுமவர்களுக்குத் தனபடிகளெல்லாம் அறியலாயிருக்கும். எங்கே கண்டோம்? என்னில் ஒருகுரங்கு, வேடச்சி, இடைச்சி இவர்களுக்கு எளியனாயிருக்கக் கண்டோமிறே. [எம் பெருமான்] ஆச்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனான என்னையன் நிலையிருந்தபடி யென் என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார்; * நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோநமோ வாங்ம நஸைகபூமயே * என்றாற்போலே. [பேருமோராயிரம்] அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்தவிடமெல் லாம் துறையாம்படி அநேகந்திருநாமங்களையுடையனாயிருக்கை. குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓரெல்லையில்லையிறே, * தேவோ நாமஸஹஸ் ரவாந் * என்கிறபடியே. [பிறபலவுடைய] அந்த நாமத்வாரா காணும் அநேகந்திருமேனி களையுடையனாயிருக்கை. 'பிற' என்ன, திருமேனியைக் காட்டுமோ? என்னில்,—நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம் *, * நாமரூபே வ்யாகரவாணி * என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தையுஞ் சொல்லக்கடவது. அவ்வளவேயல்ல, இவர்தாமும் இத்தை அநுபாஷிக்கிற இடத்திலே "பேருமோருருவமும்" என்று அருளிச்செய்து வைத்தார். [பேருமோருருவமும்] இவற் றிலே ஒருதிருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும். [உளதில்லை] அநாச்ரிதர்க்கு ஸ்தூலப்ரதிபத் தியும் அரிதாயிருக்கும். [இலதில்லை] ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாங் காணலாமாகையாலே இல தில்லை. [பிணக்கே] ஆச்ரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணி நிற்பர் கள்; அநாச்ரிதர் இவை இல்லையென்றிருக்கையாலே முதலிலே கிட்டார்கள்; இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து நித்யமாகப் பெற்றோமே! என்று தாம் இனியராகிறார். (அன்றியே [பேருமோ ருருவமுமுளது] திருநாமமும் திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம்; இல தில்லை. [இல்லைபிணக்கே] இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதம் வேண்டா வென்கிறார்). (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. பலகாலும் பஜியுங்கோ ளென்னாநின்றீர்; பஜநோபாயம் இருக் கும்படியை அருளிச்செய்யீ ரென்ன, இன்று நான் உபதேசிக்கவேணுமோ? அவன்தான் ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த *
கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் *
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றுபுறநெறிகளைகட்டு *
உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே. (5)

[பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும்] வைதிகஸமயத்துக்கும் பாஹ்ய ஷட்ஸமயங்களுக் கும் தன்னில்தானுண்டான பிணக்கு அறும்படியாக. [நெறியுள்ளியுரைத்த] தான்சொல் லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச்செய்தே, தந்தாமுக்கென்ன ஓரர்த்தம் போதியாதார் ஆராய்ந்துசொல்லுமாபோலே விசாரித்து அருளிச்செய்தான். அதுக்கு நினைவென்? என்

னில் ;—அஹ்ருதயமாகச் சொல்லினும் நன்றாயிருக்கச்செய்தே, ப்ரஜைகளுடைய ஹிதத்தி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே, சடக்கெனச் சொன்னால் 'வாய்வந்தபடிசொன்னான் நிரூபியாதே' என்பர்களென்று ஆராய்ந்துசொன்னானைச் சொன்னபடி. [கணக்கறுநலத்தனன்] எல்லையில்லாத குணத்தையுடையவனென்னுதல், எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தையுடையவனென்னுதல்; ஆர் இரக்கச் செய்தான்? தன் வாத்ஸல்யத்தாலே அருளிச்செய்தானித்தனையிறே. வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லிற்றெல்லாம் அர்த்தமாமித்தனையோ? என்னில்,—[அந்தமிலாதி] - ஆப்ததமன். எல்லார்க்கும் உத்பத்தி விநாசங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது; இவனுக்கு அவையில்லாமையாலே அகர்மவச்யனென்கிறது. [அம்பகவன்] - ஜ்ஞாநாதிகளால் அல்பம் உத்கர்ஷமுடையவன்பக்கலிலே பகவச்சப்தம் வர்த்தியாநின்றதிறே; * அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: * பகவச்சப்தம் முக்கியமாக வசிப்பது இவன்பக்கலிலே, அல்லாதார் பக்கல் ஔபசாரிகம். [அம்பகவன்வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று] - *நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா* என்று பக்திசரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிறே. அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே போகரூபமாயிறே இதுதான் இருப்பது [வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று] - வணக்கத்தையுடைய பக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று. பக்திசரீரத்திலே *மாம் நமஸ்குரு*என்கையாலே " வணக்குடை" என்கிறது. தபச்சப்தத்தாலே-பக்தியைச் சொல்லிற்று, பக்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே. *யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:* என்கிற ந்யாயத்தாலே யென்னுதல், இவனுடைய ப்ரேம மாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே யாதல். [புறநெறி களைகட்டு] - புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து-பறித்து. கட்டல் - களைதல். பக்திவிஷயமான போது, காலாந்தரத்திலே போம் விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்கிறது; ப்ரபத்திவிஷயமானபோது, இதராஸாதநங்களைத் தள்ளி என்றாகிறது. [உணக்குமின் பசையற] *ரஸவர்ஜம்* என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸநைகளோடே விடுங்கோள். இதெல்லாம் என் கொண்டு தான்? என்னில்,— [அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] -தத்விஷயஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு என்னுதல், ததுக்தஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு என்னுதல், பக்திமார்க்கத்தைக் கொண்டு என்னுதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகத்திற்படியைப் பற்றிநின்று என்னுதல். (5)

ஆறாம்பாட்டு. அவதாரத்திலே ஆச்ரயியுங்கோளென்று நின்றீர் ; * மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார: * என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணனாய்நிற்கிற நிலையாயிருந்தது ப்ரதமாவதாரம் ; அதில் மூவரும் ஒத்த கார்யத்திலே அதிகரித்துநின்றார்கள் ; இப்படி நிற்கையாலே, மூவரும் ப்ரதாநரோ? மூவரிலே ஒருவன் ப்ரதாநனோ? மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரதாநனோ? என்று எங்களால் விவேகிக்கப்போகாமையாலே ஆச்ரயணத்திலே அருமைகூடும்படியாயிருந்தது ; ஆச்ரயணீயவஸ்துவை நிரூபித்துத் தாலாகாதோ நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி? என்ன,—'காண்கிற தேஹமே ஆத்மா' என்றிருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, 'தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டு' என்று அறிகைதானே அரிது; வருந்தி அத்தை யறிந்தானேயாகிலும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாய்நிற்கிற ஸர்வேச்வரன்படிதானே யறியப்போகாது; ஆனபின்பு, இவ்வழியே இழிந்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்று, ஆச்ரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும், ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை *
உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள் ! *
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை *
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே. (6)

[உணர்ந்து] உணர்வு என்னாதே "உணர்ந்து" என்கையாலே, 'ஜ்ஞப்திமாத்ரமேயுள்ளது, ஜ்ஞாத்ரம்ச மில்லை' என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸைக்குக்கருத்து 'சைதந்யம் ஆகந்துகம், முக்த்யவஸ்த்தையிலும் பாஷாணகல்பமா யிருக்கும்' என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்து, சைதந்யம் நித்யமா யிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே 'ஜ்ஞாநக்ரியா கர்த்ருத்வம்—

ஜ்ஞாத்ருத்வம் ; அதுதான் அநித்யம்' என்கிற க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது. [இழிந்த கன்றுயர்ந்து] இச்சேதநன்தான் அணுபரிமாணனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கு மென்கிறது. *பாதே மே வேதநா, சிரஸி மே வேதநா* என்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [உருவியந்தவிந்நிலைமை] உருவிற்காட்டில் விபந்து வேறுபட்டிருக்கிற இந்நிலைமையுண்டு இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் ; அன்றியே, உருவு இயந்த என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல் கடத்தலாய், உருவிற்காட்டில் கடந்திருக்கும் வேறுபட்டிருக்கு மென்னவுமாம். ஆக, இரண்டாலும் ஜடமான சரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கேவலச்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடினும், தேஹாதிரிக்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகசாஸ்த்ரத்திற்சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே இழிந்து வருந்தி ஒருபடி யறிந்தானாலும். [இறைநிலையுணர்வரிது] ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாய் நிற்கிற நிலை அறியப்போகாது. [உயிர்காள்] சைதந்யயோக்ய மன்றிக்கே யிருப்பதொன்றாய்த்தான் இழக்கப்பெற்றதோ? சேதநரானபின்பு அதின்கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லையே! அறிவுகேடராய் நீங்கள் பட்டதென்? 'எங்களறிவும் அறியாமையுங் கிடக்கிடீர் ; அறிந்த நீர் அருளிச்செய்யீர், நாங்கள் அப்படி ஆச்ரயிக்க' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்மேல் ; [அரியயனரனென்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து]—[உணர்ந்துணர்ந்து] ஒருவுணர்த்தி ஸ்வரூபபரம், ஒருவுணர்த்தி ஸ்வபாவபரம். உரைத்துரைத்து—ஸ்வரூபபரமான ப்ரமாணங்களையும், ஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களையும். விரோதிநிரஸநசீலனாய் ரக்ஷகனாயிருக்கும் ஒருவன், ஒருவன் திருநாபீகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறந்தவனாயிருக்கும், ஒருவன் ஸம்ஹாரமொன்றுக்கே கடவனாயிருக்கும் ; இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னைப் பலகாலுஞ் சொல்லிப்பார்த்து. லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியா யிருப்பதொரு ப்ரபந்தம் பண்ணித் தரவேணு மென்பாரைப்போலே ஒரு வ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப்பாராதே இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷங்கிடந்த வ்யக்தியைப்பற்றப் பார்ப்பது. இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒருவஸ்துவே ப்ரதாநமென்று உங்கள்நெஞ்சிலே தோற்றும் ; அவ்வஸ்துவை ச்ரவணமநநாதிகளாலே 'நைபுருந்தது' என்று விச்வஸிக்கலாமளவும் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருந்தார்கள்; ஐயோ! நீங்கள், உங்களுடைய ஆயுஸ்ஸினுடைய ஸ்த்திதியும், இழக்கிற விஷயத்தின் நன்மையும் அறியாமையிறே ஆறியிருக்கிறது; நீங்கள் முடிந்துபோவதற்குமுன்னே நிர்ணயோபாயங்களாலே வஸ்துஇன்னதென்று நிர்ணயித்து, நிர்ணீதனானவன்பக்கலிலே கடுக பக்தியைப் பண்ணப் பாருங்கோளென்று கீழிற்பாட்டுக்கு சேஷமாயிருக்கிறது இப்பாட்டும். நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே கடுகச்செய்துகொடுநின்று, 'செய்கிறோம்' என்னவேணும் ; 'செய்கிறோம்' என்று செய்யவொண்ணாதென்கிற இதுவே விசேஷம் கீழிற்பாட்டிற்காட்டில்.

ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும்வடிவினுள்நின்ற *
நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனரனென்னுமிவரை *
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து உள்ளிநும்மிருபசையறுத்து *
நன்றெனநலஞ்செய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே. (7)

[ஒன்றெனை] மூவர் ப்ரதாநராய் மூவர்க்கும் மூன்று சரீரமுண்டாய்த் தோற்றுகையாலே, மூன்றுசரீரத்திலும் ஒருவனே அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறானோ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதநர் அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்களோ? என்று அறிய அரிய வடிவுகளையுடையராய் நிற்கிற. ஏகாத்மாதிஷ்ட்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்ட்டிதமோ? என்று அரியவரிதான வடிவையுடையராய் நின்ற. [நன்றெழில்நாரணன்] அநந்யபரமான நாராயணனுவாகங்களை நினைக்கிறார். எழிலென்று * அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ

நாராயண:* என்கிற புகரை நினைக்கிறது. [நன்றெழில்] ரூபஶ்ரீயைப் பார்த்தவாறே *"கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான்"* என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகன் இவனே யென்னலாம். [நாரணன்] திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே தன்னை ஒழிந்ததடைய ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தான் ப்ரகாரியாயிருப்பா னொருவ னென்று தோற்றியிருக்கும். [நான்முகன்] ஒருவன், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தால் நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தை யுடையனாய் ஸ்ருஷ்டிகார்யமொன்றிலும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும். [அரன்] ஒருவன், ஸம்ஹார்த்ருத்வமொன்றிலும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும். * ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம், ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: * என்கிற படியே, ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் ஒக்க எடுக்கலாய் விஷ்ணுசப்தத்தோடு பர்யாயமான ஜநார்த்தந சப்தத்தையிட்டுத் தலைக்கட்டுகையாலே தானே ப்ரதாநனென்று தோற்றும்படியா யிருக்கும். இப்படி விஸத்ருச ஸ்வபாவராயிருக்கிற இவர்களை, [ஒன்றநும்மனத்துவைத்து] அவனையொழிந்த இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல், நிர்ணயிப்பதற்கு முன்னே இவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல் பாராதே ஒருபடிப்பட உங்கள் நெஞ்சிலே வைப்பது. [உள்ளி] உள்ளுவது—ச்ருதிந்யாயங்களாலே ஆராய்வது. அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்து ப்ரதாநமாய் இரண்டு அப்ரதாநமாய்த் தோற்றும்; தோற்றினவாறே [நும்மிருபசையறுத்து] அவ்விரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற நசையைத் தவிருவது; வஸ்துகதமாய் வருவதொரு உத்கர்ஷமில்லை, நீங்களேறிடுகிற இவற்றைத் தவிருவது. [நன்றெனநலஞ்செய்வதவனிடை] இப்படி நிர்ணீதனானவன்பக்கலிலே 'இவன் நமக்குக் கைபுகுந்தான்' என்று உங்களுக்கேறத்தேற்றம் பிறக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான பக்தியைப் பண்ணப் பாருங்கோள். க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்றிருந்தார்கள்; [நம்முடை நாளே] கெடுவிகாள்! நம்முடை ஆயுஸ்ஸின் நிலையறிவிகோளே! கடுக ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். "நம்முடைநாள்" என்னுங்காட்டில் ஆயுஸ்ஸின்நிலையை அறிந்தபடி என்? என்னில், முன்பே "மின்னின்னிலையில" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. ஒருவன் இரண்டுகதவையும் அடைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், நெருப்புப்பற்றி யெரியாநின்றால், 'அவிக்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கலாமோ? * நத்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவேள, ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம் *—ஆதித்யோதயத்திலேவந்தவாறே 'த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்தது' என்று உகப்பர்கள்; அவன் அஸ்தமித்தவாறே 'அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்தது' என்று உகப்பர்கள்; சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்களாயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியாதிரா நின்றார்கள் என்னுநின்றதிறே. (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'ஒரு நாளாகிலும் முற்பட்டது உடலாக ஆச்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர்; அநாதிகாலம் நாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபங்கள் விலக்காவோ? இனிக் காலந்தானுண்டோ?' என்ன, 'நீங்கள் ஆச்ரயணத்திலே ஒருப்படவே விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும்; ச்ரிய:பதிஸமாச்ரயணமாகையாலே காலங்கழிந்தது என்றிருக்கவும் வேண்டா: நீங்கள் தண்டுகாலா வூன்றியூன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அக்கோலோடே சாயவும் அமையும்' என்கிறார்.

நாளும்நின்றடுநமபழமை அங்கோடுவினையுடனே
மாளும் * ஓர்குறைவில்லை மனனகமலமறக்கழுவி *
நாளும்நந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்வணங்கி *
மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவலமே. (8)

[நாளும் நின்றடும்] நாள்தோறும் இடைவிடாதேநின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான. பரமாணுகதமான பாரிமாண்டல்யாதிகள் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே நித்யபாதந்த்ரமா யிருக்குமாபோலவும் பகவத் ஸ்வரூபத்தோபாதி குணங்கள் நித்யமா யிருக்கச்செய்தே நித்யபாதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலவும், நித்யவஸ்துவாய் நித்யபாதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே அநித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய்ப் போருகிறதிறே. [நம்] * த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் *

என்கிறபடியே பிறதாய் அசல் பிளந்தேறிட வந்ததல்ல, நெஞ்சு உணர நாமே பண்ணி வைத்தவை. * அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம் வா * எனக்கு, முன்பு அநுபவியாததாய், மேல் அநுபாவ்யமாயிருப்ப தொன்று உண்டோ? * ஸர்வம் ஸஹே * எல்லாம் பொறுக்கவல் லேன். * மே ஸஹஜம் ஹி து:கம் *. தன்காய்பொறுத கொம்பு உண்டோ? என்று சொல்ல லாம்படியிறே நாமே பண்ணிவைக்குமவை இருப்பது. [பழமை] அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை. [அம்]-அம்-என்று க்ரௌர்யத்தைப் பற்றச் சொல்லு கிறது. [கொடுவினை] அநுடவவிநாச்யமாயிருக்கை. [உடனேமாளும்] ஆச்ரயணகாலத்திலே நசிக்கும். * யதேஷீக தூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ர தூயந்தே *, * மேருமந்தரமாத்ரோபி * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. விரோதி போமளவேயோ? [ஓர்குறைவில்லை] - மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாரா தென்னுதல்; ஸர்வாபிமதங்களும் பூர் ணமாமென்னுதல். * கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி * அர்ஜுந! இவ் வர்த்தத்தில் நம்மை விச்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணு ; நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த் தம் வாராதுகாண். பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் வினைகிடக்கைக்கும் அக்நி நா ஸிஞ்சேத்போலே என்ன சேர்த்தியுண்டு? அஸங்கதம். * துராசாரோபி * செய்யக் கடவதல்லாதவற்றைச் செய்துபோருவது. * ஸர்வாசீ * அபோஜ்யபோஜநங்களைப் பண்ணு வது. * க்ருதக்ந: * உபகரித்த விஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுவது. * நாஸ்திக: * வைதிகமர்யாதையை இல்லையென்று போருவது. * புரா * இதுதான் பழையதாய்ப்போரு வது. * ஸமாச்ரயேதித்யாதி * 'இவன் அநுகூலிப்பது எப்போதோ?' என்று ஏற்கவே அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனைப் பற்றி அநுகூலிக்குமாகில் பின்னை அவனை நிர்த்தோஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது. ஏன்தான்? என்னில்,— * ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: * இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது—பகவத்ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையிறே. * ந வாஸுதே வபக்தாநாமசுபம் வித்யதே க்வசித் * என்னுமாபோலே. இனிச்செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டு; [மனனகமலமறக்கழுவி] ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே கலசிநின்றால், 'இவனோ கடவான்? மற்றையவர்களோ?' என்று ஸம்சயிக்குமது தவிர்ந்து, 'ஸர்வேச்வரனே கட வான்' என்கிற அந்த:கரணசுத்தியுண்டாகவேணும். * திருவடி தன்னமம் மறந்தும் புறந் தொழாதொழியுமித்தனையே வேண்டுவது. [நாளும்] அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாதென் னுமாபோலே ஒதுங்கியிதில்லை. [நந்திருவுடையடிகள்தம்] ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவ னுடைய. இத்தால் நித்யபோகத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானா கில் அவன் பலப்ரதனாகிறான், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்?" என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, "'நாளும் நந்திருவுடையடிகள்தம் கலங்கழல்வணங்கி' என்று அவள் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணுமென்னா நின்றது கண்டீரே" என்று அருளிச் செய்து, அவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் இவன்குற்றம் பாராதே தன்னிழலிலே இவனை வைத்து, அவன்பக்கல் முகம்பெற்றவாறே குற்றத்தைப்பொறுப்பிக்குமவள்முன்னாகப் பற்ற வேணும். [கலங்கழல்] அவள் முன்னாகப்பற்றினாருடைய குற்றங்களைப் பாராதே கைக்கொள் ளுந்திருவடிகள் வணங்கி என்றது-வணங்க என்றபடி. 'வணங்கி' என்கிற இது வினையெச்ச மாய், வணங்கவென்னும் அர்த்தமாயிருக்கும். வணங்க, நாளும்நின்றடும் நமபழமை அங் கொடுவினை உடனேமாளும், ஓர்குறைவில்லை. ஆனாலும் ஆச்ரயணத்துக்குக் காலம் தப்பிநின் றதே' என்ன, [மாளுமோரிடத்திலும்] முடிகிற ஒருக்ஷணத்திலும். [வணக்கொடுமாள்வதுவலம்] * த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் * என்னாதே, கிடக்கிற சீரைப்பாயைக் கவ்விக்கவிழ்ந்து கிடந்து சாவவும் அமையும். [வலமே] வரமென்னுதல், ச்ரேஷ்டமென்னுதல், பலவத்தர மென்னுதல். அவனையும் ஆச்ரயித்து வேறுசிலர்பக்கலிலும் தலைசாய்க்க இராதே, முடிகிற ஸமயத்திலே ஆச்ரயிக்கவே பின்னைப் பேற்றோடே தலைக்கட்டும். இத்தால் ஜந்மப்ரப்ருதி ஆச்ரயித்தாலும் பலமில்லை பகவத்வ்யதிரிக்தர்பக்கல்; ஆச்ரயணத்திலே உபக்ரமித்து முடிந் தாலும் பலம்தப்பாது பகவத்விஷயத்தி லென்கை. (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அபரத்வமும், ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் அவர்கள் தாங்கள் இவனைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபரா

யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனாய் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் அவர்கள்தாங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்;—'அவன்தான் அருளிச்செய்து வைத்ததுவே ஹேது, * பரித்ராணாய ஸாதூநாம் * என்றானிறே—ஆச்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே த்வரை பிறக்கைக்காகவும் ருசிஜநகனாகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன்; அதின்பலமாய் வருமதிறே துஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாசம்' என்று அருளிச்செய்ததுவே ஹேதுவென்கிறார்.

வலத்தனன்திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத்துந்தித்
தலத்து * எழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமுந்தானும்
புலப்பட * பின்னுந்தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்தானே
சொலப்புகில் * இவைபின்னும்வயிற்றுள இவையவன்துயக்கே. (9)

[வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்] கீழிற்பாட்டுக்குக் கீழிரண்டு பாட்டாலுஞ் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுபாஷிக்கிறார். த்ரிபுரதஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநியான ருத்ரன் திருமேனியில் வலவருகைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபனாயிருக்கும். * பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வ மாச்ரிதாந் * என்கிறபடியே [இடம்பெறத் துந்தித்தலத்து எழுதிசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்] எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும்; * ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் * என்கிறபடியே. இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகாரரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது; சதுர்த்தச புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனான அளவுடைமை. ஈச்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கையாலே "நல்லுலகம்" என்கிறது. * "ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளும் தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துவைத்தால், அந்தःபுரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்களிருப்பிடத்தில இவர்களுக்கு நலியவொண்ணாதபடி கூறாகக் கொடுத்துவைக்கும் ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. [இடம்பெற] ஸவிகாஸமாயிருக்கும். ருத்ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனாய் சதுர்த்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகன் தானுண்டாக்கின நன்றான லோகமும் தானும் திருநாபிகமலத்தைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபனாயிருக்கும். 'உந்தி' என்றும், 'துந்தி' என்றும் திருநாபிக்குப் பேர். [இடம்பெறத்துந்தி] இடம்பெற, அத்து, உந்தித்தலம், என்றாய் பதம், அதில், "அத்து" என்கிற பதம் சாரியைச்சொல்லாய்ப் பொருளின்றியேபோய், "இடம்பெற உந்தித்தலம்" என்கிறது. "பூதலம்" என்னுமாபோலே. [திசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித்தலத்தனன்] ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாய்முலையை அகலில் நாக்கு ஒட்டுமாபோலே, திருநாபிகமலத்தை விடில் தன் ஸத்தை இல்லையாம்படி இருக்கை. இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்களிருப்பார்களோ? என்னில்,—ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும். அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரு கலகங்களிலே அடைபவனேந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார்பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே. [பின்னும்] ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்குமேலே, [தன்னுலகத்திலகத்தனன்] தானுண்டாக்கின ப்ரஹ்மாவாலே உண்டான லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தன் திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபராம்படியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கூடக் காலிட அருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—[புலப்பட] காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயுந்துவர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதானம் பண்ணவொண்ணாதே அவர்கள்சக்ஷுராதிகாரணங்களுக்கு

விஷயமாகவேணுமென்று. என்? ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணினால் என்செய்யும்? என்னில்,—* "மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தா லுன் சுடர்ச்சோதி மறையும்" என்பர்கள். இதுதனக்குத்தான் அடியென்? என்னில்,—[தானே] * ஆத்மமாயயா * ஆத்மேச்சயா. ஒருகர்மம் ப்ரேரிக்கவன்று; இச்சையாலே. [சொலப்புகில் இவைபின்னும் வயிற்றுள] அவன் இப்படி அவதரித்துப்பண்ணும் ரக்ஷணங்களில் ஏகதேசம் சொல்லில் சொல்லுமத்தனை; எல்லாஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டப் போகாது. சொலப்புகில் உள்ளேயுள்ளேயாமித்தனை. அன்றியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்களுக்கு 'என்மகன்' என்று அபிமாநிக்கலாம்படி வந்துபிறந்து, "உனக்கு ராஜ்யத்தைத் தந்தேன், அதுதன்னை வாங்கினேன், போ" என்றும் கையிலே கோலைக்கொடுத்து "பசுக்களின் பின்னை போ" என்றுஞ் சொல்லலாம்படி எளியனாயிருக்கிறதான், இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இவர்களை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். 'இப்படி இதுவே அர்த்தமென்னுமிடம் நீர் அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியாதபடி இராநின்றதீ!' என்ன,—[இவை அவன்துயக்கே] * மம மாயா துரத்யயா * என்கிறபடியே அவன்தானே ப்ரக்ருதியாகிற விலங்கையிட்ட பாக்யஹீநரானவர்கள் தன்பக்கல் அணுகாதபடி பண்ணி, அவர்கள் அகலப்புக்கால் அவன்தான் அநுமதிதாநம் பண்ணி, உங்கள்பக்கல் அவன் உதாஸீநனாயிருக்கையாலே தெரியாதொழிகிறது என்கிறார். துயக்கு ஸம்சயம். (9)

பத்தாம்பாட்டு. அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டின வழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே நம்விடாய்கெடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறுமதியில்நல்ஞானத்துள் அமரரைத்துயக்கும் *
மயக்குடைமாயைகள் வானிலும்பெரியனவல்லன் *
புயற்கருநிறத்தனன் பெருநிலங்கடந்தநல்லடிப்போது *
அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன்வணங்குவனமர்ந்தே. (10)

[துயக்கறுமதியில்] துயக்கற்ற மதியையுடைய. ஸம்சயவிபர்யய ரஹிதமான மதியையுடையராகையாலே, [நன்ஞானத்துளமரர்] உள் - மனமும் இடமும் மேலும். இங்கு, மேலான அமரரென்றபடி. நன்றான ஞானத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. [துயக்கும் மயக்குடைமாயைகள்] துயக்கு-மனந்திரிவு. அறிவுகெடும்படி தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். [வானிலும் பெரியனவல்லன்] ஆகாசத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. 'அமரர்' என்கிறது இந்த்ராதிகளை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, 'நங்கார்யம் நம்மாற் செய்யப் போகாது; அவனே நங்கார்யத்துக்குக் கடவன்' என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; தங்களிருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய், நரகவதம் பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அன்றிக்கே, "நன்ஞானத்துளமரர்" என்கிறது நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதிகனை பெரியதிருவடியும், 'தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ' என்றாற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே. அவனுடைய ஆச்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடீர், அவனநுக்ரஹத்தாலே காட்டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நா மென்கிறார்; [புயற்கருநிறத்தனன்] வர்ஷுக வலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [பெருநிலம் இத்யாதி] "மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "இவற்றாலே யநுபவிக்கப்பாரிக்கிறார்" என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [பெருநிலங்

கடந்த] பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிறவிடத்தில், வஸிஷ்டசண்டாலவிபாகமற
எல்லார் தலையிலு மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். இவர்கள் நன்மை தீமை பாராதே
தன்னுடைய சத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினன் [நல்லடிப்போது] "படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியிறே
இருப்பது, * கதா புந: * என்று ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்குமதிறே, செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்
படுவாரைப்போலே. [அயர்ப்பிலன்] மறக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுமவன்] அக்ரம
மாகப் பேசக்கடவேன். [தழுவுவன்] * ஸ்காடம் பரிஷஸ்வஜே * என்னுமாபோலே,
கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன்.
[அமர்ந்தே] அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் இப்படி செய்யக் கடவேன். (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரிகள்
வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்க
ளென்கிறார்.

அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன்தன்னை *
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் *
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுள்ளிவைபத்தும்வல்லார் *
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறையே. (11)

[அமரர்கள்தொழுதெழ] கவிழ்ந்து 'உப்புச்சாறுகிளருவது எப்போதோ?' என்று
கிடக்கிற தேவஜாதியானது எழுந்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளுந் தோள்மாலையுமாய்
ஒருகடல் ஒருகடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. [தொழுதொழ] குணங்
களுக்குத் தோற்று "தொழுதெழு" என்கிற தம்பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத்
தோற்ற அவர்களுக்கு மென்கிறார். [அமர்பொழில்] சேர்ந்த பொழில். [வளங்குருகூர்]
வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடைத்தான திருநகரி. [சடகோபன்குற்றேவல்கள்]
இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசிகமான அடிமைசெய்தபடியாயிற்று இது
தான். பூர்ணவிஷயத்தில் வாசிகமான வ்ருத்திக்கு மேற்படச்செய்யலாவதில்லையே; * தத்
விப்ராஸோ விபந்யவ: * என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவை
யாயிரம்] ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தான் இருப்பது. இத்தால் வாசிகமான அடிமை
"முறை" என்று கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டாவென்றபடி [அவற்றினுள்ளிவைபத்தும்]
"விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட" என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே
ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்ய
ஸூரிகளோடொத்த உச்ச்ராயத்தை யுடையராய், தங்களுடைய ஜந்மமாகிற விலங்கு அறப்
பெறுவர்கள். இப்பத்தைக் கற்றபோதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்
பிடும், சரீர விச்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகு மித்தனை; ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால்
க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியைவைத்து, பின்னை
விலங்குவெட்டிவிடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராம்படியான தாத்தைப் பெற்று,
பின்னை ஸம்ஸாரநிகலவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள். (அன்றியே, [அமரரோடு உயர்வில்
சென்று] ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. [அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே]
ஸூக்ஷ்மசரீரவிதூநநம்பெறுவர்.) * த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மா மேதி * என்று அரு
ளிச்செய்த அதுவே பலமாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், ஸுலபனென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்
யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய அவதாரரஹஸ்
யம் ஒருவர்க்கும் அறியநிலமல்ல வென்றார்; நாலாம்பாட்டில், அப்படிகள்தான் ஆச்ரி
தர்க்கு அறியலாம், அநாச்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், இப்
படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆச்ரயியுங்கோ ளென்றார்;
ஆறாம்பாட்டில், ஆச்ரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும், ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்
றும் அருளிச்செய்தார்; ஏழாம்பாட்டில், நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்

பிக்கவொண்ணாது, கடுக ஆச்ரயியுங்கோ ளென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆச்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனானவனை த்ரிவிதகாரணங்களாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொன்னார் நிகமத்தில். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி:-

பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளியனும்பிறப்பால் *
முத்திதரும்மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் *—பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்தனின்சொல்லாற்போம் * நெடுகச்
சென்றபிறப்பாமஞ்சிறை. (2)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—அஞ்சிறைய: ப்ரவேசம்.

பரத்வத்தையும் பஜநீயதையையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமான தன்மை யழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; * அயமபர : காரக நியம : * என்னுமாபோலே, கீழ்ப்போந்த ரீதி யொழிய வேறொன்றாயிறே இருக்கிறது. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனா யிருப்பானொருவன், 'வீதராகரா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிற தொன்றா யிருந்தது தத்த்வபரமாக அடுக்கும்' என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமா யிருந்ததீ!' என்று கைவிட்டுப்போனானாம்; * நிதித்யாஸிதவ்ய : * என்று விதிக்கிற பகவத்காம மென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே. "அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது அநுபவிக்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்குமென்ற இது, இவருக்கு முனியேநான்முகனளவும் உள்ளது மாநஸாநுபவ மாகையாலே அத்தோடே சேரவிழுமிறே; அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறா ரென்கிற விடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும். திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக்கொண்டார்; அது ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை யழிந்து ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம்போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய் விட்டது. * ஆர்த்தோ வா யதிவா த்ருப்த : * என்கிற விஷயத்தை அநுபவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் என்? என்னில்;— 'ஆமத்திற் சோறு பாதகம்' என்னுமத்தாலே நிதாநஜ்ஞரான பிஷக்குகள் போஜந நிரோதம் பண்ணுமாபோலே, மேல்வரும் அநுபவங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடிபோகநின்றான்; *மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே. அநந்தரம் கலங்கினார். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார்; அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விச்லேஷத்தில் அகிஞ்சித்கரமாம்படியிறே அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்; * தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் * என்றிருந்தவள்தானே வேண்யுத்க்ரதநாதிகளிலே ஒருப்பட்டாளிறே. *ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம் * என்றும், அசோக சோகாபநுத சோகாபஹததசேதஸம் * என்றுமிறே அவர்கள் வார்த்தையும். பிராட்டிமார் தசைதான் உண்டாகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில் ;—அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தாலும் அநந்யசரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் தரித்தும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாதொழிகையாலும், ததேக போகராகையாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார்தசை யுண்டாகத் தட்டில்லை. ஆனால், பிராட்டிதானாகப் பேசுவானென்? என்னில்;—தாமரை திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருக்க, "வையங்கொண்ட தடந்தாமரை" என்று தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறாப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; முற்றவன்மை யிருக்கிறபடி. ராஜருஷி, ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தையழித்துப் பெண்ணுடை

யுடுத்தும்படியிறே அவனுண்டய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது. கூடுமிடம் குறிஞ்சி; அதுக்கு பூதம் ஆகாசம்; பிரியுமிடம் பாலை; அதுக்கு பூதம் தேஜஸ்ஸு: ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் மருதம்; அதுக்கு பூதம் வாயு; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் நெய்தல்; அதுக்கு பூதம் ஜலம்; பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே; பிராட்டி, தானும் தன் பரிகாரமுமாக லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும் தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுவர, ஏவுண்ட ம்ருகம் இவனை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, 'இனிஇரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்' என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் "எம்மின்முன் னவனுக்கு மாய்வர்" என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, 'இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது' என்னுமது அறியாதே 'இவற்றுக்குப் பக்ஷபாத முண்டாயிருந்ததாகையாலே கடுகப் போய் நங்கார்யம் செய்யவற்று' என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றாசாக, ராவணமாயையால் வரும் அதிசங்கையு மில்லாமையாலே கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறாள்; "சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்த பின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாற்போலே காணும், ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்துத் திர்யக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இனி, இவர்க்கு யாத்ருச்சிக ஸம்ச்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேர விடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப்போந்தவன் இவர்பக்கலிலே அப்ரதிஷேத முண்டாவதொரு அவகாசம் பெற்று, அவன் மயர் வறமதிநலமருளபெற்ற இது. விச்லேஷமாவது அவன் கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெறாமை. தூதுவிடுகைக்குப் பற்றாசுதான் ஏது? என்னில்;-தன்மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மைபாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்தவள்விலே 'இதுவன்றோ இருந்தபடி' என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்சநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு அபராதஸஹத்வமென்றொரு குணமுண்டு நிரூபகமா யிருப்பதொன்று; அத்தையிறிவ்க்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள். (2)

முதற்பாட்டு. தன்பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து, 'என்றும் சேவலைக்கார்யங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னாகக் காரியங்கொள்ளவேணும்' என்றிருக்கும் தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி, 'நீ என் தசையை அறிவித்து என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்கிறாள்.

அஞ்சிறையமடநாராய்! அளியத்தாய் * நீயும்நின்
அஞ்சிறையசேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி *
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என்விடுதூதாய்ச்சென்றக்கால் *
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ. (3)

[அஞ்சிறைய] ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாங் கிடக்க, முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே கமநஸாதநமான சிறகிலே யாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. நீர் பாய்ந்த பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி இராநின்றது. சிறையென்று சிறகு ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து சிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே சிறகிலே கண்வைக்கிறாள். [மட] ஏவிக்கார்யங் கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற்ற இருந்தது. ஸம்ச்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கை. நாண் மடம் அச்சமென்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வயஸநமறியும் தன்னினமான பேடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாளென்றுமாம். [நாராய்] "அம்மே.!" என்னுமாபோலே. [அளியத்தாய்] அவன் போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் அநுக்ரஹசீலதை இருந்தபடியென்! அளி க்ருபை; க்ருபைபண்ணத் தக்கா, யென்றபடி. * பம்பாதீரே ஹநுமதா

ஸங்கத: * போலே ; வழிப்பறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. [நீயும்] * ஸ்ப்ராதுச்சரணள காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாச) என்கிறபடியே என்றும் சேவலைக் காரியங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப்போலேகாணும் காரியம் கொள்வது. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] பேடையை யிட்டாயிற்று சேவலின்பக்கல் ப்ரதிபத்தி. "ச்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] "பெண்ணணைந்தவடிவு" என்று தோற்றுநின்றதாயிற்று. அதுஇட்டவழக்கான நீயும், நீயிட்ட வழக்கான சேவலுமாய். [ஆவாவென்று] "ஐயோ! ஐயோ!" என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது தன் ஆர்த்தி பரிஹரிக்கைக்கு என்றிருக்கிறாள் [எனக்கு] * ஏஹி பச்ய சரீராணி * என்று விரஹம் தின்ற தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். அவனோடே கலந்து பிரிந்து, 'கண்ணாலே காணப்பெறுவதுகாண்' என்னும் அபேக்ஷையோடே யிருக்கிற எனக்கு. [அருளி] இரப்புக்குச் செய்ததாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேறாக அருளி. தயைபண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றாற்போலேயன்றோ! தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்தில் உபகரிப்பார் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கல்ல உபகரிப்பது, தங்கள் க்ருபையாலே யாயிற்று ; உபய விபூதியுக்தனை அவர்கள் உபகரித்தால், அவனுக்கு ஸத்ருசமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு ! * விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம *என்றாற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ச்லாகித்தது. "எங்களை இங்ஙன் கொண்டாடுகிறதென்? உன் தசையைக் கண்டு போகட்டுப்போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாநின்றானோ? இனித்தான் * நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி * என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரமஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. 'நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்?" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறதென்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக மேல் வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] அவர்கள் பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையனாயிருக்கும். விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆளுண்டென்கிறாளாதல், நிர்த்தயமாகப் பிரித்துக்கொண்டு போகையாலே * அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய: * என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாளாதல். [புள்ளுயர்த்தார்க்கு] புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவரென்னுதல்; புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ ரென்னுதல். [என்விடுதூதாய்] அவன் ஆள்வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றோ விடுகிறேன். [விடு] * க்ரியதாம் * என்கிறபடியே நான் ஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் . க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாற்போலேயோ ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் ஏவவன்றோபோகிறது. பாரார்த்தமாகத் தூதுபோகை கிடைப்பதொன்றோ ? [சென்றக்கால்] எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேச்யமன்றோ ஸித்திக்கப்புகுகிறது ? உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறாதோ? [வன்சிறையில்] இவள் பாடுநின்றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறானன்றே ; இவர்களுக்கு முகங்கொடாதே அந்யபரனாகையிறே இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்த காலங்களிலே வெள்ளிலையிடாதபோது மாந்துவர்களிறே. [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வைக்கில்] நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூதுபோகிறிகளோ? சிறைகட்டுதல், சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென் ? என்று கூசுகைக்கு ; எனக்குத் தூதுபோனாரை * பரிஷ்வங்கோஹநூமத: * என்னுமாபோலே மார்பிலே யணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது ? [அவன்வைக்கில்] * வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் * என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ? சிரஸா வஹியானோ ? [வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ ?] அது பொல்லாதோ கிடைக்குமாகில் ? பாரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்ப தொன்றோ? ராவணன் தேவஸ்த்ரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்கத்தான் அவர்கள்காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறைமீட்டவளிறே. (1)

இரண்டாம்பாட்டு. சிலநாரைகளைத் தூதுபோக்வேணும் என்று இரந்தாள் கீழ் ; அங்குப் போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள் ; * அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம் * என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது ; இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில்

இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமே, இப்படி கலங்கப்பண்ணுமவன்று குணநிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமா மித்தனையிறே.

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய்*
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள் !நீரலிரே*
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல்*
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே? (2)

[என்] பிரிந்த ஸமயத்திலும் 'என்னுடையவன்' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் கலக்கிற ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்டவழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே தான்வருமளவும் இவள் தரிக்கைக்காக 'இது எங்கேயிருக்கிலென்? எங்கே போகிலென்? உன்சரக்கன்றோ?" என்று சொல்லிப்போமே; அத்தாலே யாகவுமாம். [என் செய்யதாமரைக் கண்பெருமானார்க்கு] ஸ்வாபாவிகமான ஐச்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; மதுபானமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக் கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாலே அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவளிறே. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஐச்வர்யம், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம், இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும். [பெருமானார்க்கு] பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கிப் போனபடி; ஸ்வாபாவிகமான ஐச்வர்யத்துக்குமேலே இத்தலையிலொடுக்குமாட்டா னுண்டான ஐச்வர்ய முண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே. [என்தூதாய்] கடலேறிவடிந்தாற்போலேகாணும் கிடக்கிறது. அவனோடே கலந்துபிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். [என்செய்யுமுரைத்தக்கால்] உபயவிபூதியுங் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவென்றிருக்கிறாள். [உரைத்தக்கால்] அவனைக்கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ; ஒருஉக்தி நேர்ந்தால் என் செய்யும்? [இனக்குயில்காள்] என்னைப்போலே தனியிருக்கிறிகளன்றே. [நீரலிரே] நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ? நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள் அவன்பிரிந்தவாறே வேறு சிலரானிகளோ? [முன்] நான்பாபம்பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? [செய்த] ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? [முழுவினை] அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சுரிப்பட்டதுண்டோ? என்னால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்க வொண்ணுதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்கவேண்டுவது. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத்துறையிலே சொன்ன வார்த்தை. "ஒரு முழுக்காலும் இரண்டுமுழுக்காலும் போகாதுகாண் தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே வினையையறுத்துக்கொணடுபோகில் அத்தனை யொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான்பண்ணின பாபம்" என்று. [திருவடிக்கீழ்] ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையால்அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே யணையத் தேடுமத்தனை. [குற்றேவல்] திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. [திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்] ஏற்கவே கோலாத நானென்னுதல்; [முன்] * க்ரியதாமிதிமாம்வத * என்கிறமடியே இன்னத்தைச் செய்யென்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதேனென்னுதல். [அகல்வதுவோவிதி] திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என்தலையால் பண்ணாத நான் அகன்றேபோ மித்தனையோ? முதலில்லாதார் பலிசையிழக்குமித்தனையன்றோவென்ன, முதலில்லாதாரன்றோ பலிசையிழப்பார்! அவன்தானே முதலாகவிருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி; "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும், "உன்சரணல்லால் சரணில்லை" என்றும், "மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்குதி மற்றவை" என்றும், "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்றும், "விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், "வாழும் சோம்பர்" என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி. [விதியினமே] விதியினன் என்றாய், பாபத்தை யுடையேனான நான்; அகன்றே போமித்தனையோ? என்னுதல்; "இனம்" என்ற இத்தை இன்னம் என்றாக்கி, 'எங்களையிருந்தும் பெறுகைக்கு எங்கள் பக்கலொரு நன்மையில்லாதபின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ?

என்கிறாள் ' என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் பாவியோ மென்றபடி. கீழே 'முழுவினை' என்று சொல்லிற்றிறேயென்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோ மென்றபடி; * "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்னக்கடவதிறே. (2)

மூன்றாம்பாட்டு. "அகல்வதுவோ" என்றாற்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்கள் நமக்குத் தெரியாது, * அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் * என்று சொல்லுகிறபடியே அநுபவித்தே யறவேணும் என்று ஈச்வராபிப்ராயமாகக்கொண்டு, "நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது!" என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை யிரக்கிறாள்.

விதியினால்பெடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்காள் ! *
மதியினால்குறள்மாணாய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு *
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்று * ஒருத்தி
மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே. (3)

[விதியினால்] நீங்கள் சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலே பிரிவின்றியேயிருந்திகோள், இவள் அங்ஙனே யுகெட்ட கலக்கையிறே எனக்குப்பிரிவுவந்ததென்கிறாள் உங்களுடைய பாக்யத்தாலே யென்னுதல், என்னுடைய பாக்யத்தாலேயென்னுதல். அபிமதஸம்ச்லேஷம் புண்யபலம், அநபிமதவிச்லேஷம் பாபபலம்; (தங்களுடைய ஸுக்ருதத்தாலே) அன்றியே இவைசேரவிருக்கிற இருப்பு இவன்பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் அரித்திக்கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களையிழந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவர்குறைதீர்த்த பின்பிறே தம்மிழவில் நெஞ்சு சென்றது அங்ஙனன்றிக்கே, இறை குறைவற்றிருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமா யிருக்குமிறே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாமிழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவது. [பெடைமணக்கும்] பேடையோடே கலக்கும் (பேடையினுடைய கருத்தறிந்து) அத்தையுகப்பிக்கை. [மென்னடையு வன்னங்காள்] இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என்கார்யஞ் செய்யப் புகுகிறது? [மென்னடைய வன்னங்காள்] * ஸா ப்ரஸ்கலந்தீ * என்னுமாபோலே. இளையபெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் செவிப்பட்டு வந்ததாம் மதுபானத்தாலே வந்த கலக்கமும் தெளிந்து, கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்போகட்டு, 'இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணாது' என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவச்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாற்போலே யிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். இளையபெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் சிவிட்குத் தாரையை யிட்டு ஆற்றவேண்டிற்றுக்காணும். * ஸா * ஒருகலவியும் பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். * ப்ரஸ்கலந்தீ * ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். * மதவிஹ்வலாக்ஷீ * மதுபானாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளா யிருந்தாள் ; * ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா * அரைநூல்வடமிழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேணாதே வந்தாள். * ஸலக்ஷணா * ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். * லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம * 'தாய்க்கு ஒளிப்பதுண்டோ ?' என்று புறப்பட்டு வந்தாள். * தாரா * தாரையானவள். 'இளையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே யாற்றலாம்?' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேறொன்றா லாற்றுமதல்ல, தாரையை யிட்டு ஆற்றவேணும்' என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். * நமிதாங்கயஷ்டி: * உருகுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்க வொண்ணாதாற்போலே இத்துவட்சி நிரூபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி யிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையு மென்றிருக்கிறாள். [மதியினால்] அவர் சால தூரதர்சிகள்கிடிகோள். 'ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஔதார்ய மென்றொரு குணலேசத்தை யேறிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; இந்த்ரன் ராஜ்யத்தை இழந்துநின்றான், இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்ய

ல்லாவதென் ?" என்று * கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம் * என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று அவனுக்குக் கொடுத்த விரகர்க்கு. [குறள்] கோடியைக் காணி யாக்கினாற்போலே பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுக்கின படி. [மாணாய்] 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம் மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவை யுடையனானபடி. [உலகிரந்த] தன்ஸங்கல்ப்பத்தாலே யுண்டாக்கின லோகத்தை "கொள்வன்நான்" என்றிரந்த. [கள்வர்க்கு] 'வஞ்சகர்க்கு' என்று திருமாலை யாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், 'ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு' என்று அருளிச்செய்வர். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக; கீழ் தான் "பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது" என்றிறே ஆசைப்பட்டதும்; "உலகங்கொண்ட வடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்றும், "அன்றொருகால் வையமளந்தபிரான் வாரானென்றொன் றொருகால்சொல்லாதுலகு" என்றுமிறே இவர் கிடப்பது: திருமங்கையாழ்வாரும் "முன்னங்குறளுருவாய் மூவடி மண்கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்று இவர்களெல்லாரும் ஈடுபடுவது இச்செயலுக்கிறே. [மதியிலேன்] பிரிகிற ஸமயத்திலே, 'போகாதேகொள்' என்றேனாகில் இப்பாடு படாதொழியலாயிற்றே, அறிவுகேடியானேன். [வல்வினையேமாளாதோ] இவர் ஒரு தீர்க்கசிந்தயந்தியாயிற்று. எல்லைச்சதிரியாய் குருதர்சநத்திலே முடிந்தாளிறே அவள்; * தச்சித்தவிமலாஹ்லாத இத்யாதி * அவன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே புண்யபலம் அநுபவித்தாள்; அங்ஙனின்றி அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே பாபபலம் அநுபவித்தாள்; ஆகையாலே, புண்யபாபங்களிரண்டும் அரைக்ஷணத்திலே அநுபவித்தாளிறே அவள். [ஒருத்தி] 'ஒருத்தி' என்றால் அறியுமோ? என்னில்; எய்தவன் கை உணராதோ? 'இன்னகாட்டிலே மான்பேடை ஏவுடனே கிடந்து உழையாநின்றது' என்று ஊரிலே வார்த்தையானால் எய்தவன்கை உணராதோ? 'நீயன்றோ எய்தாய்?' என்று சொல்லவேண்டாவிறே. [ஒருத்தி] ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ளாள் இவளொருத்தியுமிறே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர், நித்யஸூரிகளுக்கு விச்லேஷமில்லை; மற்றையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பர்கள். [மதிகலங்கி] அறிவழிந்தாளென்னுங்கோள். தன் அறிவழிந்தாளாகிலும் நாம்கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர்; [மதியெல்லாங்கலங்கி] நாம்கொடுத்த அறிவுகொண்டு * தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் * என்றிராளோ? என்றிருப்பர்; அறிவுதந்தார் தாமன்றோ! என்று அறிவியுங்கோள். தாம் மயர்வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள். மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றோ, அப்படிகலங்குமோ? என்பர். [மதியெல்லாமுள்கலங்கி] தாம் தந்த மயர்வறுமதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள். அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே! பின்பு நாம் போனவாறே அறிவுகொடுத்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிராமே. [மயங்குமால்] "மயங்கினாள்" என்னில், 'இனிப்போனால் செய்வதென்?' என்றிருப்பர்; முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். [என்னீரே] உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள்; அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவனதன்றோ அவத்யம்? ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள். [என்னீரே] உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி. (3)

நாலாம்பாட்டு. அநுபவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ! என்றது கீழ்; இவள் அநுபவித்தாளோ பின்னை? யென்னில்,—அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்ந்து முகம் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபவித்தாளிறே. இவ்வளவிலே சில மகன்றில்கள், 'நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்லவளவு' என்று, நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன?' என்று, வந்து முகங்காட்டிற்றினவாகக் கொண்டு, அவற்றைப்பார்த்து, 'என் தசையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?' என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் சொல்லுமறுத்தார்க்குச் சொல்லுவாரைப் போலே, இத்தனையுஞ் சொல்வல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்கிறாள்.

என்நீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்னாத*
என்நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனோ?*
நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றோருவாய்சொல்*
நன்னீலமகன்றில்காள் நல்குதிரோ ? நல்கீரோ ? (4)

[என்நீர்மை கண்டிரங்கி] என் நீர்மையுண்டு என் ஸ்வபாவம்; என் மார்தவம். [கண்டிரங்கி யிதுதகாதென்னாத] இத்தைக்கண்டு தயைபண்ணி 'நாம் பிரியுமது தகாது' என்னாதே போகட்டுப் போனவர்க்கு. பட்டரை ஒரு தமிழன் 'கேட்டிரங்கி' என்னாதே 'கண்டிரங்கி' என்னப்பெறுமோ ?" என்ன, 'அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரியத்தகாதென்றிருக்க வேண்டாவோ ? இப்படி கூடுமோ ?' என்னில்; "புல்லி" இத்யாதி, "காதலர் தொடுவுழி" இத்யாதி, 'உனக்கு இத்தமிழ் போகாதோ?' என்றார். [என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] இத்தசையிலும் 'என்னுடையவன்' என்னும்படிகாணும் முகங்கொடுத்தபடி, கலந்தபோது. அவர்க்கு நான் சொல்லி விடுவது எத்தை யென்கிறாள். திருமுகம் மறுத்துப்போனவர்க்கு எத்தைச்சொல்லுவது ? என்கிறாள்காணும் இங்ஙன் சொல்லுவானென் ? என்னில் :—கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப்புகுகிறார் என்னுமத்தாலே. கண்டானோ பின்னை ? என்னில் ;—என் ? கண்டிலனோ ? கலக்கிற ஸமயத்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வெளுக்கக் கண்டிருக்குமே. அன்றிக்கே, இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என் தசையைக் கண்டு இதுக்கு ஒரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாம். [என்நீர்மை] அவனை அநுபவிக்குமதிலும் அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தன்ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அமைந்திராநின்றது காணும். [கண்டு இரங்கி] "எத்திறம்" என்னா மோஹித்து உடம்புவெளுத்துக் கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்பொறாதென்றிருக்க வேண்டாவோ ? [இது] தன்தசைதானும் தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமல்ல காணும். [என்நீலமுகில்வண்ணர்க்கு] அடியிலே வடிவைக் காட்டிக்காணும் அநந்யார்ஹமாக்கிற்று; இவ்வடிவில் புகர் அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை. இல்லையோ? என்னில், * யாழுடையானன்தன் மனம் கல்லிறே. [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] என்ன பாசுரத்தையிட்டு எத்தை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது? கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது ? என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். திருமுகம் மறுத்தவன் கடையீட்டுக்குக் கேட்கப் புகுகிறானோ ? ஸ்ரீ கோபிமார் * அதவா கிம் ததாலாபை : * என்ற அநந்தரத்திலே * அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸகருதப்யாகமிஷ்யதி * என்னுமாபோலே. இக்க்ருஷ்ணன் பிதற்றொழிய வேறொன்றில்லையோ ? என்னா, கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது ? பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் போதானோ ? என்பர்களிறே ! [நன்னீர்மை] நல்லுயிர். [இனி] ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்தாள் போலே காணும். [அவர்கண் தங்காது] சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை. * நசாஸ்ய மாதா * பெருமாள் பக்கல் குறையேயாய், தன் பக்கல் குறை தோற்றாதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, 'நாமோதான் இங்கு நன்றாகச்செய்தோம் ? பெருமாளைப் பிரிந்த அநந்தரம் முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே' என்ன, 'மாதா' என்றும் 'பிதா' என்றும் பலர்பக்கலிலே பாலிபாயக்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என்னொருத்திபக்கலிலும் ஒருமடைசெய்து போந்தார் ; அவர் இவ்வாற்றாமையாலே * உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துக் கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன் தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் சால் உருண்டு கிடந்தாற்போலே யாக்வொண்ணாதென்று நோக்கியிட்டு வைத்தேனத்தனை ; அவரைக்கண்டபிற்றைநாள் இருந்தேனாகில்காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவதென்றாளிறே. [ஒரு வாய்ச்சொல்] ஒரு உக்தி நேர அமையும். * வாசா தர்மமவாப்நுஹி * [நன்னீலம்இத்யாதி] அவர் நீலமுகில்வண்ணரா யிருந்தார், நீங்களும் நீலமகன்றில்களா யிருந்தீர்கோள். செயலும் அவ

ரைப்போலே யாகிறதோ ? இத்தனையும் செய்கிறீகளோ ? முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல்மறுத்தாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே ஆற்றாமையின் கனத்தாலே. (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. நல்கித்தான் இத்யாதி. எங்களையிட்டு, முடிவார்க்கு வேண்டா விறே; ஜீவிக்க நினைத்திருக்கிற தமக்குத்தாம் வேண்டாவோ? என்கிறாள். தம்முடைய நாராயணத்வம் ஒறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச்சொல்லு மென்கிறாள்.

நல்கித்தான்காத்தளிக்கும் பொழிலேழும்வினையேற்கே*
நல்கத்தானாகாதோ ? நாரணனைக்கண்டக்கால்*
மல்குநீர்ப்புனல்படப்பை இரைதேர்வண்சிறுகுருகே!*
மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு ஓர்வாசகங்கொண்டருளாயே. (5)

[நல்கி] விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்பேர்து, கர்த்தவ்ய புத்யாவன்றிக்கே பேறு தன்ன தாகக்கிடீர் ரக்ஷிப்பது. எனக்குத் தன்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கு விபூதியிலே உண்டாயாயிற்று ரக்ஷிப்பது. [தான்] அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன். [பொழிலேழும்] கீழும்மேலுமொன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், ஸப்தத்வீபவதியான பூமியைச் சொல்லுகிறதாதல். ஸ்வசரீரரக்ஷணம் பண்ணுவது ஸ்நேஹபுரஸ்ஸரமாகவிறே. [நல்கித்தான் இத்யாதி] நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய்க் கிடந்தவன்று, ஆர் இருந்து அபேக்ஷிக்க இத்தை உண்டாக்கிற்று? சத்யவஸ்த்தப்ரபைபோலே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாய், தன்னையிட்டு வ்யவஹரிக்க வேண்டினவன்று தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கினானாயிற்று. [காத்தளிக்கும்] காத்துக்கொடுக்கு மென்றுதல்; நோக்கி ரக்ஷிக்கு மென்னுதல். [வினையேற்கு நல்கத்தானாகாதோ] இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய், உண்டாக்கினதுக்கு பலம் கர்மத்தை யேறிட்டுக் கைவிடுகையோ? ஸ்வஜநரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு அந்த:புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? [வினையேற்கே] கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனே? [நாரணனைக் கண்டக்கால்] ஜீவஸமூஹத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாய், இவை ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தம் இழவாம்படி யிருக்கையாலே நாராயணனென்று விருதூதித் திரிகிறவரைக் கண்டக்கால். 'இப்பேர் யோகரூடியோ? என்றிருந்தோம்; மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதியோ?' என்று கேளுங்கோள். [மல்குநீர் இத்யாதி] உன்செயல் பார்த்தமா யிருந்ததீ! பெருகாநின்றுள்ள நீரை யுடைத்தான நீர்நில முண்டு கொடித்தோட்டம், அதிலே. [இரைதேர்] பேடையின்வாய்க்கு அடங்குவது தேடாநின்றது "புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடும்" என்னக்கடவதிறே. கயல் உகளாநிற்கச்செய்தே யிறே பிள்ளைவாய்க்கு அடங்குவது தேடுகிறது. [வண்சிறுகுருகே] குருகு வண்டானம் கொய்யடிநாரை. வண்மை அழகும், ஔதார்யமும். கைப்பட்ட இரை தன்மிடற்றுக்குக் கீழ் இழித்தாதாயிற்று நான் உபவாஸக்ருசையா யிருக்க நினையாதிருக்குமவனைப்போலன்றே உன் ஔதார்யம். [சிறுகுருகே] கார்யகாலத்தில் ப்ருஷதம்சக மாத்ரமாகவேண்டா: தூது போகைக்குச் சிரமஞ்செய்திருப்பாரைப்போலே யிருந்தது உன்வடிவில் லாகவம். [மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு] இதுவும் ஒரு நீர்நில மிருக்கிறபடி பாராய். இரைதேடுகிற இத்தை விட்டு இத்தைப்பார்க்குமோ? என்னில்; பார்க்குமிறே, இங்கேயும் சேலுங் கயலு முண்டாகையாலே. [மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு] தனக்கு நிரூபகம் கண்ணநீர்போலேகாணும். அதாவது கலவியில் ஆநந்தாச்ரு, பிரிவில் சோகாச்ரு. [ஓர்வாசகங்கொண்டு] நேரே உடம்பைத் தரவேணுமென்று சொல்லமாட்டாளே! 'மறுப்பரோ' என்னும் பயத்தாலே. மறுக்கும் வார்த்தையும் அமையும் இத்தலைக்கு; அவர்பக்கலுள்ள தொன்றுமத்தனையே வேண்டுவது; "தாரான் தருமென் றிரண்டத்திலொன்றதனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாசுரம். "மொய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான்தருமேல் மிகநன்று" என்றும், "பாவீநீ யென்றொன்றுசொல்லாய்" என்றுமிறே இருப்பது. [அருளாயே] அவை திர்யக்குக்களாகவுமாம், தான் ஜநககுல ஸுந்தரியாகவுமாம். உபகரிக்கிறது பகவத் விஷயமானால் இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது: 'நம்பியேறுதிவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடங்

தார்' என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து, அவர் ச்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு, 'திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளின் ரென்னவேணுங்காண்' என்று அருளிச்செய்தார். ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. எங்கள் ஆற்றாமை பரிஹரித்திலராகிலும் தம்முடைய நாராயணத்வம் ஒறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள் என்று நின்றது கீழ்; இதுக்கு அவர்க்கு மறுமாற்றம் 'நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழிய அமையும், தாமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில்' என்றிறே; தமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கைக்கு ஒருவழியுண்டு—தாம் அழகுசெண்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள்செய்யப்புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே; அப்போது எங்கள்தெருவே போனால் தமக்கும் ஸ்வரூபஹாநி வாராது, நாங்களும் ஜாலகரந்த்ரத்தாலே கண்டு ஜீவித்துக்கிடப்புதோம்; இப்படி அவிருத்தமாகச் செய்யலானபின்பு அத்தைச் செய்யச்சொல் என்று ஒரு வண்டை இரக்கிறாள்.

அருளாதநீரருளி அவராவிதுவராமுன்*
அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதியோருநாளென்று*
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி*
அருளாழிவரிவண்டே! யாமுமேன்பிழைத்தோமே. (6)

[அருளாத நீர்] * ஏதத் வ்ரதம் மம * என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித் திருக்குமா போலே அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று நெஞ்சுருகிக்கிடக்குமவர் "அருளாதநீர்" என்கிறது என்ன தசாவிசேஷமென்றறிகிறிலோம். "அருளாதநீர்" என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள். அன்றிக்கே, தயாவிஷயம் பெறுமை யாலே தயை குமரிருந்து தயை பண்ணுதிருக்கிற நீர் தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயைபண்ணி யென்னவுமாம். [அருளி] அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது, நிர்த்தயர்க்கும் 'ஐயோ!' என்னவேண்டும் தசை இவளது; அருளாதொழியும்படி யெங்ஙனே? [அவராவி துவராமுன்] பின்னையும் அருளத் தவிரீரிறே? அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். அவளுடைய ப்ராணன் பசையற உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும்; * ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் * என்னுமாபோலே. நாங்கள் சொல்லுமத்தனையேயோ வேண்டுவது? அவன் அருளப் புகாநின்றானே? என்ன, நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது, கொடுவருவாரும் அங்கே உண்டு; [அருளாழிப்புள்] அருட்கடலான புள்ளு "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றாள் கொண்டுபோனபடியாலே; இப்போது வரவுக்கு உடலாகைபாலே "அருளாழிப்புள்" என்கிறாள். [கடவீர்] அநுகூலர் கண்டு வாழுகைக்கும் ஸுகஸ்பர்சத்தாலுமாகப் போகாதே பிசுகிச் சுழியாநிற்குமிறே; அசேதநமான ரதத்தோபாதி வடிம்பாலே தாக்கி நடத்த வேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில், [அவர்வீதி] அவள் தெருவிலே. அங்ஙனேண்ணுமோ? ஒருதெருவிலே பலகால் போகப் புக்கவாறே "இது வெறுமனன்று" என்று இரார்களோ? என்னில், [ஒருநாள்] நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போக அமையும். [அருளாழியம்மானை] பெரிய திருவடியும் மிகை, * தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரதுசெய்யார் * என்னும்படி அருட்கடலானவனிறே. அன்றிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ! அங்கு கையாளாயுள்ளாரடைய நம் பரிகரமன்றோ? அருளே நிரூபகமாகவுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவன். * அருளார் திருச்சக்கரமிரே! ஸர்வேச்வரனுக்கும் கைக்குறியாப்பை வாங்குவது இங்கேயிறே! ஸர்வேச்வரன்பக்கல் அருள் மறுத்தாலும் அருள் கூடுகட்டிநிற்கும் இடமிறே. [இது சொல்லியருள்] இத்தனையுஞ் சொல்லி யருளவேணும். ஏதென்னில், "அருளாழிப்புட்கடவீ ரவர்வீதியொருநாள்" என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். [ஆழிவரிவண்டே] ச்ரமஹரமாய் அழகிதான வண்டே! என்னுதல், வடிவு சிறுத்திருக்கச் செய்தே காம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிற படியைச் சொல்லுதல். ஆழியென்று வட்டமாய், சுழலப்பறக்கிறவண்டே என்னுதல். கடகருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும்

உத்தேச்யமென்கை. [யாமுமென் பிழைத்தோமே] நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? தாம் பிரிந்து தவளவிட்டு வைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோமென்று ஆறியிருந்தோமோ? திர்யக்கின் காலிலே விழுவாரும், தூதுவிடுவாரும், தாமாயிருக்க, அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம்? எங்களதோ? (6)

ஏழாம்பாட்டு. தந்தாமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, "அருளாழிப்புள் கடவீரவர்வீதி" என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவதென்று அவர்க்குக் கருத்தாக; எங்கள் குற்றமொன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராதஸஹத்வம் பார்க்கக்கடவதன்றோ? என்று சொல் என்று தன்கிளியை இரக்கிறாள்.

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற*
என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு*
என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றோருவாய்சோல்*
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே! யான்வளர்த்தநீயலையே. (7)

[என் பிழை கோப்பதுபோல] எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி சரீரந்தான் போர க்ருசமாயிற்று. எலும்பைத்தொளைத்து, அதிலே மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை வ்யாபரிப்பித்தாற்போலே யாயிற்று, பனிவாடை ஈர்கின்றது. நஞ்சூட்டின வாடையானது இருக்கிறபடி. * பம்போபவநமாருதம் * என்று நாயகனுக்கிருக்குமாபோலே இராநின்றதுகாணும் இவ்வாடை இவளுக்கு. * பத்மஸௌகந்திகவஹம் * கலம்பகன் சூடுவாரைப்போலே தாமரையோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, "பூவிலிழியில் அதில் வெக்கை தட்டும்" என்று, மேலெழ நின்று, அரிமிதியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு வாராநின்றது. * சிவம் * கலப்பற்றுப் பசுந்தென்றலா யிராநின்றது. அதாவது புறம்பே சிலர்க்கு உடம்பு கொடுத்துச் சுணங்கழியாதே தாய்த்தலைத் தென்றலா யிருக்கை. * சோகவிநாசநம் * நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே யிருந்தது. * தந்யா: * காற்று வாராநின்றதென்றால், ஏகாந்தஸ்த்தலம் தேடிப்படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே. * லக்ஷ்மண ஸேவந்தே * இதுஎப்போதோ வருவது என்றிருப்பர்கள். * பம்போபவநமாருதம் * 'ஆகரத்தில் நெருப்பு' என்னுமாபோலே. இப்படி மஹிஷியானவள் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படை திரட்டுவதாகிறபடி. நாயகநாயகிகள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தவாறே. அந்தராஜாதிகாலிலே துகை யுண்பதே இப்படி? அந்தரத்திலே ஜாதமானது அந்தராஜாதி. ஆகாசத்வாயுவிறே. கால் காற்று. [என்பிழையே நினைந்தருளி] நான்படுகிற க்லேசம் போராதென்று கீழாண்டைச்சிகை வாசியாநின்றார்; அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்ந்து, * ஸஹஸ்ராம்சு: * என்கிறபடியே இப்போதுதோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது. [அருளாத திருமாலார்க்கு] * நகச்சிந் நாபராத்யதி * என்பாரும் அருகே யிருக்க, எங்கள் குற்றம்பார்த்து அவள்பக்கல் முகம் பெறவிருக்கிறாரே?" என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. "நான் இப்படி நோவுபட வேண்டுகிறது அவனுக்கு அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே யென்று இன்னாதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் புணிக்கும்படி. உறவுள்ளவிடத்திலேயிறே வெறுப்புள்ளதும். அருளாதொழிகிற தென்? என்றால், தந்தாங்குற்றம் பாராதே அருளச் சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது? என்று சொல்ல நினைத்தாராகில் நீங்கள்தான் இங்ஙனே சொல்லுங்கோள். என் பிழைத்தாள் திருவடியின்தகவினுக்கு என்னுங்கோள், என்குற்றத்தைப் பார்த்து தமிக்க நினைத்தாராகில், தம்பொறையாகிற நீர்தர்வைக் காட்டுங்கோள். ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ் செய்யப்போமே? என்னுங்கோள். ஆச்ரயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எல்லாம்; நாங்கள் குற்றஞ் செய்வதும் எங்களளவிலே, தாம் பொறுப்பதும் தம்மளவிலே யன்றோ? [திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள்] "தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ?" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. [தகவினுக்கு] * ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: * என்று சொல்லும்படி யிருக்கும் நிலைக்கு

என் பிழைத்தாள் என்ன தப்புச் செய்தாள்? * கிம் கோபமூலம் * என்றாளிறே தாரை. ராஜபுத்ரர்களை நாலுமாஸம் மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாக்கித்தாங்கள் போகப்ரவணராயிருந்து அவற்றை ஒன்றையும் புத்திபண்ணாதே, 'உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென்?' என்றாளிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்தகனத்தாலே. *மநுஜேந்த்ரபுத்ர* அறுபதினாயிரமாண்டு செய்தார்செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துச்சேரவிட்டுஆண்டுகொண்டு போந்தான் உங்கள் தமப்பனார்; அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றஞ்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர் நீர்; அழகிதாயிருந்தது உம்முடையபோக்கு! * கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேசே * சாஸ்த்ரவச்யமன்றிக்கே கண்டதிலே கடுகச் சாபலத்தைப்பண்ணி மீளமாட்டாத திர்யக்குக்களை நீரே 'இழந்த போகங்களை புஜிப்பது' என்று சேர்த்துவிட்டு, நீர் சொல்லிற்றுச் செய்தனவென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர். இப்படி சொல்லாம்படியிறே இவர் பொறையிருப்பது. [ஒருவாய் சொல்] "ஒருவாய்" என்றது ஒருவார்த்தை யென்றபடி. "சொல்" என்றது சொல்லு என்றாய், ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி. [என் பிழைக்கு இளங்கிளியே] மௌக்த்யத்தாலும் ஸ்நிக்தமான பணிதியாலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும் நாயகனுக்கு ஸ்மாரகமாய் எலும்பையிழைக்கிற கிளி யென்னுதல்; என் பிழைக்கும் என் தசையை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டா மென்னுதல். [யான் வளர்த்த நீயலையே] ச்ரிய:பதியாய்த் தான்தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? கலந்துபிரிந்தார் செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வர்களோ? [யான் வளர்த்த நீயலையே] அவன்தான் இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய்தானோ?] என்னோட்டை ஸம்பந்தமன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது? அப்படி என்னோட்டை ஸம்பந்தம் உனக்குமுண்டானபின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? [யான் வளர்த்தநீயலையே] எனக்குத் தக்காற்போலே யன்றோ நீயும் இருப்பது, உனக்குக் குறையோ? (7)

எட்டாம்பாட்டு. முன்பு இவன் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள் உறாவப்புக்கவாறே தானும் உறாவப் புக்கது; அத்தைப் பார்த்து, முன்பே என் தசையை அறிவியென்னச் செருக்கடித்திருந்தாய்; நானோ முடியாநின்றேன்; இனி உன்னை ரக்ஷிப்பாரைரைத் தேடப்பாரா யென்கிறாள். பூவையென்பது நாகணவாய்ப்புள்; அதாவது ஒரு பக்ஷிவிசேஷம்.

நீயலையேசிறுபூவாய்! நெடுமாலார்க்கென்தூதாய் *
நோயெனதுநுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் *
சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் * இனியுன்து
வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரைநாடாயே. (8)

[நீயலையே] என் தசையை அறிவிக்க வேணு மென்ன, அறிவியாதேயிருந்த உன்னாலே வந்த தன்றோ இது? அறிவித்தால் வாராதே யிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது? பகவல்லாபம் சேர்ப்பாராலே என்றிருக்கிறாள்; அவ்யவதாநேந ஸம்பந்தம் எம்பெருமானோடே யாயிருக்க, ஆசார்யனை விரும்புகிறது பண்ணின உபகாரத்தைப் பற்றவிறே; * ஆதத்த யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வ மபிவாதயேத் * என்னாநின்றதிறே. [சிறுபூவாய] உன்பருவம் நிரம்பாமையிறே நம்கார்யத்தைக் கெடுத்தது. [நெடுமாலார்க்கு] அவர்க்கு வ்யாமோஹத்தையுண்டாக்கிக்கொடுவரவேணுமென்று இருந்தாயல்லையே? [என் தூதாய்] எனக்கு அவர்பக்கல் வ்யாமோஹந்தானில்லாமை இருந்தாயுமன்றே! (வயிற்றில் பிறந்த உங்களைக்கொண்டு அபிமதம் சேர்க்கவேண்டும்படியன்றோ! எனக்கு உண்டான ஆசை.) [நோயெனது] 'ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோய்' என்றால் சார்த்திகமாயிராதே? * ஜடிலம் * நல்லமாலை வந்தால் 'பிள்ளை பாதன்மயிருக்காயிருந்தது' என்றாயிற்று, சக்கரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனாயிற்று சடை புனைந்திருக்கிறான். * சீரவஸநம் * நல்ல பரிவட்டங் கண்டால் 'இது பிள்ளைக்காம்' என்று வாய்விடுவார்கள்; அவனன்றோ மரவுரியுடுத்திருக்கிறான். * ப்ராஞ்ஜலிம் * அவர்களிரந்துகொடுக்கப் பெறுமவன், தன் அபிமதத்துக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருந்தான். * பதிதம் புவி * * அங்கே பரதமாரோப்ய* என்னும் நிலை பெற்றதில்லை. 'படுக்கை உறுத்தும்' என்று

மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தனைக்கிடை கிடக்கிறான். * ததர்ச ராமோ துர்த்தர்சம் * வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை. *யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா* பெருமாளொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணாமையே யன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ?' என்னும்படி யிருந்தான். [நோயெனது நுவலென்ன] என்தசையை அங்கே சென்று சொல் என்ன, சொல்லாதே யிருந்தொழிந்தாய். நுவலாதே யிருந்தா யென்னுதல், நுவலாதே யொழிந்தா யென்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பென்? என்னில்,—'வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தான்' என்னக் கடவதிறே, வழக்கச்சொல் இருக்கிறபடி. இரண்டு தர்மியையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது! 'அதுக்கு இப்போது வந்ததென்?' என்ன,—[சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்] ஸமுதாய சோபையோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன். 'இனிப் போய் அறிவிக்கிறேன்'' என்று த்வரிக்கப்புக்கது; கதே ஜலே ஸேதுபந்தம்போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? [இனியுனது இத்யாதி] இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய். அவன் வந்தாலும் போன நிறத்தை மீட்கப்போகா தென்றிருக்கிறாள். பெரியதிருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திமதசையிலே, தமக்கு ஒரு வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளையாயிற்று திருவாராதநம்; அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச் சொல்லி, "சாயலொடு மணிமாமை மளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகி லின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம். (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்றுஇருக்கிற ஸமயத்திலே ஒருவாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது! இதினுடைய தோற்றரவு இருந்தபடியாலே வெறுமனன்று; மஹாராஜருடைய மிடற்றோசையில் தெளிவைக் கேட்டுத் தாரை, 'பூர்வக்ஷணத்திலே வாலிகையாலே நெருக்குண்டுபோனவர் இப்போது இப்படி தெளிந்து வந்து அறைகூறுகிற இது வெறுமனல்ல, இதுக்கு ஓரடியுண்டு' என்றாற்போலே, இவளும் இவ்வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாக வேணும் என்று பார்த்து, ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தவர்களை நலிகைக்கு வேற்காரரை வர விடுமாபோலே நம்மைநலிகைக்காக ஸர்வேச்வரன் இவ்வாடையை வரவிட்டானாகவேணுமென்று பார்த்து, வேற்காரர் கொடுபோய் நலியப்புக்கவாறே 'நிதியுண்டு' என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால் 'அத்தலையால்வரும் நன்மையும் வேண்டா' என்று இருந்தானாகில், அவச்யம் வந்து என்னை முடிக்கவேணுமென்று அவ்வாடையை இரக்கிறாள்.

நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாரணன்தன் *
வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று *
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ ?
ஊடாடுபனிவாடாய் ! உரைத்தீராயெனதுடலே. (9)

[நாடாதமலர்நாடி] 'ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு; அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர், "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிறபடியே, 'தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாம்தேடி' என்று அருளிச்செய்வர். இது தான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி. கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெறும் வஸ்துவுக்கு விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. [நாரணன்] நித்யபரிசர்யை பண்ணவேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன். [வாடாதமலரடிக்கீழ்] செவ்விமாறாத பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. ஸ்வரூபஹாநியாகிலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகள். [வைக்கவே] சேர்க்கவே. [வகுக்கின்று] உண்டாக்கிற்று. * ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய போலே. இப்படி வகுத்ததுமாய் ஸுலபமுமாய் நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தை யுண்டாக்கிற்று. சேஷபூதனுக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபலித்தியானாற்போலே சேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக் கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி. இப்படியிருக்க, [வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ] வீடென்று விடுகை; அதாவது விச்லேஷிக்கை. ஆடுகை அவகாஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது

விச்லேஷத்திலே மூர்த்தாபிஷிக்தையாயிருக்கை. வினையறுகையாவது நல்வினையறுகை. இப்படி பாக்கியஹானியாலே விச்லேஷத்திலே அபிஷேகம்பண்ணித் தம்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப் பொல்லாத இருப்பு உண்டு. இது என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, தம்மையும்பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தை யிட்டு பந்துக்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வவஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ ? என்னுதல். * "எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென் தம்மாலிழிப்புண்டு" என்னக்கடவதிறே. [ஊடாடுபனிவாடாய்] வேற்காரர் அங்குத்தை வார்த்தையை இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித்திரியுமாபோலே, அங்கோடுஇங்கோடாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று. ஊடென்று உள்ளாய், ஆடுகை ஸஞ்சரிக்கையாய், அங்கே அந்தரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை; அன்றிக்கே, ஸம்ச்லேஷஸமயத்திலே கிட்டி வர்த்தித்துப்போந்த நீ யென்னுதல். [உரைத்து] நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி யிருக்கக்கடவதோ ? என்று அறிவித்தால், 'அத்தலையால்வரும் கைங்கர்யமும் நமக்குவேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவ்வசியம் வந்து அவனோட்டைப் பிரிவுக்குச் சிளையாத என்னுடலை முடித்துவிடவேணுமென்று காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள். (9)

பத்தாம் பாட்டு. 'அல்லாதவற்றை யெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிடுகிறாள்' என்பாரும் முண்டு. அப்போது, 'விடலென்றது அவனை விடாதேகொள் என்கை. அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில், 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாய்முலையைநினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி சரீரத்தை விட்டுப் போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓரறுதிபிறக்குமளவும் நீ என்னை விடாதே கொள் என்னுதல்.

உடலாழிப்பிறப்புவீடு உயிர்முதலாமுற்றுமாய் *
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும் *
அடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி *
விடலாழிமடநெஞ்சே ! வினையோமொன்றாமளவே. (10)

[உடலாழிப்பிறப்பு] உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு (ஆத்மாவினுடைய ஸஹஜமான பிறப்பு.) வீடுமுதலா முற்றுமாகைக்காக மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகைக்காக. சரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பு; அன்றிக்கே, ஆழியென்று கடலாய், அத்தால் 'காம்பீர்யமாய், அஸங்க்யேயமான ஜந்ம மென்னுதல். வீடு மோக்ஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, [வீடு உயிர்] ஜந்மங்கள்தோறு முண்டான சரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள். உயிர்தொடக்கமாக மற்றுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக. [ஆய்] * பஹுஸ்யாம் * என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே யாகையாலே. [கடலாழி நீர்தோற்றி] ஆழிநீர் ஆழியநீர். * அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ * என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளும். [அடலாழியம்மானை] ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச்செய்கைக்காக ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுவது. [கண்டக்கால்] என்னிலும் உனக்கன்றோ பேறு முற்பட்டிருக்கிறது. * சந்த்ரே த்ருஷ்டிஸமாகம: * போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு. [இதுசொல்லி] 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்கிற வார்த்தையைச்சொல்லியென்னுதல்; ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்) என்கிறபடியே, தேவர்திருவடிகளிலே ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. விடல் என்கிற பதம், மேலே அந்வயிக்கிறது. [ஆழிமடநெஞ்சே] அளவுடையையாய் பவ்யமான நெஞ்சே என்னுதல், சுழன்வருகிற பேதை நெஞ்சே யென்னுதல். [வினையோமொன்றாமளவும்விடல்] ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே அவரைக் கிட்டி அடிமைசெய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதேயொழியவேணும். .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கவே யமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிறார்.

அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான்கண்ணனை *
வளவயல்சூழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த *
அளவியன்றவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தின் *
வளவுரையால்பெறலாகும் வானோங்குபெருவளமே. (11)

[அளவியன்ற] வியந்த என்கிற இது 'வியன்ற' என்று கிடக்கிறது தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கு மென்றபடி; அபரிச்சேத்யமஹிமனென்கை. இத்தால் இத்தசையிலே முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி குண பூர்ணனென்கை. [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேச்வரனானவன். ஏழுலகத்தவரென்னவே, தாமும் அதிலே அந்தர்ப்பூதரிறே. [கண்ணனை] இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றில னென்கிற குற்றந் தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனானவன். 'பத்துடையடிவ'ரில் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ண னென்னவுமாம். இத்தால் அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் நிலைநின்றது, இவர்க்கு முகங்காட்டினபின் பாயிற் றென்றபடி [வளவயல்] * அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா: * என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. [வாய்ந்துரைத்த] வாய்கை கிட்டுகை. அதாவது பாவபந்தத்தையுடைய ராகை; நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதா யிருக்கை. [அளவியன்றவந்தாதி] அபரிச்சேத்யவஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சின்னமாய், ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதா யிருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே. [வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்] பால்குடிக்க நோய் தீருமாபோலே இத்திருவாய்மொழியில் இனிய சொல்லாலே பெறலாம். ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலை போய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று விஸ்த்ருதனாகையாகிற நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

முதல்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூது விட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்குப் போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம்பாட்டில், நான் பண்ணின பாபமேயோ மாளாததென்று சொல்லுங்கோ ளென்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம்பாட்டில், சிலமகன்றில்களைப் பார்த்து, என்தசையை அங்கேசென்று சொல்ல வல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒறுவாய்ப் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோ ளென்றாள்; ஆறாம்பாட்டில், ஒரு வண்டைக் குறித்து, தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வாராமே எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கும்படி இத்தெருவே எழுந்தருளச்சொல் என்றாள்; ஏழாம்பாட்டில், ஒரு கிளியைக் குறித்து, இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச் சொல் என்றாள்; எட்டாம்பாட்டில், தான் உருவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உருவ, நானே முடியாநின்றேன், நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்றாள்; ஒன்பதாம் பாட்டில், ஒரு வாடையைக் குறித்து, என்தசையை அங்கேசென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்கவேணுமென்று இரந்தாள்; பத்தாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சைக் குறித்து நம்கார்யம் ஓராறுதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதேகொள் என்று போகவிட்டாள்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

முதற்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாந வைபவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், மதுரபாஷியா யிருக்கு மென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம்பாட்டில், விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம்பாட்

டில், நினைத்தது கிட்டுமளவும் சலியாத சுத்தஸ்வபாவ னென்றார் ; ஆறாம்பாட்டில், பகவ தேகபோகனாயிருக்கும் ரூபவானுமாய் க்ருபாவானுமாய் கம்பீர ஸ்வபாவனுமா யிருக்கு மென்றார், மதுகாமிறே ; ஏழாம்பாட்டில், தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கல் கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யா னென்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித் தார் ; எட்டாம்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை என்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆசார்யஸம்பந்தமாத்ரமே ஸத்தாதாரகம், இதரஸ்பர்சம் ஸத்தாபாதக மென்கிறார் ; பத்தாம்பாட்டில், ஆக இப்படிஜ்ஞாநவானுமாய், மதுரபாஷியுமாய், ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனுமாய், தர்சநீயனுமாய், சுத்தஸ்வபாவனுமாய், க்ருபாகாம்பீர்யங் களையு முடையனாய், சிரோபாலிதஸத்வ்ருத்தஸேவ்யனுமாய், ஸச்சிஷ்யனாகையாலே ஏவம் பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸ்பர்சமும் தனக்கு பாதகமாய், இப்படி ஸதாசார்யஸேவை பண்ணுகையாலே பகவத்கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாய், “நின்னிடையேனல்லேன்” என்று நீங்கி ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பானுண்மலர்ப்பாத மடைந்தது தந்திருவுள்ளமென்று தலைக்கட்டினார். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—		அஞ்சிறையபுட்கள்தமையாழியானுக்கு * நீர் என்செயலைச்சொல்லுமெனா இரந்து *—விஞ்ச நலங்கியதும் மாறனிங்கேநாயகனைத்தேடி * மலங்கியதும் பத்திவளம். (4)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.—எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—வளவேழுலகு : ப்ரவேசம்.

ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே அவனை யாச்ரயிப்பார்க்கு ஒரு குறை யில்லை யென்றார் ; அந்த ஆச்ரயணந்தான் புருஷோத்தமனை ஆச்ரயிக்கிறதாகையாலே பலத் தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார் ; பஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸுலப னாகையாலே பஜிக்கத்தட்டில்லை யென்றார் ; ஸுலபனானவன்தான் அபராதஸஹனாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார் ; அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலு வாரையும் தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளும் சீலவா னென்கிறார் இதில். கீழ்க் கலங்கித் தூதுவிட்ட இடம் ப்ரேமகார்யம், இங்கு அகலப்பார்க்கிற இடம் ஜ்ஞாநகார்யம் ; “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமிறே இவர்தாம் பெற்றது. தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், ‘இவரை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டோமாகாதே’ என்று பிற்பாட்டுக்கு நொந்து, ஆனைக்கு உதவ வந்து தோற்றினாற்போலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினான் ; அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார் ; ‘தார்மிகன்வைத்த தண் ணீர்பந்தலை அழிப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப்பார்ப்போமல்லோம், அகலுமித்தனை’ என்று பார்த்தார். அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ? என்னில், முடியுமித்தனையே ; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடு மவர்கள் தந்தாம் விநாசம் பாரார்களிறே ; பெருமாளுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமான ஸமயத்திலே, துர்வாஸா, ‘என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்’ என்ன, ‘இவ னைத் தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில் நாம் அகன்று முடிய அமையும்’ என்று பார்த்து, அவனைப் புகவிட்டு, *யதி ப்ரீதிர்மஹாராஜ யத்யநுக்ராஹ்யதா மயி- ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய * என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள் ; *த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி* என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி; அப்படியே இவரும், ‘ஊருணியிலே கள்ளியை வெட்டி யெறிவாரைப் போலவும், அம்ரு தத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் புக்கு அழிக்கையாவது என்?’ என்று இவர் அகலப்புக, ‘இவரை யிழந்தோமா காதே’ என்று ஈச்வரன், ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ?’ என்ன, ‘அடியேன் அகலப்

பார்த்தேன்' என்ன, 'நீர், நமக்கு அவத்யம்வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது? நீர் அகலவே, இவ்விஷயம் அதிக்ருதாதிகாரமாகாதே! என்று நமக்கு ஆள்பற்றுது; இப்படி தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, 'ஸர்வாதிகாரம்' என்று தோற்றும்; ஆனபின்பு, நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம்; இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை யென்னுமிடம் பண்டே அடிபட்டுக்காணும் கிடப்பது' என்று 'நாம் குணகுண நிரூபணம் பண்ணுதே எல்லார்தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டீரே' என்று தான் திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக் காட்ட, 'ஆகில், கிட்டுவோம்' என்று பாரா, 'ஒரு குணாதிக்யமேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் குணமும் அவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலப்புக, 'உம்மால்வரும் குணாதிக்யமேயன்றோ வேண்டாதது? உம்மால்வரும் நான்தான் வேணுமோ? வேண்டாவோ?' என்று (நீர் அயோக்யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி; கிட்டுவது ஸத்தாதாரகங்காணும்; ஆனபின்பு) நீர் அயோக்கியரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ச்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி நமக்கு தாரகங்காணும்; இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினர் புக்க லோகம் புகுவீர்கிடீர்; நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தாஹாநி' என்று, * மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் * என்று அவன்பக்கலுள்ளது போட்கனகவுமாம்; நாம் அவனை விடில் உளோமாகோமென்று சேர்த்துக்கொண்டாற்போலவும், 'பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்' என்ற அர்ஜுநனை, * கரிஷ்யே வசநம்·தவ * என்னப்பண்ணினாற்போலவும், தம்மை வருந்தி இசைவித்து ஸம்ஸ்ச்லேஷோந்முகனானபடியே ஸம்ச்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினா னென்கிறார்.

முதற்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானவனை என்னுடைய மநோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தே னென்கிறார்.

வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை* அருவினையேன்
களவேழ்வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வா! என்பன் பின்னையும்*
தளவேழ்முறுவல்பின்னைக்காய் வல்லானாயர்தலைவனாய்*
இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன்நினைந்துநைந்தே. (1)

[வளவேழுலகு இத்யாதி] வளவிதான ஏழுலகென்று லீலாவிபூதியாய், 'வானோரிறை' என்கையாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி உபயவிபூதிநாதனைக் கிடீர்! நான் அழிக்கப் பார்த்த தென்கிறார். வளவியனாய், ஏழுலகுக்கும் முதலாய், வானோரிறையாயிருக்கு மவனையென்று அவன்தனக்கே விசேஷண மாகவுமாம்; வளவியராய், ஏழுலகுக்கும் முதலாயிருக்கிற வானோரென்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷண மாகவுமாம்; இவர்கள் வளவியராகையாவது பகவதநுபவத்தில் குசலராகை. * அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைதரிக்குமென்றும் சொல்லா நின்றதிறே. [வானோரிறையை] தேசிகராகையாலே துறையறிந்தே இழிவர்கள்; 'ஸ்வாமி' என்றேயாயிற்று இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி, "வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்" என்னவாயிற்று நினைத்தது; தொடங்கின வாக்கியம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை யநுஸந்தித்து 'அருவினையேன்' என்கிறார். தார்மிகனாயிருப்பா னொருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், க்ருஹத்திலே அக்நிப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார். [அருவினையேன்] இப்போது 'அருவினையேன்' என்றது 'கள்வா' என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை, அத்தை 'அருவினை' என்கிறார் அநிஷ்டாவஹம் பாபம் என்றிருக்கு மவராகையாலே. [களவேழ் இத்யாதி] களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய், அபிநிவிஷ்டனா யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, களவு எழும்படி களவு ப்ரஸித்தமாம்படி யென்னவுமாம். களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருத்ரிமனே! என்பன். இத்தால், பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடீர்! சொல்லிற்றென்கை. 'என்பன்' என்றது சொன்னே னென்றபடி. [பின்னையும்] அதுக்குமேலே. [தளவு இத்யாதி] பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி

அபிமதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன். [தளவேழ் முறுவல்] நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லைபரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷய மாகை நெஞ்சிலே; கவபத்தைக் கண்டவாறே க்ருஹத்தில் கோ ஸ்ம்ருதிவிஷயமாமாபோலே (தளவெழும்படியான முறுவ லென்னவுமாம். அதாவது, எழுகை போகைபாய், தோற்றுப் போம்படியான முறுவல்.) "பல்லுக்குத் தோற்ற பனி முல்லை" என்னக்கடவதிறே. [பின்னைக்காய்] நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத்திலே தோற்று அவளுக்குத் தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக்கினான். [வல்லானயர் தலைவனாய்] * க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: * என்னுமாபோலே, அவனைப்பற்றி நாட்டை யழித்துத் திரியும் மிடுக்கைப் பற்ற, 'வல்லானயர்' என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, ஆனயர் வலிய தலைவனாய்: அதாவது உடம்புஇருக்கத் தலைகுளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது; கார்த்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் அவன் அதுவும் செய்யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்றி நிற்கும்படியைச் சொல்லுதல். இப்படி யிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர். * குலேந ஸத்ருசீ * என்னக்கடவதிறே. * துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் * என்று இரண்டுதலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்ச ரென்னவுமாம். [இளவேறு] ம்ருத்யுஸமமா யிருந்துள்ள ருஷபங்க ளேழையும் ஊட்டியாக ஒருகாலே தழுவினான். அநந்தரம் அவளை லபிக்கையாலே அவள் முலையிலே யணைந்தாற்போலே யிருக்கையாலே தழுவி யென்கிறது. [எந்தா யென்பன்] எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்று நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். உக்திமாத்ரமேயோ? [நினைந்து] நெஞ்சாலும் தூஷித்தேன். அவ்வளவோ? [நைந்தே] பிறர் அறியும்படி சிதிலனாய், காயிகத்தாலும் தூஷித்தேன். வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றேன், 'எத்திறம்' என்றேன், பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தனாய்த் தூது விட்டேன் என்று அவற்றுக்கு அநுதபிக்கிறார். நினைந்து நைந்து வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன்; பின்னையும், தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானயர் தலைவனாய் இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன்; அருவினையேன் என்று அந்வயம். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. நெஞ்சாலே நினைந்து, வாயாலே பேசியும், நைந்தும், தப்பச் செய்தே னென்றார் கீழ்; தப்பச்செய்தேனென்ற இடம் தப்பச்செய்தே னென்கிறார் இதில். சண்டாலன் 'ஒத்துப்போகாது' என்று தான் சொல்லப்பெறுமோ? அப்படியே யன்றோ நான் அயோக்யனென்று அகலுகையும். ப்ரேமார்த்ரசித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அதுதான் சொல்லப்பெறுவார்! 'நான் தப்பச்செய்தேன்' என்று அகலுமதில், கிட்டிநின்று பரிமாறுவது நன்றன்றோ? என்று, கீழ்நின்ற நிலையையும் நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்.

நினைந்துநைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்பலரும் முனிவரும் *
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புகையோடேந்திவணங்கினால் *
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய்முதலிற்சிதையாமே *
மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசூணாதோமாயோனே ! (2)

[நினைந்து இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும்போது, திருமாலைதொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக்கொண்டாயிற்று இழிவது. நாம் இவற்றைக் கொண்டுசென்றால் நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கக்கடவனே; * மாமக்ரூரேதி வக்ஷ்யதி * என்கிறபடியே நம்மை வினவக்கடவனே என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள்; அநந்தரம், தரித்திருக்கமாட்டாதே சிதிலாந்த:கரணராவர்கள். [உள்கரைந்து] நையுமது ஸ்தூலமென்னும்படி உள்கரைவர்கள். பின்னை ஓரவயவியாக்கி எடுக்க வொண்ணாதபடி மங்குவர்கள். இப்படி படுகிறவர் தாங்கள் ஆர்? என்றால்,— [இமையோர்பலரும் முனிவரும்] ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும். இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் தர்மாநம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது

பகவத்குணநுபவம்பண்ணி சிதிலராம்படியும். இப்படி ப்ரேம ஸ்வபாவராகையாலே தொடுக்கும்போது தொடங்கி, 'இவன் இத்தைக்கண்டருளக்கடவனே, சாத்தியருளக்கடவனே' என்று ஸாதரமாகத் தொடுத்த மாலை, ஸமாராதநோந்முகனை ச்ரம மாறுகைக்கு அர்க்யங் கொடுக்கைக்காக உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்தநாதிகள், தூபங்கண்டருள உண்டாக்கின அகிற்புகை இவை தொடக்கமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு வந்து, நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள். [ஏந்தி வணங்கினால்] அவன் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் அவனுக்கென்று தரிக்குமதுவே பேறு யிருக்கும் இவர்களுக்கு; "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்னுமாபோலே. அவன்தான் இவைகொண்டு கார்யங் கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் தரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமதுவே பேறாக நினைத்திருக்கும்; பாவபந்தம் இரண்டுதலைக்கும் உண்டிறே. வணங்கினால் - உன் பெருமை மாசூணாதோ? என்கை. [நினைந்த இத்யாதி] மேலே, "மனஞ்செய்ஞானம்" என்று ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, "நினைந்த" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—தேவாதி கார்யமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமானது அடங்கலும் அழிந்து, (ஸதேவ) என்று வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனானால் தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேசாந்தரகதனை புத்ரனை மாதா பிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும் இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநமுண்டு; அத்தைச் சொல்லுகிறது. [நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய்] 'நினைத்தல் கலத்தலும், கூடலும்மாய், ஸதவஸ்த்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்' என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர்; அன்றியே, இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். [முதலில் சிதையாமே] அவற்றை யுண்டாக்கச்செய்தே தானுதன்மையில் குறை வாராதபடி யிருக்கும். ம்ருத் பிண்டம் கடசராவாதிகார்யமானவாறே விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும்; இங்கு அது இல்லை; நாட்டில் கார்யங்களை யுண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி யென்கிறது. ஆனால், பின்னை, ஸங்கல்பமே ஜகத்காரணம்? ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரணமாம்போது ஸங்கல்பபூர்வக மாகவேணும்; ஸங்கல்ப விசிஷ்டம் காரணமானாலும், *பஹுஸ்யாம்* என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிற ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன்பெருமை யுண்டு உன் வைலக்ஷண்யம், அது, இவர்கள் வணங்கினால் மாசூணாதோ? 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனுக்கு, அவனாலே ஸ்ருஜ்யரான நாம் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?' என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரமுள்ளது அவர்களுக்கன்றோ? அதுக்குத்தான் ஆர்? [மாயோனே] ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷுத்ரமநுஷ்யஸத்தாநத்திலே யாக்கவல்ல உன்னுடைய ஆச்சர்யமான வைலக்ஷண்யம் இருந்தபடியென்? நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் மாசூணாதோ? மாயோனே! ... .. (2)

மூன்றாம்பாட்டு. நினைந்தும் பேசியும் நைந்தும் தப்பச்செய்தேனென்றார், முதற்பாட்டில்; தப்பச்செய்தேனென்ற இடம் தப்பச்செய்தேனென்றார், இரண்டாம்பாட்டில்; 'நீர் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அங்ஙன்நெகிழப்போகாதே, நான் தாழநின்று எல்லாரோடும் பொருந்தும் சில குணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்' என்று திருவுளமந்தருளின சில குணத்தைக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து, அகலமாட்டாதே அணுகவும் மாட்டாதே, நடுவேநின்று அணாவாய்த்தக் காலங்கழிக்கிறார். அப்படிக் காலங்கழிக்க வல்லரோ அவனை யொழிய? என்னில்,—சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போக்கும்போது போக்க வல்லரே; சில குணநுஸந்தாநத்தாலே போக்கலாமிறே.

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலரும்முனிவரும்*
நீயோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன்*
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்
தாயோன்* எல்லாவெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்தானேருருவனே. (3)

[மாயோனிகள் இத்யாதி] மஹாயோநிகளாய்; விலக்ஷணமான ஜன்மங்களை யுடையராய். தந்தாமுடைய அதிகாராநுரூபமான மரியாதைகளுண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள், அவற்றில் வந்தால் அறிவித்த ஸர்வேச்வரன்பக்கல் இருகால்மட்டுச் சென்று கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி கற்றிருப்பாரான வானோர்பலரும் முனிவருமான யோனிகளை; அவர்களாகிறார் ஸப்தர்ஷிகள், தச ப்ரஜாபதிகள், ஏகாதச ருத்ரர்கள், த்வாத சாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களை யுடையரானவர்களை நீ படையென்று, முந்துறச் சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன்; * யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் * என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, 'இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை நீ யுண்டாக்கு' என்று விட்டால், ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி அப்புரவுடையனைகையாலே பூர்ணனை சதுர்முகனைப் படைத்தவன். [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] அவ்யவதாநேந தன்பக்கலிலே பிறந்து, தான் ஓதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞாநத்தில் குறைவற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூரஸ்தனா யிருக்கும். [திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்] எத்தனையேனும் அதிசயித்த ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூரஸ்தனா யிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும். திக்குக்களோடே கூடின பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளாலே தாவி யளந்துகொண்டவன். நாச்சிமார் தொடும்போதும் பூத்தொடுமாபோலே கூசித்தொடுந் திருவடிகளைக்கொண்டு கிடீர் காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்டது! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொடுவந்து வைக்கைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில்,—[எல்லா எவ்வுயிர்க்குந் தாயோன்] ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவனாகை. எல்லாவெவ்வுயிர்க்கு மென்கிறது உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே பரிவனாகை. [தானேருருவனே] ஒருவர்க்கும் நிலமல்லாத மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; அப்படிப்பட்டவனுடைய நீர்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; இவனும் ஒருபடிப்பையுடையவனா யிருக்கிறானே! என்று வித்தராகிறார். கடுநடையிட்டு ஓடுகிறவர் இவன் சில குணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால்தாழ்கிறார். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. 'அவன்படி இதுவாயிருந்தது; இனி நீர் செய்யப்பார்த்ததென்?' என்ன,—'நாம் அகலப் பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவர்களோ?' என்கிறார். அத்யந்த நிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி 'நானல்லேன்' என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே என்னை விடானென்று ஸமாஹித ராகிறார்.

தானேருருவேதனிவித்தாய் தன்னில்மூவர்முதலாய *
வானோர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய் *
தானோர்பெருநீர்தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுள் கண்வளரும் *
வானோர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனெம்பெருமானே. (4)

[தானேருருவே தனிவித்தாய்] * ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் * இங்கே அத்விதீயபதங்கள் மூன்று உண்டா யிருந்தது: இவற்றால் கொள்ளுகிற விநியோகம் என்? என்னில்;—ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே காரண விஷயமாய்க் கிடக்கிறன: த்ரிவித காரணமும் தானேயென்கை. 'தான்' என்கிற இத்தால் உபாதாநாந்தரமில்லை யென்கை; 'ஓர்' என்கிற இத்தால், ஸஹகார்யந்தரமில்லை யென்கை: 'தனி' என்கிற இத்தால் நிமித்தாந்தரம் இல்லை யென்கை. 'உரு' என்று அழகு: அழகிய த்ரிவித காரணமுமாய். [தன்னில் மூவர் முதலாய] இக்ஷ்வாகுவம்சயர்நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்

களோடே 'எண்ணலாம்படி யிருக்குமாபோலவும், யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடு ஒக்க எண்ணலாம்படி யிருக்குமாபோலவும், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே அவர்களோடு ஒக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேநரூபேண நின்று ப்ரலநந்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தன்னோடுகூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; அன்றியே, 'தன்னில்' என்றது தன் பக்கலிலே யென்றபடியாய், தன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலே, மூவர் முதலாய * ஸேந்த்ர : * என்கிற இந்த்ரனையுங் கூட்டிச் சொல்லுதல். [வானோர் பலரும்] ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமான தேவர்களையும். [முனிவரும்] ஸநகாதிகளையும். [மற்றும்] ஸ்த்தாவரங்களையும். [மற்றும்] ஜங்கமங்களையும். [முற்றுமாய்] அநந்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. [தானோர் இத்யாதி] இப்படி ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனான தான், தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்கல்நின்று முண்டாக்கி அதனுள் கண்வளரும். இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன் தான் ஆர்? என்னில், [வானோர்பெருமான்] நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன். [மாமாயன்] ஆச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [எம்பெருமானே] அவன் என்னையனே. உடைமை தப்பிப் போகப் புக்கால், உடையவர்கள் ஆறி யிருப்பர்களோ? பெறுகைக்கீடாக ஏற்கவே நோன்பு நோற்று வருந்தி ப்ரஜையைப் பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே, 'தேசாந்தரம்போவேன்' என்றால் விட்டு ஆறியிராளிறே; அப்படியே நெடுநாள் தன்வாசி யறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப்புக்கால், அவன் விட்டு ஆறி யிருக்குமோ? ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபிமுக்யம்பண்ணின அநந்தரம் * க்ரியதாமிதி மாம் வத * போலே, ஏவி அடிமைகொள்ளவேணு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறு ரென்னுதல்; இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணச்செய்தே அவன் முகங்காட்டாதே அல்பம் விளம்பிக்க, அதுபற்றாமை 'அருளாய்' என்கிறு ரென்னுதல்.

மானேய்நோக்கிமடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா ! *
கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்தாய்கோவிந்தா ! *
வானார்சோதிமணிவண்ணா! மதுசூதா ! நீயருளாய் * உன்
தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே . (5)

[மானேயித்யாதி] அருளுவிப்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க, 'எனக்கருளாய்' என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டுகிறதென்? [மானேய் நோக்கி] மானேய்ந்த நோக்கையுடையளாய். ஏய்கை பொருந்துகை. மானோடொத்த நோக்கை கண்ணையுடையளாய். [மடவாளை] ஆத்மகுணோபேதையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை. காரியப்பாடறக் கண்ணாலே அவனை ஒருகால் நோக்கினால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே குளிரும்படியாயிற்று நோக்கு இருப்பது அன்றிக்கே, [மடவாள்] மடப்பமாவது துவட்சியாய், அவன்தான் கண்ணாலே இவளை நோக்கினால், "தெய்வவண்டுதுதைந்தவெம்பெண்மையம்பூ" என்கிறபடியே, வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலேயாயிற்று இவளிருப்பது. [மார்பிற்கொண்டாய்மாதவா] மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அப்பேரை தரிக்குமாபோலே யிறே இவளை யொழிய ஸ்ரீமானென்னும் பேரை தரிக்கிறவர்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, *விஷ்ணு வக்ஷஸ்த்தலஸ்த்தயா * என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே 'மாதவன்' என்னுந் திருநாமத்தையுடையவனே! [கூனேசிதைய] அவள் அருகின்றிக்கே யொழியவானால்தான் உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அவத்யம் வருமோ? "கூனேசிதைய" என்றது இவளுடைய அல்லாத அவயவங்களுக்கு ஒருவாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அத்தைப் பற்ற. வநவாஸஹேதுபூதையான குப்ஜையைச் சொல்லிற்றாய், பால்யத்திலே சுண்டுவிற்கொண்டு திரியாநிற்கப் பெருமாள் லீலாரஸ மநுபவித்தாரென்று உண்டு; அத்தைப்பற்றச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அப்போது 'கோவிந்தா' என்றது பூமிக்கு ரக்ஷகனானவன் என்

கிறது. அன்றிக்கே, தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே யாகையாலே "போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே" என்னுமாபோலே, அவன் தலையிலே யேறிட்டுச்சொல்லுதல்; அதுவு மன்றிக்கே, சாந்திட்ட கூனி தன்னையே சொல்லிற்றாய், வருத்தமறச் சுண்டுவில் நிமிர்க்குமா போலே நிமிர்த்தவ னென்னுதல். தெறிக்கையாகிறது க்ரியையாய், நிமிர்த்தா னென்றபடி. க்ருஷ்ணனுக்கும் வில் உண்டோ பின்னை? என்னில்; * வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே; "தருமமறியாக் குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல்" என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச் செய்துவைத்தாளிறே. [கோவிந்தா] திர்யக்குக்களோடும் பொருந்துமவனல்லையோ நீ? [வானார் சோதிமணிவண்ணா] அதுகிடக்க, * பக்தாநாம் * என்னும் வடிவு படைத்தவனல்லையோ? குப்பியில் மாணிக்கம்போலே த்ரிபாத்விபூதியிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று, வடிவில் புகர் இருப்பது. [மதுசூதா] அவ்வடிவை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்குவாயும் நீயன்றோ? மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாப்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! [உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்] இவையொன்றும் இல்லையானாலும் அடியில் உன் போக்யதையைப் பார்த்தால் தான் விடப்போமோ? * விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: * என்னக்கடவதிறே. இவர் பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப் போதிறே ஆசைப்பட்டது; இவர் ஆசைப்பட்டபடியே "திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்" என்று அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேரவிட்டான். * உன் தேனேமலரும் திருப்பாதமென்று அத்தையே அபேக்ஷிக்கிறார். [சேருமாறு வினையேனே] கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே, நீ வந்து கிட்டக்கொள்ள அகலுகைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் சேருமாறு அருளவேணும். தாம் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே வினையே னென்கிறார். ... ... (5)

ஆறாம்பாட்டு. இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணினவாறே அவன் அல்பம் தாழ்த்தான்; இவர் 'என்னை இழந்தாய்கிடாய்!' என்கிறார்.

வினையேன்வினைதீர்மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவா! கேசவா! *
மனைசேராயர்குலமுதலே! மாமாயனே! மாதவா! *
சினையேய்தழையமராமரங்கள் ஏழுமெய்தாய்! சிரீதரா! *
இனையாயினையபெயரினாய் என்றுநைவனடியேனே. (6)

[வினையேன் இத்யாதி] உன்னைப் பார்த்தல், என்னைப் பார்த்தல் செய்யவேண்டாவோ? [வினையேன் வினை] சேதநரெல்லார்க்குமுள்ள வினைபோலல்லவாயிற்று இவரது; 'பகவத்ஸம்ச்லேஷம் பெறவேணும்' என்றிறே அவர்களிருப்பது; அகலநினைக்கிற விது உள்ளது இவரொருவர்க்குமிறே. [தீர்மருந்தானாய்] 'நான் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யம்' என்று அகலுகைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் மருந்தானவனே! வினையைப் போக்கிற்று எங்குநின்றும் வந்து? என்னில், [விண்ணோர்தலைவா] நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பில்நின்றும் வந்தாயிற்று. [கேசவா] அதுக்கு இவ்வருகே ஒருபயண மெடுத்துவிட்டபடி; * ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந் * என்கிறபடியே. [மனைசேராயர்குல முதலே] அந்நிலையில்நின்றும் இவ்வருகே போந்து கிட்டினபடி. பஞ்சலக்ஷங்குடி யாகையாலே, மனையோடு மனை சேர்ந்த வென்னுதல்; ஆயர்மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவ னென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாலூழங்கிலைக்கொண்டுபோய்த் தங்குமிடத்திலே வளைத்துத் தங்குகையாலே சொல்லிற்றாதல். [மாமாயனே] இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் களவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்ட மாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை. இவ்வெளிமைக்கு அடி சொல்லுகிறது [மாதவா] அவளோட்டைச் சேர்த்தி. [சினையேய் இத்யாதி] மஹாராஜரை விச்வஸிப்பித்துக் கார்யஞ் செய்தபடி. சினையென்று பணை. ஏய்கை நெருங்குகையாய், பணைகளோடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே!

இத்தால் ஆச்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சங்கித்தால், சங்காநிராகரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனென்றபடி [சிரீதரா] மராமரங்களெய்கைக்கு இலக்குக் குறித்துநின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. [இனபாய்] ஏவம்விதமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [இனையபெயரினாய்] குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களையுடையவனே! [என்றுநைவன்] 'காணவேணும், கேட்கவேணும்?' என்னமாட்டாதே நையாநின்றேன். [அடியேனே] ஆருடைமை அழிகிறது? உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்கிறார். இது ஏதேனும் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? உன்னால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாமே அழிகிறதோ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ? ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'நைவன்' என்றார்; இவரை நையக் கொடுக்கமாட்டாமையாலே வந்து முகங்காட்டினான்; அவனைப் பார்த்து, 'நம்மால் வரும் குணதிக்யமும் இவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலுகிறார்.

அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானை *
கடிசேர்தண்ணந்துழாய்க்கண்ணி புனைந்தான் தன்னைக்கண்ணனை *
செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்குந்திருமாலை *
அடியேன் காண்பானலற்றுவன் இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே? (7)

[அடியேன் சிறியஞானத்தன்] 'ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படிகிடீர்! என் அறிவுகேடு. 'அல்லேன்' என்று அகலுகிற இவர் 'அடியேன்' என்கிறது வாஸனையாலே. அன்றிக்கே, 'அடியேன்' என்கிறது அடிமைக்கு இசைந்தன்று; ஜ்ஞாநந்தங்களோபாதி நிரூபகமாக சேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, 'அஹம்' என்றவோபாதி 'அடியேன்' என்கிறார். [சிறியஞானத்தன்] அத்யல்பஜ்ஞாநத்தையுடையவன். [அறிதலார்க்குமரியானை] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனாயிற்று அவன். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியப்போகாது; தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியானிறே. தம:ப்ரகாசங்களுக்கு உள்ள சேர்த்தி போரும்கிடீர் எனக்கும் அவனுக்கும்! [கடிசேர்] அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் திருத்துழாய்மாலை. நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைப் புனைந்தவனை. [கண்ணனை] அறிவரியனாயிருந்துவைத்து, இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குந் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனை. [செடியார் இத்யாதி] செடி பாபம். ஆர்தல் மிகுதி. பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம். 'நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை'யிறே; * ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே * என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, தூறுமண்டின சரீரத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு கேவலர். அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியரோ? என்னில், அடியாராவார் அவர்களேயென்றிருக்கிறார். என்றியவென்னில்; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே சேஷபூதராகிறார்; என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப் பாராதே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே. உமக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன, [அடியேன்காண்பானலற்றுவன்] 'அடியேன்' என்பது, 'காணவேணும்' என்பதாகாநின்றேன் நான். [இதனின்மிக்கோரயாவுண்டே] ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே. அது நன்றானபடியென்? என்னில்,—அப்போது கடக்கநின்று பகவத்தத்த்வத்தைக் குறியழியாமை வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டியழிக்கப் பார்த்தது! இதிற்காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாறே, 'இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது; இவரைப் பொருந்தவிடவேணும்' என்று பார்த்து, வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வ்ருத்தாந்தங் கேட்டறியீரோ'? என்ன, 'அடியேன் அறியேன்' என்றார், அதுகேட்கையிலுண்டான ச்ரத்தையாலும், 'அவன்தான் அருளிச் செய்யக் கேட்கவேணும்'

என்னும் ச்ரத்தையாலுமாக. ‘முன்பு ஒரு காலத்திலே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அது தன்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தோம்; அதில் ஏதேனும் சேஷித்த துண்டாகக் கருதி, திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோங்காணும்’ என்ன, ‘அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ? அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே; இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே’ என்ன, ‘ஆனால், நாம் இது எதுக்காகச் செய்தோம்?’ என்ன, ‘ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் உனக்கு தாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை’ என்ன, ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷமும் நமக்கு தாரகங்காணும்; ஆன பின்பு, நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்கிடீர்’ என்றான். அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு *
உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி *
மண்டான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர் * சிறிதும்
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோமாயோனே ! (8)

[உண்டாயுலகேழ் முன்னமே] லோகங்களெல்லாம் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பு ஒரு காலத்திலே. [உமிழ்ந்து] பின்னை அது தன்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து. [மாயையால் புக்குஉண்டாய் வெண்ணெய்] *மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்* என்கிறபடியே இச்சாபர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்குஉண்டாய் வெண்ணெய். அது செய்யுமிடத்தில் சக்ரவர்த்திதிருமகனைப்புக்கு ‘வெண்ணெ யமுதுசெய்ய’ என்றால் கொடார்களே. [சிறுமனிசர் இத்யாதி] க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான சரீரத்தினுடைய நிலையை அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாயிற்று இப்படிச் செய்தது. “கற்பினார் துவருடுக்கை” என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னையமைத்து வந்திட்டியிறே வெண்ணெய் அமுது செய்தது; * ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத் * என்னு நிற்கச் செய்தேயிறே * நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு :* என்கிறது; இக்ஷ்வாகுவம்சயரிலே ஒருவன் யாகம்பண்ணாநிற்க, பிபாஸை வர்த்தித்தவாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, கர்ப்ப முண்டாயிற்று, சுக்ல சோணித ரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே; சக்த்யதிசயத்தாலே இப்படி கூடக் கண்டபின்பு, ‘ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததில்லை’ என்றுகொள்ளத் தட்டில்லையிறே. மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணெ யமுதுசெய்தது உன் ஸத்தைக்காக. [மண்தானித்யாதி] பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்துஉமிழ்ந்தபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிற்பட்ட மநுஷ்யர்க்கு அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி நெய்யமுது செய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் சேஷியாதபடி அமுதுசெய்யிலோ மருந்தாவது! அன்றிக்கே, ‘பீர்’ என்று வைவர்ண்யமாய், மண்ணிலே சிறிது சேஷித்தால் மநுஷ்யர்க்கு வாக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் மருந்தோ? அன்றிறே. ஆனால், எதுக்காகச் செய்தோம்? என்னில், [மாயோனே] ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தாரண மில்லாதபடியான ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தா யித்தனை யன்றோ? (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி, தாரகங்காணும், நீர் தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பு’ என்றான்; பாவபந்த முள்ளவர்களுடைய வெண்ணெய் உனக்கு தாரகம்; அதில்லாத என்னோட்டை ஸ்பர்சம் உனக்கு நஞ்சு’ என்றார்; ‘நஞ்சோ தான், நஞ்சானமை குறையில்லையே?’ என்றான் அவன்; இவரும் ‘இது நஞ்சே, இதுக்கொரு குறையில்லை’ என்றார்; ‘ஆனால் பூதனையுடைய நஞ்சு தாரகமான நமக்கு ஆகாததில்லைகாணும்’ என்னப் பொருந்துகிறார். அன்றிக்கே, பூதனையை முடித்தாற்போலே ‘நான் அல்லேன்’ என்று அகலப்புக்க என் நிர்ப்பந்தத்தைப் போக்கினான், என்பாருமுண்டு.

மாயோம்தீயவலவலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்வீய *
தூயகுழவியாய் விடப்பாலமுதா அமுதுசெய்திட்ட
மாயன் * வானோர்தனித்தலைவன் மலராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்
தாயோன் * தம்மானென்னம்மான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே. (9)

[மாயோம்] 'பிரிகைபாவது விநாசம்' என்றிருக்கையாலே, இனி அகன்று மாயக்கடவோமல்லோ மென்கிறார். நானும் என்னோடு ஸம்பந்த முடையாரும் முடியக் கடவோமல்லோம். அன்றியே, இரண்டு தலையையு மழித்துக்கொள்ளக்கடவோமல்லோம். [தீய இத்யாதி] * ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ் ஜகத்குரோ: * என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை முடிக்கப்பார்த்து நெஞ்சில் தீமையையுடையளாய், யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஜல்பித்துக்கொண்டுவருவாளாய், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவனும் 'தாய்'என்று ப்ரமிக்கும்படி தோற்றின மஹாவஞ்சகையான பூதனை முடியும்படியாக. [தூயகுழவியாய்] ஐச்வரமான மேன்மையும் நடையாடாநிற்கச் செய்தே, அது தோற்றாதபடி கலப்பற்ற பிள்ளைத் தன்த்தை யுடையனாய். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் குறையில்லையாகில், அதின்கார்யம் காணுதொழிவானேன்? என்னில்,—[விடப் பாலமுதா] விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலே யாயிற்று பிறந்தது தாமிவைவேறாக்க வொண்ணாமையாலே விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். [மாயன்] விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுது செய்து தன்னைத் தந்து நம்மையுண்டாக்கின ஆச்சர்யபூதன். ('எனக்குமல்ல, பிறர்க்குமல்ல, அவனுக்கே' என்று அவள் அநந்யார்ஹமாக்குகைபாலே அம்ருதமாயிற்று.) பூதனையுடைய விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்தவன்தான் ஆர்? என்னில், [வானோர்தனித் தலைவன்] அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தனித்தலைவனானவன். [மலராள்மைந்தன்] அவர்கள் பரிந்து பரிசர்யைபண்ண, பெரியபிராட்டியாருந் தானுமா யிருக்குமவன். "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி யேவ மற்றமர ராட்செய்வார்" என்கிறபடியே. [மைந்தன்] அவளுக்கு மிடுக்கானவன்; அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே நித்யமான நவயௌவநத்தையுடையவனென்னுதல் (அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே அழகியமணவாளப்பெருமாளா யிருக்கிறவனென்னுதல்) [எவ்வுயிர்க்குந்தாயோன்] ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போலே பரிவனானவன். [தம்மான்] ஸர்வேச்வரன். [என் அம்மான்] நான் தன்னை அகன்று முடிந்து போகாதபடி நோக்கினவன். நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒரு தட்டும், நான் ஒருதட்டுமாம்படி என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவனென்றுமாம். [அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே] விலக்ஷணமான திருமேனியையுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாயக்கடவோமல்லோம். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு புதுமை செய்யவேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான்.

சார்ந்தவிருவல்வினைகளுஞ்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து *
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத் திருத்திவீடுதிருத்துவான் *
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து *
நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம்நெடுமாலே. (10)

[சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து] * திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் * என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாப ரூபகர்மங்களையும் சரித்து ஸர்வசக்தியான தான் போக்குமன்றும் போக்கவொண்ணாதபடி சதசாகமாகப் பணைத்த வினைகளை, விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே போக்கி. [மாயப்பற்றறுத்து] ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து. [தீர்ந்து] தான் க்ருதக்ருத்யனா யென்னுதல்; அன்றிக்கே, [தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி] 'அல்லேன்' என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி. [வீடுதிருத்துவான்] கலங்காப்பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றான். [ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி] பரிபூர்ணஜ்ஞாந ப்ரபனாய். [அகலம் கீழ்மேலளவிறந்து] பத்துத் திக்கிலும் வ்யாபித்து. [நேர்ந்த வுருவாயருவாகு மிவற்றினு

விராம்.] அகிலஸூக்ஷமமான சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருக்கிற. அன்றிக்கோ நேர்ந்த - கிட்டின ; அதாவது ப்ரத்யக்ஷபரித்ருஷ்டமான ப்ராக்ருதபாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவா யென்றுமாம். [நெடுமால்] இப்படி யிருக்கிற நெடுமால் வீடு திருத்துவானுனன். வ்யாப்தியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்த தென்னுதல்; அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாப்தனுயிருந்தா னென்னுதல். [நெடுமாலே] * முனியே நான்முகனளவும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. அவன் தெளிந்துவந்து கொடுபோகப் பற்றுமே கூப்பிடுகிறுரிறே நடுவெல்லாம். ... . (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, அவன்வரக்கொள்ள அயோக்பதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேசம் பட வேண்டா வென்கிறுர்.

மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றென்று *
மாலேயேறிமாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் *
பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரத்தின் *
பாலேபட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க்கில்லைபரிவதே. (11)

[மாலே] ஸ்வரூபத்தால் வந்த விபுத்வம. [மாயப்பெருமானே] குணத்தால் வந்த விபுத்வம். [மாமாயனே] சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதிக்யம். [என்றென்று மாலேயேறி] ஏவம்விதமான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலும் படி பிச்சேறி. [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்] தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றை யிட்டுக்கொண்டவனை யறுத்து விழவிடுவாரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார். பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார். [பாலேய்தமிழர்] பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். [இசைகாரர்] இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள். ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள். [பத்தர்] பகவத்குணநுபவத்தில் இவர்தம்மைப்போலே, * "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று இருக்குமவர்கள். ஆழ்வான் ஒருருவிலே, "ஸ்ரீபராங்குசநம்பியை பாலேய் தமிழரென்கிறது; இசைகாரரென்கிறது ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமாளரையரை; பத்தரென்கிறது; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை" என்று பணித்தானும். "பாலேய்தமிழரென்கிறது முதலாழ்வார்களை; இசைகாரரென்கிறது திருப்பாணாழ்வாரை' பத்தரென்கிறது பெரியாழ்வாரை" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்வர்' இயலறிவார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தரா யிருப்பார் இவர்கள் [பரவும்] இவர் அகலுகை தவிர்ந்து பாடினபின்பு உண்டான லோகபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஆயிரத்தின்பாலே பட்ட] 'கடலிலே முத்துப் பட்டது' என்னுமாபோலே ச்லாக்யமான ஆயிரத்தின் நடுவேபட்ட இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு, [இல்லைபரிவது] பரிவதில்லை. * அஞ்சிறைய மடநாரையிலே தூதுவிட்டு அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷோந்முகனுனவாறே 'அயோக்யன்' என்று அகன்றுபடும் து:கமில்லை.

முதற்பாட்டில், 'அயோக்யன்' என்று அகன்றுர்; இரண்டாம் பாட்டில், அகலுகைக்குத்தானும் அதிகாரியல்லே னென்றுர்; மூன்றும்பாட்டில், சீலகுணத்தைக் காட்டித் துவக்கத் துவக்குண்டார்; நாலாம்பாட்டில், அகலவொட்டுவர்களோ உடையவர்கள்? என்றுர்; அஞ்சாம்பாட்டில், உடைய உன் திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பார்த்தருளவேணுமென்றுர்; ஆறும்பாட்டில், அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்க்க, முடியப்புகாநின்றே னென்றுர்; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவில் அவன்வரக்கொள்ள, அயோக்யன் என்று அகன்றுர். எட்டாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷம் தாரகம் என்றுன் அவன்; ஒன்பதாம்பாட்டில், அப்படியல்ல, இது நஞ்சென்ன, நஞ்சுதானே நமக்கு

தாரகமென்றான்; பத்தாம்பாட்டில், தம்மை யிசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினனென்றார்; நிகமத்தில், கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். ... *

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வளம்மிக்கமால்பெருமை மன்னுயிரின்தண்மை *
உளமுற்றங்கூடுருவவோர்ந்து—* தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால் *
பாங்குடனேசேர்த்தான்பரிந்து. (5)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்—எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி—பரிவதில் . ப்ரவேசம்

முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிற படியைத் தாம் அநுபவித்தார்; இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனானவனை பஜியுங்கோளென்றார்; அநந்தரம், பஜநத்துக்கு உறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அதுக்கு உறுப்பாக அவனுடைய அபராதஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அதுக்கு உறுப்பாக சீலவானென்றார். இவையெல்லாம் உண்டானாலும் பசையில்லையிறே பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகிலென்ன,—அது வேண்டா, ஸ்வாராதனென்கிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே, 'அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநங் கண்டிலோமீ! பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறது தான் ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே; அதில், க்ஷுத்ரனை இவனாலே க்ஷுத்ரோபகரணங்களைக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்டப் போகாமையாலே. ஸம்ஸாரியான இவனாலே நேர்கொடு நேர் ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கையாலும், இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்குமடியாக ச்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், இவன் அவனையாச்ரயிக்கை யென்று ஒருபொருளில்லையீ! என்ன, அது வேண்டா, அப்படிகளுடைய ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பு: இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்குமித்தான் தன் பேறாக நினைத்திருக்கும்; இதுக்கு மேற்படத் தனக்கு வேறொன்று தேட வேண்டாதபடி எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவன் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங் காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ச்ரிய:பதியாகையாலே ஸுசீலனாயிருக்கையாலும், இதரஸமாச்ரயணம்போலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் அருமைப் பட்டிராது. இனி இது தன்னிலே யிழியவே, விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும்; ஆச்ரயணந்தான் க்லேசரூபமா யிருக்கையன்றியே போகரூபமா யிருக்கும்: இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றுந் தேடவேண்டாதபடி பெற்றது உபகரணமா யிருக்கும்; பகவத்ஸமாச்ரயணமாகையாலே ப்ரத்யவாயப்ரஸங்கமில்லை; த்ரவ்யநியதி, காலநியதி, அதிகாரிநியதி இல்லை; இப்படி யிருக்கையாலே ஆச்ரயணம் ஸுகரம்: ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[* த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய *] அல்லாத ஆச்ரயணீயரிற்காட்டில் இவனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், இவன்பக்கல் சேஷபூதனுக்கு இழியுந்துறை திருவடிகளென்னுமிடமுஞ் சொல்லுகிறது. [* கதாபி *] காலநியதியை விதிக்கிற கர்மத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [* கேநசித் *] அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறவற்றிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [* யதாததா *] க்ரமநியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி [* வாஅபி *] என்கையாலே விகல்பஸமுச்சயங்களில் ஒன்றேயாகக்கடவதென்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [* ஸக்ருத் *] தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. [* க்ருத: *] ஆதிகர்மணிக்தனாய், உத்யோகமாத்ரத்திலே பலமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிறது எது? என்னில், [* அஞ்சலி: *] வித்தவ்யாயாஸ ஸஹகாரி ஸாத்யமான அச்வமேதாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. [*ததைவ*] தேசாந்தரே காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச் சொல்லுகிற கர்மங்களில் வ்யாவ-

ருத்தி [*முஷ்ணாதி*] 'இவன் தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்' என்று இவனை யறியாமே போமென்னுகை; 'சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன' என்கிறபடியே. [* அசுபாநி *] ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தைப்போக்குவதாகச் சொல்லுகிற வதில் வ்யாவ்ருத்தி [*அசேஷத:*] வாஸனை கிடக்கப் போக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி- [* சுபாநி *] ஒருஸுக்ருதம் ஒரு பலத்தைப் பலிப்பதாகச் சொல்லுகிற வதில் வ்யாவ்ருத்தி. [*புஷ்ணாதி*] தீமையைப் போக்கி விடுமளவன்றிக்கே, அது போனவிடமெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும். [*நஜாது ஹீயதே*] பலத்தைக்கொடுத்துத் தான் நசித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி. [* பத்ரம் புஷ்பமித்யாதி *] த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை: இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமேயாயிற்று பார்ப்பது. [*அச்நாமி*] இப்படி தரப்பட்டவற்றை மநோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புகுந்தாற்போலே நினைத்திருப்பனென்னுதல்; அவன் கலங்கித் தருமாபோலே நானும் கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவனென்னுதல். [*அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் இத்யாதி:*], [*நசேச்சதி*] இவனுடைய உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையுமாயிற்று அவனுக்கு. [*யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யு:*] அபிமத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றும் [* ஏகாந்தகதபுத்திபி: *] இதுவொன்றுமே வேண்டுவது. [* தாஸ் ஸர்வா: *] அவற்றிலொன்றும் விட்டுப்பிடியான். [* சிரஸா ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி *] இவன் காலாலே போகட்டவற்றையும் அவன் தலையாலே சுமக்கும். [* தேவ: *] காலாலே கொள்ளப் பிறந்தவன். [* ஸ்வயம் *] செல்வக்கிடப்பு உண்டென்று, மஹிஷீஸ்வேதத்துக்கு ஆளிட வொண்ணாதே. ஆக, இப்படிகளாலே அவனுடைய ஸ்வாராதத்தைச் சொல்லுகிறார், இத்திருவாய்மொழியாலே.

முதற்பாட்டு. எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸ்வாராதனென்கிறார்.

பரிவதிலீசனைப்பாடி* விரிவதுமேவலுறுவீர்! *
பிரிவகையின்றிநன்னீர்தூய்* புரிவதுவும்புகைபூவே. (1)

[பரிவது] து:கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம். [இல்] இல்லென்பது இல்லாமை. இத்தால் து:கமில்லை யென்னுதல், பக்ஷபாதமில்லை யென்னுதல். து:கமாவது 'நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ?, கொள்ளானோ?' என்று ஆச்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே து:கமுண்டாமன்று, ஆச்ரயணீயனுக்கு து:கமாமிறே; அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக்கொடுத்தால் அவன்பக்கலிலேபக்ஷபதித்திருக்குமாகில், துஷ்ப்ராபன் என்று ஆச்ரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே; இவையில்லாதபடி இருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. தரதமவிபாகம் பாராதே யிருக்கைக்கு அடி என்? என்னில் [ஈசனை] வகுத்த ஸ்வாமி யாகையாலே. ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புகுமிறே; ஆக, ஹேயப்ரத்யநீகதையும் கல்யாணகுணயோகமும் சொற்லிற்றாயிற்று. [ஈசனை] புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாள் பச்சைதேடி விருந்திட்டால், 'இவன் உண்டு என்னகுறை சொல்லப்புகுகிறானோ?' என்று நெஞ்சாறலோடே தலைக்கட்டவேண்டி வரும்; புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால், உண்டாகில் உள்ள குறை தமப்பனதாய் நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதிருக்குமிறே; அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் பற்ற "ஈசன்" என்கிறது. [பாடி] ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் வாங்கியதியோடே நிற்கை யன்றிக்கே, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி. [விரிவதுமேவலுறுவீர்] * ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே * என்று பாடி, விஸ்த்ருதராகையாகிற பேறு பெறவேண்டியிருப்பீர்! பேறு கனத்திருந்தது; நாங்கள் செயயவேண்டுவது என்? என்னில், [பிரிவகையின்றி] பிரிகையாகிற வகையின்றி; "இமையோர்பலரும் முனிவரும் புனைந்தகண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன்பெருமைமாசூணாதோ?" என்று அகலவகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. [நன்னீர்] ஏலாதிஸம்ஸ்காரமு மின்றிக்கேயிருக்கை. கேவலஜலமும் அமையும். [தூய்] *யதாததாவாபி* [புரிவதுவும்] இவன் அவனுக்கு அருட்கொடை யாகக்கொடுக்குமதுவும். [புகைபூவே] அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்றுவிசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவுமமையும். 'செத்தலைகையிட்டுப்புகைக்க அமையும்; கண்டகாலியிடவும் அமையும்' என்று

பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை பட்டரருளிச்செய்தவாறே * ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத் * என்று நின்றதே! என்று நஞ்சீயர் கேட்க, "அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல; பறிக்கிற ஆச்ரிதன்கையிலே முள்பாயுமென்றதுக்காகத் தவிர்த்ததாகாணும்!" என்று அருளிச்செய்தார். "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார்முளரியு மாம்பலும்" என்று விஜாதீயங்களைச் சேர எடுக்கிறது கண்டீரே, த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை யென்கைக்காக; "புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்"— 'அப்ராக்ருதத்ரவ்யம் வேணும்' என்று இருந்தானாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிரானோ? வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச் செய்தே 'ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுசெய்விப்பது' என்று கிடந்ததாய், 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் போர வித்தராயருளினார். "உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே"— இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருதயத்தை ஹ்ருதயமாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதின்மரும் என்று தம்மையொழிந்த ஆழ்வார்களையும். ()

இரண்டாம் பாட்டு. ஆச்ரயிக்கு மவனுக்கு 'த்ரவ்யத்தில் குறைபார்த்து அகலவேண்டா' என்றார் முதற்பாட்டில்; 'நான் அதிகாரியல்லேன்' என்று 'அகலவேண்டா' என்கிறார் இதில்.

மதுவார்தண்ணந்துழாயான் * முதுவேத முதல்வனுக்கு *
எதுவேதென்பணியென்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே. (2)

[மதுவார்தண்ணந்துழாயான்] "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்றது கீழ்; இதில் "மதுவார்தண்ணந்துழாயான்" என்று தொடங்கிற்று; இது சேரும்படியென்? என்ன, 'பூவாகில் மதுவோடே கூடி யல்லது இராமையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவார்கள் தமிழர்; "வதுவார்தண்ணந்துழாயான்" என்று பாடமானபோது போரச்சேரும்; வதுவையென்று மணம் ஆர்தல் - பூர்ணம். வதுவை 'வது' என்று கடைக்குறைத்தலாய், நறுநாற்றத்தையுடைய துழாயென்றுமாம் இது தமிழர் போரச்சேரு மென்பர். [மதுவாரித்யாதி] ஒருவாடல்மாலையைக் கொண்டுவந்து திருக்குழலிலேவளையமாகவைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்று, மது நிரம்பிச் சிணையாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். [முதுவேதமுதல்வனுக்கு] இவ்வொப்பனையழகு பேசும்போது இன்னமும் பாசிபூத்தவேதம் பேசவேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேத ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனுக்கு வேதமுதல்வனாகையாவது, * சாஸ்த்ரயோநித்வாத் * என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை. மதுவார்தண்ணந்துழாயானென்கையாலே ஸர்வாதிக னென்றதாயிற்று. முதுவேதமுதல்வனென்கையாலே பரிபூர்ண னென்றதாயிற்று. இரண்டும் ஸ்வாராதனென்கைக்கு உறுப்பாகிறது [எதுவேது இத்யாதி] 'முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுபணி? என்பணி ஏது?' என்னாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது. 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கீடாக அடிமைசெய்பவல்லார்? நான் செய்யுமது எது?' என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே. அன்றிக்கே, 'முதுவேதமுதல்வனுக்குளது பணி? ஏது என்பணி, என்னாததுவே 'இது அவனுக்கீடன்று' என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸகலகைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவதென்னுதல். .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. அவனுடைய இஸ்ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடுமெடுப்புமிலீசன் * மாடுவிடாதென்மனனே *
பாடுமென்னாவவன்பாடல் * ஆடுமெனங்கமணங்கே. (3)

[ஈடுமெடுப்புமிலீசன்] சிலரை உபேக்ஷித்தல் சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன்; ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே சிலரை விடப்போகாதிறே. * தேவாநாம் தாநவாநாஞ் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் * என்று ஸ்வீகரிக்குமவனோடுஉள்ள ஸம்பந்தம்

விடுமவன்பக்கலிலு முண்டிறே. ஈசன்மாடுவிடாதென்மனனே] ஒரு ஸாதநபுத்யா கிட்டிற்றாகிலிறே பலம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது, நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை. *நாவியலா லிசைமாலைகளேத்தியன்றோ, மநஸ்ஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருதயமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,— [பாடுமென்னாவவன்பாடல்] என்னுடைய வாகிந்த்ரியமும் மநஸ்அதிகரித்த கார்யத்திலே அதிகரித்தது. ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்ரை அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்தநிச்சயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,— [ஆடுமெனங்கமணங்கே] அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று. .... (3)

நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்க லுண்டான ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விடுகை யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப் போலே யாத்ரையானபடி சொல்லுகிறார்.

அணங்கேனவாடுமெனங்கம் * வணங்கிவழிபடுமீசன் *
பிணங்கியமரர்பிதற்றும் * குணங்கெழுகோள்கையினனே. (4)

அணங்கென வாடுமெனங்கம் வணங்கிவழிபடு மீசன், பிணங்கியமரர்பிதற்றும் குணங்கெழுகொள்கையினன்கிடீர் என்னுதல்; பிணங்கியமரர்பிதற்றும் குணங்கெழுகொள்கையினனை ஈசனை யநுபவித்து, அணங்கென வாடு மெனங்கம் வணங்கிவழிபடு மென்னுதல். தைவாவிஷ்டமென்னலாம்படி ஆடுகிற என் அங்கம், வணங்கி அதுதானே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படியிருக்கிற ஈசன். ([பிணங்கியமரர்பிதற்றும்] தாந்தாம் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லப்புக்கு, எதிரிசொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகை.) தாந்தாமகப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லி, 'நான் முந்துறச்சொல்ல, நான் முந்துறச்சொல்ல' என்று பிணங்கி நித்யஸூரிகள் ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆச்ரயமானவன். ரத்நாகரம்போலே குணங்கள் சேருகைக்கு ஆச்ரயமாயுள்ளானென்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல். ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் படுகிற பாடு என்னுடைய கரணங்களுக்கும் உண்டாகாநின்றதுகிடீ ரென்கிறார் ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. திரியட்டும் தாம்அதிகரித்த கார்யத்திலே போந்து, ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கலிலே சிலர் வந்து கிட்டினால் 'இவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவர்களோ? நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவர்களோ?' என்று ஆராய்ந்து, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும் நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கு மென்கிறார்.

கோள்கைகோளாமையிலாதான் * எள்கலிராகமிலாதான்*
விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி * உள்கலந்தார்க்கோரமுதே. (5)

[கொள்கை கொளாமையிலாதான்] 'இவன் ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் உயர்ந்தானொருத்தன்: இவனை அந்தரங்க வ்ருத்தி கொள்வோம்; இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானொருவன்: இவனைப் புறத்தொழில் கொள்வோம்' என்னுமவை யில்லாதான். வ்ருத்தி கொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில்,— [எள்க லிராக மிலாதான்] திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான். 'ஈடுமெடுப்புமிலீசன்' என்றவிடம் ஸ்வீகாரஸமயத்தில் குறைபாரானென்றது; இங்குப் பரிமாற்றத்தில் தாமிட்டுக்கொள்ளானென்கை. [விள்கை இத்யாதி] இது ஒன்றுமே பார்ப்பது. விள்கை ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை. விள்ளாமை அநந்யப்ரயோஜநனாகை. விரும்பி ஆதரித்து. [உள்கலந்தார்க்கு] இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு. [ஓரமுதே] அத்விதீயமான அம்ருதமாயிருக்கும்; ஆராவமுதிறே. ... ... (5)

ஆறாம்பாட்டு. அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனை விட்டு ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களை நிந்திக்கிறார்.

அமுதமமரர்கட்கீந்த* நிமிர்சுடராழிநெடுமால்*
அமுதிலுமாற்றவினியன்* நிமிர்திரைநீள்கடலானே. (6)

[அமுதமமரர்கட்கீந்த] 'என்ன பரமோதாரனோ?' என்கிறார். 'நீவேண்டா; எங்களுக்குச் சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தரவேணும்' என்றவர்களுக்கு அவர்கள் உகந்த பதார்த்தத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாமுகந்த ப்ரயோஜநத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார். [நிமிர்சுடராழி நெடுமால்] இவருடைய அம்ருதம் இருக்கிறபடி. நாற்றோளமுதிறே இவர்க்கு அமுது; *"அமுதென்றுந் தேனென்று மாழியானென்றும்" என்று கையுந் திருவாழியுமாயிறே இருப்பது, இவருடைய அம்ருதம். இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டுக்கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாயிலே தோற்றும்படியிருக்கை. [நெடுமால்] 'நம் பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே வேறொரு ப்ரயோஜநமாகிலும்' என்றுபண்ணின வ்யாமோஹாதிசயம். [அமுதிலுமாற்ற இனியன்] இவர்கள் வாசியறிவர்களாகில் இவனைக்கிடீர் பற்ற அடுப்பது? நம்பி திருவழுதிநாடு தாஸர் இத்தேவஜாதி வெறும் மறையோ, 'உப்புச்சாறு கிளறுவது எப்போதோ? என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே இவனழகையும் போக்யதையையும்விட்டு!' என்பராம். [ஆற்றஇனியன்] மிகவும் இனியன். [நிமிர்திரைநீள்கடலானே] 'அஸந்நிஹிதன்' என்றுதான் விடுகிறார்களோ! அவ்வம்ருதம்படுகிற கடலிலே கிடீர் அவன்சாய்ந்தருளிற்று. தன்வாசியறியர்திருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். *"தாளுந்தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி" என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பை யுடைத்தாய், ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று, சாயந்தருளிற்று. *"மாலுங்கருங்கடலேயென்னோற்றாய்" என்னக்கடவதிறே.

ஏழாம்பாட்டு. அவன் நிரதிசயபோக்யனென்றீர்; அவனை ப்ராபிக்குமளவும் நடுவு காலக்ஷேபம் பண்ணும்படி யென்? என்ன; அதுக்கன்றோ மனத்துக்கினியானுடைய குணங்களிருக்கிறது, என்கிறார்.

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன் * தோள்கள்தலைதுணிசெய்தான் *
தாள்கள்தலையில்வணங்கி * நாள்கடலைக்கழிமினே. (7)

[நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன் இத்யாதி] 'பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அது தானும் மிகையாம்படியான அரணை யுடைத்தாயிருந்துள்ள லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ' என்னும் அபிமாநத்தாலே 'சக்ரவர்த்திதிருமகன்' என்று மதியாதே எதிரிட்ட பையலுடைய. [தோள்கள் தலைதுணிசெய்தான்] 'அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம்' என்று பாராதே, தோளைக்கழித்துத் தலையைச்சரித்துப் போதுபோக்காக நின்று கொன்றபடி. அவனுடைய வீரசரிதங்களைக்கொண்டு திருவடியைப்போலே போதுபோக்கி [நாள்கடலைக் கழிமினே] அவனுடைய போக்யதை நெஞ்சிலேபட்டால், அவனை ப்ராபிப்பதற்குமுன்பு நடுவுபட்ட நாள் ஒருகடல்போலே தோற்றுமாயிற்று. அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தி திருமகனை ஆச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுங்கோளென்கிறாராதல். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. சக்ரவர்த்திதிருமனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்து இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தந்தருளு மென்கிறார்.

கழிமின்தொண்டீர்கள்கழித்துத் * தொழுமினவனைத்தொழுதால் *
வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து * அழிவின்றியாக்கந்தருமே. (8)

[கழிமின்] பாஹ்யவிஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழியுங்கோள். கழிக்கையாவது 'பொல்லாது' என்றிருக்கை. இந்த ருசியைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளத் தேடுகிறவர்கள் கழிக்கச்சொன்னால் கழியார்களிறே; பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீர்! கழிக்கப் பாருங்கோள். [கழித்துத்தொழுமின்] 'அவனைத்தொழாநிற்கச்செய்தே இதுவும் க்ரமத்தாலே கழிகிறது' என்று இராதே அவச்யம் கழித்தே தொழுங்கோள். 'கழிமின்' என்றுவைத்து, கழித்து என்றது இதரவிஷயங்களில் விரக்திதானே ப்ரயோஜநமாகப் போருமென்கை. 'தொழுமின்' என்றுவைத்து, தொழுதால் என்கிறது கரும்புதின்னக் கூலிபோலே ஒருபலமில்லையே யாகிலும் தொழுகைதானே பலம்போருமென்கை. இப்படிசெய்தால்; [வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து] 'இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியோ' என்னும்படி பொருந்தியிருக்கிற ப்ரபலகர்மங்களை வாஸநையோடே போக்கி. வழிநின்றவல்வினை நடுவேநின்று பகவத்ப்ராப்தியை நிரோதிக்கிற கர்ம மென்றுமாம். [அழிவின்றியாக்கந்தருமே] * நச புநராவர்த்ததே * என்கிறபடியே அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைத்தரும் .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னைப்பற்றினமாத்திரத்திலே இப்படி விரோதிகளைப்போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ? என்னில்; வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது! அருகேயிருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? * ந கச்சிந் நாபராத்யதி * என்பாரன்றோ அருகிருக்கிறா ரென்கிறார்.

தருமவரும்பயனாய * திருமகளார்தனிக்கேள்வன் *
பெருமையுடையபிரானார் * இருமைவினைகடிவாரே. (9)

[தரும்] இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயமில்லை. [அவ்வரும்பயனாய] பெறுதற்கரிதாக சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தமான ப்ரயோஜந ரூபமானவற்றை. அன்றிக்கே, தர்மத்தினுடைய பரம ப்ரயோஜநந் தான் வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாகையாலே அத்விதீயநாயகனாயிருக்கிறவ னென்றுமாம். * அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:* என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியாகையாலே வரும் ஏற்றமுள்ளது இவனொருவனுக்குமிறே. லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய உபகாரகரானவர். [பிரானார்] ஆச்ரிதானுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். [இருமை வினை கடிவாரே] பேர்வாசியேபாம்படி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார். புண்யபாபங்களுக்குத் தன்னில்தான் வைஷம்யமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதித்வாத் த்யாஜ்யமாகாநின்றனவிறே.... (9)

பத்தாம்பாட்டு. 'இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி?' என்னில்,—தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே யென்கிறார்.

கடிவார்தீயவினைகள் * நொடியாருமளவைக்கண் *
கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த * வடிவார்மாதவனாரே. (10)

[கடிவார்தீயவினைகள்] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத கொடியபாபங்களைப் போக்குவார். "வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து" என்கிறவிடத்தில் ஆச்ரயித்தமாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்கு மென்றார்; "இருமைவினைகடிவார்" என்கிறவிடத்தில் அவன்தானனுதக்குமேலே பிராட்டியுங்கூட இருக்கையாலே போக்குமென்றார்; எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில், க்ஷணகாலத்திலே யென்கிறார் இதில்: [நொடியாருமளவைக்கண்] நொடிநிறையுமளவிலே. [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்தவடிவார்] தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவரென்னுதல்; வடிவார் ஆர்ந்த வடிவையுடையவர்; அழகிய வடிவையுடையவ ரென்னுதல்; 'வடிவார் மா' என்று நாய்ச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவ ளென்னுதல், அழகிய வடிவையுடையவ ளென்னு

தல்; வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவ னென்னுதல். [மாதவனார்] பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிக்க வாயிற்று போக்குவது. 'ஒருதலை ஜந்மம். ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவ்யாதிகள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ! குற்றங்கண்டுவிடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ! பொறுத்தருளீர்' என்றாள், அவளுக்காக, 'பொறுத்தோம்' என்னுமித்தனை. (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறவா ரென்கிறார்.

மாதவன்பாற்சடகோபன் * தீதவமின்றியுரைத்த *
ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து * ஓதவல்லார்பிறவாரே. (11)

[மாதவன் இத்யாதி] தீதும், அவமும், ஏதமும் என்று மூன்றாய், இம்மூன்றையும் ப்ரதிபாத்யனுக்கும் வக்தாவுக்கும் ப்ரபந்தத்துக்கு மாக்கி, 'இவையில்லாமையைச் சொல்லுகிறது' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, 'ஏதமிலாயிரம்' என்று ப்ரபந்தலக்ஷணஞ் சொன்னபோதே, த்ரிவிததோஷராஹித்யமுஞ் சொல்லிற்றாம்; இனி, தீதும் அவமுமாவது செய்வதென்? என்னில்; 'சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த' என்றாகக்கடவது என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தீதாவது: 'நான் ச்ரிய: பதியல்லேனோ!' என்று தன்மேன்மையைப்பார்த்துக் கடக்க யிருக்குமது. அவமாவது 'ஆச்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸாரியன்றோ!' என்று இவன்சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது. இவையில்லாமையைச் சொன்ன இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் பிறவார் பிறக்கைசுட்டியிறே, 'மாத்ருஸம்ரக்ஷணம் அழகிது' என்னுமோபாதி, 'பகவத்ஸமாச்ரயணம் எளிது' என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது; இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் உபதேசநிரபேக்ஷமாக, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவர்களோடே கூடி அநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்கிறார்.

முதற்பாட்டில், ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யநியதியில்லை யென்றார்; இரண்டாம் பாட்டில், அதிகாரி நியதியில்லை யென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே அதுதானே யாத்ரையாயிற் றென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிசயபோக்யபூத னென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், இப்படி போக்யபூதனானவனை விட்டு ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை கர்ஹித்தார்; ஏழாம்பாட்டில், இவனையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றினார்க்குக் காலக்ஷேபம் இன்ன தென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளையும் அவன்தானே போக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், இதுகூடுமோ? என்று சங்கையாக; வெறுமவன் படியையோ பார்ப்பது, அருகுஇருக்கிறார் படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், இவர்கள் எத்தனைகாலம் கூடி விரோதிகளைப்போக்குவது? என்ன, க்ஷணகாலத்திலே யென்றார்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே ஸம்ஸரிக்கவேண்டா வென்றார். ... . (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—

பரிவதிலீசன்படியைப் பண்புடனேபேசி *
அரியனலனாராதனைக்கென்று * உரிமையுடன்
ஓதியருள்மாறனேழிவித்தான்இவ்வுலகில் *
பேதையர்கள் தங்கள்பிறப்பு. (6)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.—எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பிறவித்துயரற - ப்ரவேசம் :

கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராத னென்றார் ; அதில்சொன்ன ஆச்ரயணந்தான் போகரூபமாயிருக்கு மென்கிறார் இதில். பகவத்ஸமாச்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படி போகரூபமாயிருப்பதொன்றிறே. [* (அச்ரத்ததாநா: புருஷா : *] விச்வாஸபூர்வகத்வாராஹிதரானவர்கள். [*அஸ்ய தர்மஸ்ய*] என்றானிறே தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே, [*பரந்தப*] விரோதிவர்க்கத்தை உதறவல்லாய் நீயன்றோ. [*அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே*] செய்த குற்றங்களை யடையப் பொறுத்துத் தங்களை நல்வழி போக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விநாசத்தைச் சூழ்ப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பர்கள். இதுதான் இருந்தபடி பாராய் யென்கிறான். [* ப்ரத்யக்ஷாவகமம் *] [*ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்*] என்கிற நான் ப்ரத்யக்ஷபூதனானவன். [* தர்ம்யம் *] நம்மைக் காண்கை ஒருதலையானால் அதர்ம்யமானாலும் மேல்விழவேணும் ; இது அங்ஙன்னிக்கே, தர்மாதநபேதமுமாயிருக்கும். [* ஸுஸுகம் கர்த்தும் *] ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே காணும் போகரூபமாயிருக்கும். [* அவ்யயம் *] கோலின பலங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்யாதோமாய் நம்நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும். ச்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியாய், நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய், [*ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி*] என்கிறபடியே தன்னைக் கிட்டினாரையும் ஆநந்திப்பிக்கக்கடவனாய்; மோக்ஷதசையில் அநுபவம் இனிதாகிறதும் அவனைப்பற்றி வருகையாலேயிறே ;- அப்படியே ஆச்ரயணமும் அவனைப்பற்றி வருகையாலே போகரூபமாயிருக்குமிறே. இப்படி ஸாதநஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றாநிற்கச்செய்தே, அவனைவிட்டு க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தியாநின்றுகொண்டு, இத்தையொழியில் தாமுளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாச்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். .... (*)

முதற்பாட்டு. இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்.

பிறவித்துயரற ஞானத்துள்நின்று *, துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் *
அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை *, மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே (1)

[பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று] * ஜராமரணமோக்ஷாய * என்று இருப்பாருமுண்டு, கேவலர், அவர்களைச் சொல்லுகிறது. ஐச்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்ம ப்ராப்திகாமனுக்கும் பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும்; இனிப்பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில்;—உபாஸநஸமயத்திலே சிறுகக்கோலுகையாலே. அதாவது அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகை. அத்தையிறே *"வரம்பொழிவந்து" என்கிறது. அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம்; *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந* என்று அருளிச்செய்தானிறே. ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது; ருச்யநுகுணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது; உபாஸநாநுகுணமாக இருக்கக் கடவது பலம். [பிறவித்துயர் இத்யாதி] 'இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெற்றுப்போவதே!' என்கிறார். "பிறவி" என்கிற இத்தால் ஜந்மந்தொடக்கமாக உண்டான மற்றை ஐந்து விகாரங்களையும் நினைக்கிறது. ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படியாக. * "இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்று இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நிந்திக்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; இவர்க்கு விரோதிபோமது ஆநுஷங்கிகமாய், பகவதநுபவம் உத்தேச்யமாயிருக்கும்; அவர்களுக்கு து:கநிவ்ருத்திதானே உத்தேச்யமாயிருக்கும். [ஞானத்துள் நின்று] இவ்வநுஸந்தாநம் அவ்வருகே போகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடி-

யிட்டாயிற்று நிற்பது. "துறவி" என்கிற இது துறக்கையைச் சொன்னபடி. "பிறவித் துயரற" என்றதினுடைய பலரூபமான ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தவேஷத்தை. "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது "ஞானத்துள்நின்று" என்ற அதினுடைய பலரூபமா யிருக்கிறது. ஸம்ஸார தசையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோசமில்லையிறே மோக்ஷ தசையில், விகஸிதமாயிருக்குமிறே. ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது. "பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று" என்றது உபாஸகமானால் துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்கை பலமா யிருக்குமிறே. [பிறவி இத்யாதி] 'ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களும் போகவேணும்' என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்றநின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்கவேண்டியிருப்பார். [அறவனை] அவர்கள் படியையும், பலம்கொடுக்கிறவன்படியையும் பாரா, 'என்ன பரமோதாரனோ?' என்கிறார். ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது. 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்' என்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார். [ஆழிப்படையந்தணனை] ஆத்மாநுபவ விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன்; அந்தணனென்று சாணிச் சாற்றுப்பாதி 'சுத்தன்' என்று கொண்டார்களித்தனை. போக்யதையில் நெஞ்சுசென்றதில்லை. 'சுத்திகுணவிசிஷ்டன்' என்றாயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது. கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால்தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான சுத்திமாத்ரத்தையே பற்றுவதே! என்கிறார். [மறவியையின்றி] இவர்க்குக் கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடி தோற்றாது; *'சக்கரத்தண்ணலே' என்றால், பின்னைத் தரைப்படுமித்தனையிறே இவர்; திருமங்கையாழ்வாரும் *"ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடைய அடிகளை யின்னாரென்றறி யேன்" என்று உத்தேச்யவஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவர். பிள்ளாய்! நல்லத்தை மறக்கப் பண்ணாநிற்க, இவ்விஷயம் தீயத்தை மறவாதொழிவதே. [மறவியையின்றி] அவனுடைய போக்யதையையுங் கண்டுவைத்து, தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆச்ரயியாநிற்பர்கள். மறவியை மறப்பை; மறப்பின்றிக்கே, மறவாதே மனத்துவைப்பாரே. உபாஸகபரமானால், சுடர்விளக்கம் குணப்ரகாசகமான விக்ரஹமாகக்கடவது. அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து வைத்தும், பின்னையும் இங்கிலே குலையாதே நிற்பதே! இவ்வரிய செயலைச் செய்கைக்குத் திண்ணியராவதே இவர்கள்! பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வார், மறவியை யின்றி, அறவனை யாழிப் படையந்தணனை மனத்து வைப்பாரே இத்யந்வய:. .... (1)

இரண்டாம் பாட்டு. ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு போவதே! என்று கேவலரை நிந்தித்தார்; அவன்தன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தானிருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரைவல்வினைத்*, துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கோடர்னவன்*
எப்பால்யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து*, அப்பாலவன் எங்களாயர்கொழுந்தே. (2)

[வைப்பாம்] - ஆடு அறுத்து பலியிட்டு, அரைப்பையாக்கி, இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி க்ஷேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் அநுபவிக்கலாம்படி தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹ மாக்கிவைக்கு மென்றிட்டு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது. [மருந்தாம்] - ஆனாலும், க்ஷுத்ர விஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாத ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கிறே ஸர்வாதிகனான தன்னை விஷயமாக்குகிறது, இவன்தன்னை அநுபவிக்கும்படி யென்? என்னில்,— அக்குறைகள் வாராதபடி அநுபவ விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை யநுபவிக்கைக்கு ஈடான சக்தி யோகத்தையுங் கொடுத்துத் தன்னையுங்கொடுக்குமென்று அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது. *ய ஆத்மதா பலதா* என்கிறபடியே. ஆக, ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லிற்று. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில்,— [அடியரை] *ந நமேயம்* என்னும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்ந்தார்க்கு. அவனைப்பற்றி ஒரு ப்ர

யோஜநத்தைக் கொண்டு அகலாதே, அவன் தன்னையே பற்றி அவன்படிவிட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தான இந்த்ரியங்களைந்தாலும் துஞ்சக்கொடா னென்னுதல், அஞ்சிலும் புக்குத் துஞ்சக்கொடா னென்னுதல். துப்பென்று - ஸாமர்த்யம் 'அவன்' என்கிறது, எவனைப் பற்ற? அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்,—அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல், [எப்பால் இத்யாதி] - ஸ்த்தாந விசேஷங்களாலும் மநுஷ்யாதி பேதங்களாலும் வரக்கடவன சிலஉயர்த்திகளுண்டிறே. பூமிபோலன்றிறே ஸ்வர்க்கம், மநுஷ்யர்களைப் போலல்ல விறே தேவர்கள். எப்பால் - எல்லா விடத்திலு மென்றபடி. பாலென்றது இடம். 'அப்பால், இப்பால்' என்னக்கடவதிறே, அவ்விடம், இவ்விடம் என்றபடியிறே. எல்லாவிடத்திலுமுண்டான எல்லார்க்கும். [நலத்தால்] ஆநந்தத்தாலே மேலேமேலே போய். பின்னையும் அது தன்னைச் சொல்லப்புக்கால் * **யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே** * என்று மீளவேண்டும்படியான ஆநந்தப்ராசுர்யத்தை யுடையவன். சதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே அப்யஸ்யமாந மாகாநின்றுள்ள நிரதிசயாநந்தயுக்தன் ; * **ஆநந்தமய :** * என்னக்கடவதிறே. [எங்களாயர்கொழுந்தே] இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது தன்னை ஆச்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? தான் சோகமோஹங்களை அநுபவிக்கிறது தன்னைப் பற்றினார் சோகமோஹங்களை அநுபவிக்கைக்காகவோ? மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது இவர்களை அநர்த்தப்படவிடவோ? [எங்களாயர்கொழுந்தே] க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரிலுள்ளாரோடே தமக்கு ஒரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தம் தேட்டமா யிருக்கிறபடி. அன்றியே, [எங்கள்] அவதாரந்தான் ஆச்ரிதார்த்தமாயிருக்குமிறே. நவநீத சௌர்ய நகரக்ஷோபம் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், "எத்திறம்" என்றார் இவரேயிறே. [ஆயர் கொழுந்தே] இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலேபாம்படி அவர்களில் ப்ரதாநனானவன் துஞ்சக்கொடான். எப்பால் யவர்க்கும் முதலாக அந்வயம். ... . (2)

மூன்றும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவனிருக்கும்படி சொன்னார். நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன, 'நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்யப்ரயோஜநனாய் 'அவனைப் பற்றினேன்' என்று நேர்கொடுநேரே சொல்லவும்மாட்டாரே; அவனை அநுபவியாநிற்க, விரோதி தன்னடையே போக்கொடுகின்றவன் நான்' என்றார்.

ஆயர்கோழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும்*, மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியைத்*
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி* என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே. (3)

[ஆயர்கொழுந்தாய்] இடையர்க்கு ப்ரதாநனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிற்றுக் கீழ் ; இங்கு, அவர்களில் ஏகதேசஸ்த்தனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அதாவது அவர்கள் வேராக, தான்கொழுந்தா யிருக்குமவ னென்கிறது. இடையர் காட்டிலே பசுக்களின் பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு அடிகொதித்தால் வாடுவது க்ருஷ்ணன்முகமாயிருக்கை; வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது. [அவரால் புடையுண்ணும்] அவனால் என்னுதல் அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரிய ரல்லாதார் இல்லை. 'மரத்தாலே ஓரடியடிப்பார்கள் போலேகாணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. [மாயப்பிரானை] அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான் நேர்கொடுநேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு, அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து, 'மாயப்பிரானை' என்கிறார். [என்மாணிக்கச் சோதியை] ஆச்ரிதர் கட்டியடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகிறபடி. கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப்புக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட

வெட்டென்றிருந்தானிறே. [என்] அப்புகரை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். [தாயவமுதைப் பருகிப்பருகி] தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், ப்ரஹ்மசர்யாதிநியமங்கள் வேண்டி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமா யிருக்குமிறே. அது: ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஒருநியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது. [என் இத்யாதி] ஆச்சர்யமான ஜன்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞானத்தை வாஸனையோடே போக்கினான். ஜன்மத்துக்கு ஆச்சர்யமாவது ஒருபடிப்பட்டிராமை. மயர்வறுத்தே னென்கிறது "இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார். .... (3)

நாலாம்பாட்டு. * ("இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்று அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) உம்முடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே; இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பிடிக்குமித்தனையன்றோ? என்ன, நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்:

மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினான்தன்னை *
உயர்வினையேதரும் ஒண்சுடர்க்கற்றையை *
அயர்விலமரர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை * என்
இசைவினை என்சொல்லியான்விடுவேனோ ? (4)

[மயர்வற] அஜ்ஞாநமானது வாஸனையோடேபோக. [என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை] 'இன்னமும் மயர்வு குடிகொள்ளவொண்ணாது' என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை; செடிசீய்த்துக் குடியேற்றின படைவீடுகளை விடாதே யிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே. 'புறம்பேயும் ஒரு கந்தவ்ய பூமி யுண்டு' என்றுதோற்ற இராமை. இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில்'—[உயர்வினையேதரும்] ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பபக்திகளைத் தாராநின்றானென்னுதல். யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படியான உத்கர்ஷத்தைத் தாராநின்றானென்னுதல். [தரும்] தந்து சமைந்தானாயிருக்கிறிலன்; * "காதல்கடல்புரைய" *' 'காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்'' * "நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்" * "சூழ்ந்ததனிற்பெரிய" * [ஒண்சுடர்க்கற்றையை] இத்தால், எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே, 'தான் உபகாரங்கொண்டான்' என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்ற இராநின்றானென்னுதல்; தம்மை வசீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; * **தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்** * என்னுமாபோலே இப்படி தன்பேறாக உபகரித்தவன், தான், உபகாரங் கொள்ளவா ரில்லாதா னொருவனோ? என்னில்,—[அயர்விலமரர்களாதிக் கொழுந்தை] தான் உபகரியாத வன்று, தங்கள் ஸத்தைகொண்டு ஆற்றமாட்டாதாரை ஒருநாடாக வுடையவன். பகவதநுபவ விஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராகபாவத்தை யுடையவராய், அவ்வநுபவத்துக்கு விச்சேதசங்கை யின்றிக்கே, தாங்கள் பலராயிருக்கிறவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாந் தானேயா யிருக்கிறவனை. [என் இசைவினை] 'நானல்லேன்' என்று அகலாதபடி என் இசைவு தானாய்ப் புகுந்தவனை. [என்சொல்லி யான்விடுவேனோ] 'சிறிதுமயர்வுகிடந்தது' என்று விடவோ? 'மயர்வைப்போக்கி, தான் கடக்க இருந்தான்' என்று விடவோ? 'எனக்கு மேன்மேலென நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன்' என்று விடவோ? 'தான்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் கொள்ள இருந்தான்' என்று விடவோ? 'வடிவழக்கில்லை' என்று விடவோ? 'மேன்மை போராது' என்று விடவோ? 'இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினேன் நான்' என்று விடவோ? எத்தைச் சொல்லி நான் விடுவது? என்கிறார். ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றோ நான் இவனை விட்டுப் புறம்பே போவது என்கிறார்.

விடுவேனோவென்விளக்கை என்னாவியை*, நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனைத்*
தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்*, விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. (5)

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை. "என் விளக்கை" என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில், இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹமில்லையே; ஸ்நேஹ முண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாசிப்பது. விளக்காவது தன்னையுங்காட்டிப் பதார்த்தங்களையுங் காட்டுவதொன்றிறே. இவர்க்குத் தன்னையுங் காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் விரோதிஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது. [என் ஆவியை இத்யாதி] 'தானொருவனுளன்' என்னும் அறிவாதல் தன்பக்கல் அபேக்ஷையாதலின்றிக்கே ப்ரக்ருதிவச்யனாய் உருமாய்ந்து போந்த என் ஆத்மாவை. [நடுவேவந்து] நிர்ஹேதுகமாக வந்து. விஷயப்ரவணனாய் போகாநிற்க நடுவே வந்து மீட்ட இத்தனை. [உய்யக்கொள்கின்ற] கொண்டுவிட்டிலன்; மேல்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற இத்தனை. * அஸந்நேவ ஸ பவதி * என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னை * ஸந்தமேநம் ததோ விது: * என்னப் பண்ணினான். "என்னுவி" என்று உம்மதாகச் சொன்னீர்; உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து உய்யக்கொள்ள நிபந்தநமென்? என்ன, [நாதனை] ஆருடைய வஸ்து அழியப்புக்கது? 'நான்' என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனாகையாலே செய்தான். ஆரேனும் பேற்றுக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்பேற்றுக்கு யத்நம்பண்ணினார் ஆர்? [தொடுவேசெய்து] ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயல்களைச் செய்து. ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு அங்கே அகப்படுமே; 'கள்ளனைக் காணவேணும்' என்று இருப்பாரு முண்டே. இவனாலே புண்பட்டவர்க ளெல்லாரும் காண வருவர்களே; புருஷர்களுக்கும் வ்ருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமில்லை, அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம்நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடும்படியைச் செய்து விழிக்கும் தூதுவிடும்படியைச் செய்து விழிக்கும். தூது விடுகையாகிற செயலைச்செய்தென்னுதல், விடருடைய செயலைச் செய்தென்னுதல். *" தூதுசெய் கண்கள் "* என்னக்கடவதிறே, அதுவாதல்; தூர்த்தருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல். 'தவாஸ்மி, தாஸோஸ்மி' என்றாற்போலே சொல்லுகை. [பிரானையே] அங்நோக்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ? (5)

ஆறும்பாட்டு. இப்போது 'விடோம்' என்கிறீரித்தனைபோக்கிப் பின்னையும் நீரல்லீரோ; உம்முடைய வார்த்தையை விச்வஸிக்கப்போமோ? என்ன, அவனாலே அங்கீக்ருதனான நான் அவனை விடுவேனோ? என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; உம்மை அவன்தான் விடில் செய்வதென்? என்ன, தன்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்பவிப்பேனோ? என்கிறார் இதில்.

> பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன்* பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்த முடியன்*
> மராமரமெய்தமாயவன் என்னுள்* இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ? (6)

[பிரான்] நிலா தென்றல் சந்தநம் பிறர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, தன்படிகளை யடையப் பிறர்க்காக்கி வைக்குமவன். ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆச்ரிதவிஷயமாகவும் பண்ணும் உபகாரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறது. அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்: [பெருநிலம் கீண்டவன்] ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக் கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை யெடுத்தவன். [பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்] ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று. நெருங்கத்தொடையுண்டு பரிமளப்ரசுரமாய், செவ்வி பெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். விரையை 'விராய்' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. அன்றியே, மலர்விரவின திருத்துழா யென்றுமாம். [மராமரமெய்த மாயவன்] ஆச்ரிதவிஷயமாக உபகரிக்கும்படி. மஹாராஜர், வாலிமிடுக்கையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'நீர், வாலியைக் கொல்லமாட்டீர்' என்ன, 'நான் வல்லேன்' என்று மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யஞ்செய்யும் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். [என்னுளிரானெனில்] இப்படி ஆச்ரிதரை விஷயீகரித்து

அவர்கள்பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரானெனில். 'எனில்' என்கையாலே விட ஸம்பாவனையில்லை யென்கை. [பின்னையானொட்டுவேனோ] 'எப்ரகாரத்தாலும் இரேன்' என்னுமாகில், பின்னை, நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ? என்னுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என் இசைவின்றிக்கே யிருக்க, அவனாலே போகப்போமோ? அன்றியே, 'நான் தொங்குவேனோ?' என்று, பிள்ளான் பணிக்கும்படி. ... . (6)

ஏழாம்பாட்டு. குணத்ரயவச்யராய்ப்போந்தீர், காதாசித்கமாக 'அவனைவிடேன்' என்கிறீர், உம்முடைய வார்த்தையை விச்வஸிக்கப் போமோ? என்ன, நான் 'அவனை விட்டாலும், அவன் தான் என்னை விடான்' என்கிறார்.

யானொட்டியென்னுள்இருத்துவமென்றிலன்* தானொட்டிவந்து என்தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து*
ஊனொட்டிநின்று என்னுயிரில்கலந்து* இயல்வானொட்டுமோ? இனியென்னை நெகிழ்க்கவே.

[யான் இத்யாதி] இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது. 'ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே யிருப்போம்' என்றால், 'ஒட்டேன்' என்பரே; 'ஆகில் இங்கே யிருக்கக்கடவோம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. நான் இசைந்து 'என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயே யிருக்கவேணும்' என்றிலேன். [தானொட்டி வந்து] ***அத்ய மே மரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய வா*** என்று இத்தை முடித்தல் (இற்றை முடிதல்) கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை யென்றாற்போலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று புகுந்தது. [என் தனி நெஞ்சை] தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமாய், அவிதேயமான நெஞ்சை. [வஞ்சித்து] தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படிபண்ணி. பின்னைச் செய்ததென்? என்னில்,—[ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரிற் கலந்து] 'சரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற என்னுயிரிலே கலந்து என்கிறார்' என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, 'அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப் போலே என்னுடைய சரீரத்தைப் பற்றி நின்று பின்னை என்பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்' என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [இயல்வான்] இப்படியை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல்; இப்படி எதிர்சூழல்புக்கு உத்ஸஹித்தவனென்னுதல். [ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே] இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், 'நான் தன்பக்கலிநின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன்' என்றால் அவன் இசையுமோ? எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞாநம் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு நான் 'அகன்று போவேன்' என்றால் அவன் ஸம்மதிக்குமோ? ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'நான் விடேன், அவன் விடான்' என்றாற் போலே சொல்லுகிறதென்? இனி அவன்தான் 'பிரிப்பேன்' என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்.

என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடைநன்நெஞ்சந்தன்னை* அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி*
பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை* முன்னையமரர் முழுமுதலானே. (8)

[என்னை நெகிழ்க்கிலும்] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது; இவ்வரிய செயலைச் செய்யிலும், [என்னுடை நன்நெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்க] "நெஞ்சேயியற்றுவா யெம்மொடு நீ கூடி" என்றும், "தொழுதெழென்மனனே" என்றுஞ் சொல்லலாம்படி தன்பக்கலிலே அவகாஹித்த நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க. [தானும்கில்லலனே] ஸர்வசக்தி யென்ன, எல்லாஞ் செய்யப்போமோ? என், செய்துபோந்திலனோ? இது நெடுங்காலம் என்ன,—[இனி] அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான்; 'இனி' என்கிற உரப்பு எத்தைப் பற்ற? என்னில்,—அத்தைச் சொல்லுகிறது, மேல். [பின்னை இத்யாதி] நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்த:புரபரிகரமான வஸ்துவை அகற்றப் போமோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடிதாய்ச் சுற்றுடைத்தாய்ப் பசுமையை யுடைத்தான மூங்கில்போலே யிருக்கிற தோளோடே

அணைகையால் வந்த பெருமையை யுடையனாய், * யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: * என்கிறபடியே பழையரா யிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் தானும் கில்லான். * ஹர்யர்க்ஷகணஸந்நிதௌ * என்கிறபடியே அவர்கள் ஸந்நிதியிலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரம் எங்ஙனே அகற்றும்படி? ... . (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘ தானுங்கில்லான் ’ என்கிற ப்ரஸங்கந்தானென்? ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்.

அமரர்முழுமுதல் ஆகியவாதியை* அமரர்க்கமுதீந்த ஆயர்கொழுந்தை*
அமரவழும்பத் துழாவியென்னாவி* அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ? (9)

[அமரர்முழுமுதலாகிய] நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. [ஆதியை] அதுதொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது. தன் பக்கல் பாவபந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கும் தன்னைவழிபடுகைக்கு உறுப்பாகக்கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்குமவனை. [அமரர்க்கு அமுதீந்த] அவன்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, ‘ எங்களுக்கு நீவேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும் ’ என்பார்க்குக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக்கொடுக்குமவனை. [ஆயர்கொழுந்தை] ‘ அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும் ’ என்பார்க்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக்கொடுக்குமவனை. [அமர இத்யாதி] இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்தது. [இனி அகலுமோ] இரண்டுவஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது. ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் நித்யததாச்ரயத்வமுண்டாகில் பிரிக்கப்போமோ? ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. என்னோடேகலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

அகலிலகலும் அணுகிலணுகும் * புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான் *
நிகரில்வன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம் *, பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே. (10)

[அகலில் அகலும்] இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், * யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம் * என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே கண்ணநீரோடே கைவாங்கும். * த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் * என்னும் நிர்ப்பந்தத்தோடே நிற்கில் முடித்தேவிடும். [அணுகில் அணுகும்] தன்பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணினால், * ஆக்யாஹி மம தத்த்வேந * என்னும். இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடிவர நின்றவனையிறே ‘ ராஜகார்யஞ் செய்யும்படி சொல்லீரோ? ’ என்றது; * ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் * இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினைக்கை யின்றிக்கே, இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாகவே புத்திபண்ணி, ‘ ராக்ஷஸருடைய பலாபலஞ்சொல்லீரோ ’ என்றாரிறே. இத்திருவாய்மொழியில் முதற்பாட்டு ‘ அகலிலகலும் ’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று. இரண்டாம்பாட்டு ‘ அணுகிலணுகும் ’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று. [புகலுமரியன்] அர்ஜுநனும் துர்யோதநனுங் கூட வரச் செய்தே, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குத் தன்னையொழிந்த பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே. உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும். [பொருவல்லன்] ஆச்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன். * யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ * புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணாத ஸமயத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது. பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது நேர்நிற்குமதாய், அத்தால் தடையைச் சொல்லிற்றாய், தடையையுடையனல்லனென்கை. [எம்மான்] இஸ்வபாவங்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். [நிகரிலவன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம்] அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களைப்பாடி, ஒருகாலமும் விச்சேதிக்க க்ஷமனாகிறிலேன். இப்படி விடுகைக்கு க்ஷமனன்றிக்கேயொழிகிறது காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில்,—[பகலும்இரவும்] ஸர்வகாலமும்.

ஆனால், விஷயத்தைக் குறைய அநுபவித்தோ? என்னில், [படிந்து குடைந்தே] எங்குங்கிட்டி விஷயத்தை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன். .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்.

குடைந்துவண்டுண்ணும் துழாய்முடியானை* அடைந்த தென்குருகூர்ச்சடகோபன்*
மிடைந்தசொல்தொடை யாயிரத்திப்பத்து* உடைந்துநோய்களை யோடுவிக்குமே. (11)

[குடைந்துஇத்யாதி] மதுபாநம்பண்ண இழிந்த வண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே உள்ளேஉள்ளே இடங்கொண்டு புஜியாநிற்குமத்தனைபோக்கி, மதவற்றிக் கைவாங்க வொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கவிபாடிற்று. [அடைந்ததென்குருகூர்ச்சடகோபன்] அம்மதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப்போலே, பகவத்விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச்செய்தார். [மிடைந்தசொல்தொடை] அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே பிறந்தவையாயிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள் தாம் 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்' என்று, 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுந்தன. ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமென்கைக்கு அடியான பாபங்கள் ஓடிப்போம். [நோய்களையுடைந்தோடுவிக்கும்] இவனைவிட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப்பெறாது, "வளளலே உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர்கள்ளர்போல்" என்கிறபடியே இருவர் ஒருவழிபோகப்பெறார்கள். இப்பாபங்கள் ஆச்ரயாந்தரத்தில் கிடந்தாலும் மறுமுட்டுப்பெறாதபடி உடைந்தோடும்.

முதற்பாட்டில், கேவலரை நிந்தித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்திலிருக்கும்படியைச்சொன்னார்; மூன்றாம் பாட்டில், இவ்விரண்டுகோடியிலும் நீர் ஆர்? என்ன, 'உன்னை அநுபவியாநிற்க விரோதிகழிந்தவன் நான்' என்றார்; நாலாம்பாட்டில், 'இவ்வளவாகப் புகுரநிறுத்தினவனை என்னஹேதுவாலே விடுவது' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணனைவிடுமன்றன்றோ நான் அவனைவிடுவது என்றார்; ஆறாம்பாட்டில், அவன்தான்விடிலோ வென்ன, அவன்போக்கை இசையேனென்றார்; ஏழாம்பாட்டில், நீர்தாம் விடிலோவென்ன, அவன் என்னைப் போகவொட்டானென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், இந்நாள்வரைபோகவிட்டிலனோ? என்ன, 'நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப்பற்றின என்னை இனி அவனாலும் விடவொண்ணாது' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்ப்ரஸங்கந்தானென்? 'ஒருநீராகக்கலந்ததை ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாது' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமும் அநுபவித்து ச்ரமமுடையேனல்லேனென்றார்; இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். .. .. (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி:—

பிரவியற்றுநீள்விசும்பிற்பேரின்பமுய்க்கும்*
திறமளிக்குஞ்சீலத்திருமால் * அறவினியன்
பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன்பாதமே *
உற்றதுணையென்றுள்ளமேயோடு .

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாந் திருவாய்மொழி—ஓடும்புள்: ப்ரவேசம்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசயபோக்ய னென்றார்; இதில் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். ஸௌலப்யமாவதென்? ஸௌசீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்: ஸௌலப்யமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக உடையவன், அங்குநின்றும் ஸம்ஸாரிசேதநர் நின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை. ஸௌசீல்யமாவது இப்படி தாழவிட்டால், 'சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே' என்று தன் திருவுள்ளத்திலு மின்றிக்கேயிருக்கை. இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாமபடி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை, 'குணவான்' என்று ஸௌசீல்யகுணத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "ருஜு" என்று ஆர்வஜகுணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே. 'இத் திருவாய்மொழிதான் ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு; அன்றிக்கே, 'ஈச்வரத்வலக்ஷணம் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு; 'கீழே, "பாடியிளைப்பிலம்" என்றார். 'அப்படியே பாடி அநுபவிக்கிறார்' என்பாரு முண்டு. 'ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று சேதநர்க்கு ஒரு த்ரைவித்ய முண்டிறே; த்ரிவித சேதநரோடும் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் தன்நினைவிலே வரும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாக அமைத்துப் பரிமாறும் என்னும் அவ்வழியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். .... (*)

முதற்பாட்டு. நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது; அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே, அவர்கள் பலராய் ருசிபேதமுண்டானால் அவர்கள் நினைவு அறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே.

ஓடும்புள்ளேறி* சூடுந்தண்துழாய்* நீடுநின்றவை* ஆடுமம்மானே. (1)

[ஓடும்புள்ளேறி] புள்ளேறி ஓடும்; பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்கும். மஹிஷிக்த ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொண்டே நடத்துவது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு: பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே. *த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா*: காமினியானவளுக்கு போக சிஹ்நங்கள் தாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் உறுத்துகையால் வந்த தழும்பு இவனுக்கு தாரகமாயிருக்குமிறே. [சூடுந் தண்துழாய்] 'இப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் செவ்வியழியும்' என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வைக்கும். இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ? என்னில்;— * சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாசைச்ச * என்னக்கடவதிறே. சில சேதநர் புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாய் வர்த்திக்கிறபடியிறே. விரோதிசைதந்யமே கழிந்தது; ராஜஸந்நிதியில் வர்த்திப்பார் கூனர் குறளராய் வர்த்திக்குமோபாதியிறே; கர்மநிபந்தநமாக பரிக்ரஹித்த சரீரங்களுமன்றே, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கிறவித்தனையிறே. இவ்விபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும், அங்கு ஸ்வேச்சாதீநமாயிருக்கும் பரிக்ரஹித்த சரீரங்கள். ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடு முள்ளது; நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை, செவ்வைக்கேடு மில்லையே; அவர்களுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுகையாவது என்? என்னில்;—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும் அவ்விஷயந்தன்னில் வ்ருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேத முண்டாம் [நீடு நின்று] கர்மாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது; ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றமாகையாலே இதுதான் நித்யமா யிருக்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கு அவனையொழியச் செல்லாது. [அவை] "புள்" என்றும் "துழாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே "அவை" என்கிறது.

[ஆடும்] அவற்றோடே பரிமாறும் என்றதே, அவை ஆடுமென்கிறது ஸர்வேச்வரனுக்கு அவர்களோடே அணையுமது, விடாயர் மடுவிலே புக்காடினாற்போலே யிருக்கையாலே. [அம்மானே] நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறம்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறும். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. இப்பாட்டு, நித்யவிபூதியில் நின்றும் வந்து அவதரித்து விரோதிகளைப்போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

அம்மானாய்ப்பின்னும்* எம்மாண்புமானான்* வெம்மாவாய்கீண்ட* செம்மாகண்ணனே. (2)

[அம்மானாய்] இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து. [வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்] வெவ்விதான மாவண்டு கேசி; அதினுடைய வாயைக் கிழித்துப் போகட்ட, கேசி, வாயை அங்காந்துகொண்டுவந்து தோற்றினபோது கண்ட ஸ்ரீநாரதபகவான் * ஜகதஸ்தமிதம் * என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்து விழுந்தானிறே; அவனுக்குத் தத்காலத்திற்பிறந்த பயம். அவன் பட்டுப்போகச்செய்தேயும், ஸ்ம்ருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறார் இவர். [செம்மாகண்ணனே] விரோதி போகையால் வந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [பின்னும் எம்மாண்புமானான்] அவ்வவதாரத்திலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே அதக்குமேலே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினான். * பஹூநி * என்கிறபடியே. மாண்பு என்று அழகு. பரத்வத்திலும் மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லுகிறது. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. இரட்டை ப்ரஜை பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்க முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

கண்ணாவானென்றும்* மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு*
தண்ணார்வேங்கட* விண்ணோர் வெற்பனே. (3)

[கண்ணாவான்] நிர்வாஹகனாவா னென்னுதல், கண்ணாகைக்காக என்னுதல், கண்ணாமவ னென்னுதல்- * சக்ஷுர்த்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம் * என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றுங்கண்ணாவான்] நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்துகொள்ளமாட்டாமைக்கு. [தண்ணார்வேங்கடம்] "குளிரருவிவேங்கடம்" என்னுமாபோலே அவனுக்கு ரக்ஷ்யம்பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்ற வற்றாயிருக்கை. [விண்ணோர்வெற்பனே] அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றானேயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. "வானவர் நாடு" என்னுமாபோலே 'விண்ணோர்வெற்பு' என்கிறார். கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, "இது என்ன நீர்மை!" என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலையென்கிறார். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

வெற்பையொன்றெடுத்து* ஒற்கமின்றியே* நிற்குமம்மான்சீர்* கற்பன்வைகலே. (4)

[வெற்பை யொன்றெடுத்து] பசுக்களும் இடையரும் தொலையும்படி வர்ஷிக்கப்புக்கவாறே, அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொன்றை விட்டு ரக்ஷிக்கப்பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொரு மலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று. இப்படி ஏழுபிராயத்தின்பாலன் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில் இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில், [ஒற்கமின்றியே நிற்கும்] ஒற்கமாவது ஒடுக்குதல்; அதாகிறது இளைப்பு. ஏழு

நாள் ஒருபடிப்பட மலையைத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என்? என்னில், (* அவன்ரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வாரில்லாமையாலே இளைப்பில்லை; தாதக்ஷபம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே; உண்கிறசோற்றிலே மணலைத் தூவுகை யில்லா விட்டால் இளைப்பில்லையிறே.) [அம்மான்] வருத்த ஸ்வாமியாகையாலே. ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான். ப்ராஜாரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதிறே. [சீர்கற்பன்] அவன்மலையையெடுத்து ரக்ஷபவர்க்கத்தை நோக்கின நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த குணப்ரேரிதனாய் அப்ய ஸிப்பன். * குணைர் தாஸ்யமுபாகத: * என்னுமாபோலே. [வைகலே] ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி, பின்னை என்கார்யத்துக்குப் போமவனல்லேன்; நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்; *விபங்யவ:* இறே. ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் அவன் குணங்களை அப்பஸிபாநின்றீராகில், அவன் தான் செய்கிறதென்? என்னில்; நான் அவனை விட்டு அவன் குணங்களை விரும்புகிறாப்போலே, அவனும் என்னைவிட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பாநின்றா னென்கிறார்.

வைகலும்வெண்ணெய்* கைகலந்துண்டான்* பொய்கலவாது என்* மெய்கலந்தானே. (5)

[வைகலும்] "கற்பன் வைகலே" என்று எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமா யிருக்கிறாப்போலே, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று அவனுக்கு. [வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்] வெண்ணெயிலுண்டான ஆதரத்தாலே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுதுசெய்தான்; அன்றியே, "தாரார் தடந் தோள்களுள்ளளவுங்கைநீட்டி" என்கிறபடியே "கை நிறையுந்தனையும் வயிறுநிறையும்" என்னும் மௌக்த்யத்தாலே திருக்கைகளுள்ளளவும் கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல்; "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல். 'ஸர்வாதிகனானவன் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுடைய தேஹத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆதரித்தான்' என்றால், இது கூடுவதொன்றோ? என்னில், [பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தானே] அவ்வெண்ணெயில் பண்ணின விருப்பத் தில் பொய்யில்லாதாப்போலேகிடீர் என்னுடம்புடன்கலந்த கலவியிலும் பொய்யில்லாதபடி யென்கிறார். [என்மெய்] அவன் மேல்விழ மேல்விழத் தாம் இறாய்த்தமை தோற்றுகிறது. "அழுக்குடம்பு" என்று நான் அநாதரிக்கிற சரீரம் இவனுக்கு ஆதரணீயமாவதே என்கிறார்.

ஆறாம்பாட்டு. இப்படி கலந்து செய்ததென்? என்ன தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன்; என்னாவி நலத்தையுங் கொண்டா னென்கிறார்.

கலந்தென்னாவி* நலங்கொள்நாதன்* புலன்கொள்மாணாய்* நிலங்கொண்டானே. (6)

[கலந்து இத்யாதி] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து, பின்னை என் ஆத்மாவினுடைய நற்சீவனைக் கொண்டான். அவ்வளவேயோ? [நாதன்] "என்னையாளுங்கொண்டு" என் கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனா யிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான். இப்படி அகப் பட்டார் நீரேயோ என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான். ஆவிநலங்கொடுத்திலன், கழஞ்சு மண்கொடுத்தானித்தனை. ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அவன் 'என்னது' என்று அபிமானித்திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான். ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஆவிநலங்கொண்டு விட்ட அளவேயோ? நித்யவிபூதியில் பண் ணும் ஆதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினா னென்கிறார்.

கொண்டானேழ்விடை* உண்டானேழ்வையம்* தண்தாமஞ்செய்து* என், எண்தானானானே. (7)

[கொண்டானேழ்விடை] "இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான்" என்னுமா போலே, நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்க ளேழையும் ஜயித்தான். [உண்டானேழ்வையம்] ப்ரளயாபத்தில் பூமி தன்வயிற்றிலே புகா

விடில் தரியாதாபோலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தரியாதானாய்க் கலந்தான். தனக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தான். தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தான். அதுக்குமேலே, [தண்தாமஞ்செய்து] தட்பத்தையுடைத்தான தாமமுண்டு பரமபதம், அதில்பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான். தத்விபூதிகனை என்னை யாதரித் தென்றுமாம். [என்எண்தானானனே] நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, என்மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டா னென்னுதல். அதாவது மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது; "கண்ணன் விண்ணோர்தொழவே சரிகின்றது சங்கம்" என்று நான் ச்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேணும்' என்றும், 'அங்கே அநுபவிக்க வேணும்' என்றும் ஆசைப்பட, அவன் 'திருநகரியேறப் போகவேணும்' 'ஆழ்வாரை அநுபவிக்க வேணும்' என்று பாரியாநின்றான். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. என்னைச்சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒருமுடிவில்லையென்கிறார்.

ஆனானாயன்* மீனோடேனமும்* தானானானென்னில்* தானாயசங்கே. (8)

[ஆனானாயன்] இடையனாய்ப்பிறந்து, முடிசூட இராதே ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்தான், இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு. அவ்வளவிலேதான் விட்டானோ? [மீனோடேனமுந்தானானான்] கீழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார், அது அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்த வோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப்பற்ற. ஸர்வாதிகனான தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனானான். அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தானத்தில் பதற்றத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டவதாரம் போலே யிருக்க அருளிச்செய்கிறார். [ஆனான்] வடிவும் செயலும் சொலவும் தஜ்ஜாதீயர்க்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. இவைதான் வித்யாவதாரங்கள். இதுக்கு அடியென்? என்னில், [என்னில் தானாயசங்கே] என் பக்கல் தனக்கு உண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே யென்னுதல், என்னைக் குறித்து, தானானவை—தன் அவதாரங்கள். சங்கே மஹாஸங்க்யை என்னுமத்தனை. அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே மஹாஸங்க்யையளவோ! முடிவுண்டோ! * பஹூநி * என்னுமித்தனை. (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐச்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கு மென்கிறார்.

சங்குசக்கரம்* அங்கையில்கொண்டான்* எங்கும்தானாய* நங்கள்நாதனே. (9)

[சங்குசக்கரம் அங்கையிற்கொண்டான்] சிலரை வசீகரிக்க நினைத்தவர்கள், கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கும். திவ்யாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலு முண்டோ? என்னில்; எங்குமுண்டு; ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்கர் அபேக்ஷிததசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள் அதுபோலே தோற்றாதேயும் நிற்பர்கள். * "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்" என்னுமிவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. [சங்குசக்கரம்] வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டுங் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தான். [எங்குந்தானாய] தேவமநுஷ்யாதிபேதங்கள்தோறும் தான் வந்து அவதரித்துளனாய், அன்றிக்கே, ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே, தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக வ்யாபித்தபடியைச் சொல்லுதல். [நங்கள் நாதனே] நம்மை யெழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக. (9)

பத்தாம்பாட்டு. அவன்நீர்மையைப் பேசப்புக்கு நம்மால் பேசப்போமோ! கடல் கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

நாதன்ஞாலங்கொள்* பாதனென்னம்மான்* ஓதம்போல்கிளர்* வேதநீரனே. (10)

[நாதன்] ஸர்வநியந்தாவானவன். [ஞாலங்கொள்பாதன்] வஸிஷ்ட்ட சண்டால விபாகரஹிதமாக எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். [என் அம்மான்] இம் மேன்மையையும் நீர்மையையுங் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். அதவா, [நாதன்] முதற்பாட்டில் சொன்ன சேஷித்வத்தை யுடையவன். [ஞாலங்கொள்பாதன்] இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதாரஸௌலப்யத்தை யுடையவன். [என் அம்மான்] எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன். மூன்றாம்பாட்டில் "கண்ணாவான்" என்றத்தை நினைக்கிறார். [ஓதம் இத்யாதி] இவனுடைய இந்நிலைமை களைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக் கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாவது ஆர்ஜவகுணம். (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத்திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர் ஜவகுணத்தை ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்.

நீர்புரைவண்ணன் * சீர்சடகோபன் * நேர்தலாயிரத்து * ஓர்தலிவையே. (11)

[நீர்புரைவண்ணன்] ஆக இத்திருவாய்மொழியில் சொற்லிற்றாயிற்று ஸர்வேச்வரனு டைய ஆர்ஜவகுணமாயிற்று. நீரோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை யாயிற்று சொல்லிற்று. ஆர்ஜவகுணமாவது ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழி யாம்படிதான் செவ்வையனாகை. [சடகோபன்நேர்தல்] இவைதாம், இவ்வர்த்தத்தைக் கடக்க நின்று ஒருவன் கவிபாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அரு ளிச்செய்தவை. [ஆயிரத்து ஓர்தலிவையே] ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஓர்ந்து அரு ளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டை யநுஸந்தித்து அத்தால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆஜர்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச் செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஓரப்படுமவை என்னுதல். ஆயிரத்தி லும் சடகோபன் நீர்புரைவண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்தஇவை யோர்தல் என்று அந்வயம்.

முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அரு ளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் படியை அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், இரண்டு விபூதியி லுள்ளார்க்கும் முகங் கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில், அவ் வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன்குணங்களை விரும்புமாபோலே அவனும் என்தேஹத்தை விரும்பாநின்றா னென் றார்; ஆறாம்பாட்டில், என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டா னென்றார்; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினா னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை யென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படிப்பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன்ஐச்வர்யத்தோடே வந்தவதரித்தா னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேண்டுமென்றார்; நிகமத் தில் இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கப்படு மென்றார். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—	ஓடுமனஞ்செய்கைஉரையொன்றினில்லாதாருடனே* கூடிநெடுமாலடிமைகொள்ளும்நிலை*—நாடிய ஓர்ந்தவன்தன்செம்மை உரைசெய்தமாறனென* ஏய்ந்துநிற்கும்வாழ்வாமிவை. (8)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.—எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—இவையும் : ப்ரவேசம்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே, அவனுடைய ஆர்ஜவ குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினார்; இப்படி அநுஸந்தித்தார் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில். ஸர்வேச்வரனைப் ச்ரிய:பதியாய் பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்பக்கலிலே துவக்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான்; ஆழ்வாராகிறார், கீழில் ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே அவன்பக்கலிலே பெரியவிடாயை யுடையரானார்; 'இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்றுபார்த்து, அர்ஜுநன், விபூதிச்ரவணத்தாலே 'விபூதிமானானவனைக் காணவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, அதுக்கு உறுப்பாக * திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: * என்கிறபடியே திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து வைச்வரூப்யத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னையநுபவிக்கைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக்கோலி அதாவது பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது, மஹிஷிகளான முறையாலே; திருவடியோடு பரிமாறுவது, வாஹநமான முறையாலே; திருவநந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது, படுக்கையான முறையாலே; இப்படி அவர்களோடு ஓரோமுறையாலே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய், அதுதன்னைக் குளப்படியிலே கடலைமடுத்தாற்போலே யன்றிக்கே, பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாற, இவரும் அவனை ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும் ஸர்வகாத்ரத்தாலும் யதாமநோரதம் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (*)

முதற்பாட்டு. ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேது பூதனுமாய் ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனானவன் என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானா னென்கிறார். அவனுடைய குணாநுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு. முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விசதமாயிருக்கையாலே திரள அநுபவிக்கிறார்.

இவையுமவையுமுவையும் இவருமவருமுவரும்*
யவையும்யவருந்தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும்*
அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம்*
சுவையன்திருவின்மணாளன் என்னுடைச்சூழலுளானே. (1)

[இவையும் அவையும் இத்யாதி] சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க்கத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது. [தன்னுள்ளேயாகியும்] "இவையுமவையும்" என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவஹரிக்க வொண்ணாதபடி' * ஸதேவ * என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. * பஹு ஸ்யாம் * என்கிறபடியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரித்து, நாமரூப விபாகார்ஹமாம்படி பண்ணியும். [காக்கும்] ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும்படி. [அவையுள் தனிமுதல்] ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே, இவை ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. இது பின்னை, "ஆக்கியும்" என்று ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னபோதே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில்; *ததநுப்ரவிச்ய* என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு; இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. [எம்மான்] தன்விபூதிவிஷயமாகத் தனக்கு உண்டான ஓத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். [கண்ணபிரான்] இப்படியிருக்கிறவன்தானே க்ருஷ்ணனென்கையும், அவன்தான் கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று உபகரிக்குமென்கையும். [என்அமுதம்] தேவர்கள் அதிகாரிகளாம் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி [சுவையன்] அவ்வம்ருதத்துக்கு போக்த்ருத்வ மில்லையே. சுவையன் பரமரஸிகன். இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு ஊற்றுவாய்சொல்லுகிறது. [திருவின்மணாளன்] இவருடைய அம்ருதம் ஒருமிதுனமாயிற்று. [என்னுடைச்சூழலுளானே] பெரியபிராட்டியார் "அகலகில்லே னிறையும்" என்னப் பிறந்தவன், என் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கை தன்

பேறாக வர்த்தியாநின்றான். *யஸ் யப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ஸ ராமோ வா நரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே* என்கிறபடியே; *லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி * தம்மையொழிந்தார்க்கெல்லாம் நாதரானவர் ஸுக்ரீவனை நாதனாக இச்சியா நின்றார். கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, தாம் முந்துற முன்னம் இச்சியாநின்றார். (1)

இரண்டாம்பாட்டு என்பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாத்மித்தவாறே என் அருகே வந்து நின்றானென்கிறார்.

சூழல்பலபலவல்லான் தொல்லையங்காலத்துலகைக்*
கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான்*
வேழமருப்பையொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்*
ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னருகலிலானே. (2)

[சூழல்பலபலவல்லான்] இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை. அவதாரத்தை "சூழல்" என்பானென்? என்னில்; சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. ஜாதிபேதத்தையும், அவாந்தர பேதத்தையும் பற்ற, "பலபல" என்கிறது. [வல்லான்] கர்ம நிபந்தநமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்கவல்லான். கர்மம் செய்ய வல்லதன்றிறே, அநுக்ரஹம் செய்யவல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார் '[தொல்லை] வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே. [அம்காலத்து] தன்வடிவைக்கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே, அத்தைப்பற்ற, அங்காலமென்கிறார். [உலகை] ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக்காகத் தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ! ஸங்கல்பத்துக்கும் பாத்தம் போராத பூமிக்காகக்கிடீர்! [கேழலொன்றாகி] தன்மேன்மையோடு அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத் தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? [ஒன்றாகி] பின்பு ஸர்வசக்தியான தானே "இவ்வடிவைக்கொள்ள" என்னினும் ஒண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கிறபடி. பூமி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாதவடிவைக்கொண்ட இத்தனை அவன்தான்; அது அவன்கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்கும்; * பன்றியாம்தேசுறே. [இடந்த] அஜ்ஜாதிக்காக உள்ளதொரு குண மாயிற்றுச் செருக்கு, ச்ரிய:பதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான். [கேசவன்] ப்ரசஸ்தகேசன். அப்போதைத் திருமேனியும் உளைமயிருமாய் நின்ற நிலை. [என்னுடையம்மான்] ஸம்ஸாரப்ரளயங் கொண்ட என்னை யெடுத்தவன். [வேழமருப்பையொசித்தான்] குவலயாபீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன். அப்படியே என்னுடைய மதக்களிறு ஐந்தினையும் சேரிதிரியாமல் பண்ணினவன். விரோதிநிரஸநசீலனென்றபடி. [விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்] தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகானவன். [ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற் கடலிலே சாய்ந்தருளினவன். ஆழம் உறுத்தாமைக்கு. நெடுமை தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு. [அவனென்னருகலிலானே] அவர்களைப்போலே எனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாகவும் நிற்கிறிலன். (2)

மூன்றாம்பாட்டு. திருவடி, திருவனந்தாழ்வான், பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடு ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோவகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறார்.

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன்*
கருகியநீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன்*
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன்*
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடுடனே. (3)

[அருகல்] குறைகை; கேடு. இல் என்பது இல்லாமை. குறைவின்றிக்கே, ஆய ஆன; நன்றான. ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய் கல்யாணைகதாநமுமான நிரவதிககுணங்களையுடையனுமாய், அக்குணங்களை நித்யஸூரிகளை ஸதாநுபவம்பண்ணுவிக்குமவனுமாய், அவர்கள் ஸத்தாதிகள் தன்அதீநமாம்படி யிருக்கிறவன். [கருகியநீலநன்மேனிவண்ணன்] கறுத்து நெய்த்துப் பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான திருமேனியில் நிறத்தையுடையவன். விலக்ஷணமான திருமேனியில் கறுத்து நெய்த்த நிறத்தையுடையவன். அவர்களை ஸதாநுபவம்பண்ணவைக்கும்போது படி விடும்படி. [செந்தாமரைக்கண்ணன்] அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாசகங்களான திருக்கண்களையுடையவன். [பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும்] ஸர்வேச்வரன் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுவதாக நினைத்து 'வா' என்றழைத்தால், அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே பெருக்காறுசுழித்தாற்போலே சுழித்துத் தன்னில் தான் பொராநின்றுள்ள சிறகையுடையனாய்க் கொண்டாயிற்று தோற்றுவது. அவனும் 'நாம் இவனைமேற்கொள்ளப்பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளத்தில் ப்ரீதியோடேயாயிற்று மேற்கொள்ளுவது. [பூமகளார்தனிக்கேள்வன்] புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டாற்போலே யிருப்பாளாய் போக்யதைகவேஷையான பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லவனென்றால், இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடியிருக்கிறவன். [ஒருகதியின் இத்யாதி] அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியால்வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன், என்னளவில் நித்யஸூரிகளெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணாநின்றான். [உடனே] "இவன் ஒருவிபூதிமான், அந்யபரன்" என்று தோற்ற இருக்கிறிலன். நித்யவிபூதியில் கேள்வியும் இங்கேயிருந்தேயாமித்தனை. "தண்தாமம்செய்து" என்று நித்யவிபூதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; இதில் அவ்விபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறும் படியை என்னொருவனோடு பரிமாறினானென்கிறார். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. மேன்மைஅது, அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம் அது; இப்படி யிருக்கிறவன், யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக்குப் பெறுப்பேறாக நினைத்திராநின்றானென்கிறார்.

உடனமர்காதல்மகளிர் திருமகள்மண்மகள்ஆயர்
மடமகள்* என்றிவர்மூவராளும் உலகமும்மூன்றே*
உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிலைச்சேர்ந்தவனெம்மான்*
கடல்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணனென்னொக்கலையானே. (4)

[உடனமர்காதல்மகளிர்] உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலையுடைய பிராட்டிமார். "அகலகில்லேனிறையும்" என்றாயிற்று இவர்களிருப்பது. அவர்களார்? என்னில்,—[திருமகள்] ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதாநமஹிஷியாய்ப் பட்டத்துக்குரியளாய் *ந கச்சிந் நாபராத்யதி* என்றிருக்கும் பெரிய பிராட்டியார். [மண்மகள்] முதலிலே 'குற்றம்பார்க்கக்கடவதோ' என்று அவனுக்குப் பொறைக்கு உவாத்தாய்ப் பொறைவிளையும்படியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [ஆயர்மடமகள்] அநுபவஸௌகம் தானாய். தன்வடிவழகாலே துவக்கித் திருவுள்ளத்தில் குற்றம்படாதபடி யிருக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டி. திருமகள் அவனைச்வர்யம். மண்மகள் அதுவிளையும் பூமி. ஆயர்மடமகள் அத்தை புஜிக்கிற போக்தாவானவளென்றுமாம் [இவர் மூவர்] மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித் தனியே அமைந்திருக்கிற இவர்கள்மூவர். [ஆளுமுலகமும் மூன்றே] அவர்களுடைய படுக்கைப்பற்று இருக்கிறபடி. த்ரிவிதசேதநரையுஞ் சொல்லுதல்; கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல். [உடனவையொக்கவிழுங்கி] அவற்றிலொன்றும் பிரிகதிர்ப் படாதபடி ஏககாலத்திலே தன்திருவயிற்றிலே வைத்து விபூதித்வயமும் ரக்ஷ்யவர்க்கமென்றால், திருவயிற்றிலே வைக்குமது ப்ரளயத்துக்குக் கர்மீபவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது. [ஆலிலைசேர்ந்தவன்] ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே சாய்ந்தருளினவன். அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். [எம்மான்] அச்செயலாலே

என்னை எழுதிக்கொண்டவன். பத்ராலம்பநம் பண்ணிக்கிடீர் அடிமைகொண்டது. கீழில் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமர்த்யமாயிற்று இது. * ந நமேயம் * என்று இருந்த என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினபடி. [கடல் இத்யாதி] திருப் பாற்கடலிலே குறைவற வந்து வர்த்திப்பானாய், ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அன்றிக்கே, கடலிற்காட்டில் மிக்க ஆச்சர்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வர னென்றுமாம். [கண்ணன்] அந்த ஆச்சர்யங்களெல்லாம் தன்பக்கலிலே காணலாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன். [என் ஒக்கலையானே] யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என் மருங்கிலே இராநின்றான். ... ... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. விரோதி நிரஸநசீலனாய் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவானவன் வந்து என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தனானா னென்கிறார்.

ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பாலுண்ணென்று தந்திடவாங்கி*
செக்கஞ்செகவன்று அவள்பாலுயிர்செகவுண்டபெருமான்*
நக்கபிரானோடு அயனுமிந்திரனும்முதலாக*
ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன் மாயனேன்நெஞ்சினுளானே. (5)

[ஒக்கலைவைத்து] பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கியெடுத்து மருங்கிலே வைத்து. [முலைப்பாலுண்ணென்று] முலைக்கண்நெறித்து க்லேசப்படாநின்றேன், உண் என்று உறுக்கிக்கொடுக்க [தந்திட] * அஸ்மாந் ஹந்தும் * என்னுமாபோலே, அங்கஞ்சு தமக்குக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே " தந்திட " என்கிறாரதல். [வாங்கி] அவள் முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க்கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் உண்டபடி. [செக்கஞ்செக] செக்கம் என்று மரணமாய், அவள்கோலின மரணம் அவள் தன்னோடே போம்படியென்னுதல். அன்றிக்கே, செக்கம் என்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய், அவள் சீறினசீற்றம் அவள்தன்பக்கலிலே பலிக்கும் படி யென்னுதல். " இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து " என்று சிதப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே. அன்றியே, செக்கஞ்செக என்றது செக்கச் சிவக்கவென்றாய், முலைகொடுத்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே திருவதரத்தில் பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணினபடியாதல். [அன்று] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புக்கவன்று. தனியிடத்திலே இவள் நலியவந்த அன்று. [அவள்பாலுயிர்] அவள்பாலென்றது அவளிடத்தென்றபடி. அவளுடைய ஹேய சரீரத்தைப் பற்றிநிற்கிற உயிர். [செக] முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள்பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்றுமாம். "முலையூடுயிரைவற்ற வாங்கியுண்டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. முலையால்நினைக்கிறது பாலையிறே அங்கு. முலையுண்டான் என்றால் முலைப்பாலுண்டா னென்ற படியிறே. [உண்டபெருமான்] அவள் முலையுண்டு அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு ஒரு சேஷியைத் தந்தவன்; ***ஸ்தந்யந்தத் விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ :*** என்கிறபடியே. [நக்க பிரான் இத்யாதி] ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனை ப்ரஸவித்தனை யிருக்கிற ருத்ரனோடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முகனும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த்ரனுந் தொடக்கமாக இவ்வருகு உள்ளாரெல்லாரையும், அத்திக்காயில் அறுமான்போலே ஒன்றாக அரும்பிக்கும் படி பண்ணின ஸர்வேச்வரன். [மாயன்] ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே அநுப்ரவேசம் முதலான ஆச்சர்யத்தையுடையவன்; *(ஸர்வசரீரியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்.) [என்னெஞ்சினுளானே] என்சரீரத்தில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி நின்றான். .... (5)

ஆறும்பாட்டு. ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என்தோளைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான் என்கிறார்.

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும்யவர்க்குமதுவே*
காயமுஞ்சீவனும்தானே காலுமெரியுமவனே*
சேயனணியன்யவர்க்கும் சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன்*
தூயனதுயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே (6)

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] இது என்னபெரும்பேறு? ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன், என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தனானான். இது என்ன சேராச்சேர்த்தி? [மற்றும்யவர்க்குமதுவே] மற்றுமாரேனும் நான்பெற்றபேறு பெற்றாருண்டோ? நீர் பெற்ற பேறுதான் என்னென்னில், [காயம் இத்யாதி] இது என்கிறார் மேல். [காயமும் சீவனுந் தானே] தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களும் அவ்வவசரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்களும் அவனிட்ட வழக்கு. [காலுமெரியும் அவனே] காற்றும், தேஜஸ்த்தத்வமும், இரண்டும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு. [சேயன்] ஸ்வயத்நத்தாலே காண் பார்க்கு தூரஸ்த்தனாயிருக்கும். [அணியன்] அவனாலே அவனைக் காண்பார்க்குக் கைப் புகுந்தணியனாயிருக்கும். [யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்] தூரஸ்த்தனாம்படிக்கு எல்லை சொல்லுகிறது. எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞானரா யிருக்குமவர்களுக்கும் கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே, மநோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். [தூயன்] இப்படியிருக்கிறவன் யசோதாதிகளுக்கு * யதி சக்நோஷி * என்னலாம்படியிருக்கும். [துயக்கன் மயக்கன்] உகவாதார்க்கு ஸம்சய விபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும். [துயக்கன்மயக்கன்] துயக்கு மனந்திரிவு, "அருவினையேன்" என்று அகன்ற என்மநஸ்ஸைத் திரியவிட்டு; "உன்தேனேமலரும் திருப்பாதஞ்சேருமாறு" என்னும்படி. திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன். மயக்கம் கலத்தலும், கூடலும். [என்னுடைத்தோளிணையானே] என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிதிருத்தோளிலே யிருக்குமாபோலே, இராநின்றான். ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என்நாவிலே கலந்தானென்கிறார்.

தோளிணைமேலும்நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும்*
தாளிணைமேலும்புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்*
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி*
நாளணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடைநாவினுளானே. (7)

[தோளிணையித்யாதி] அபிமதவிஷயம் இருந்த இடத்துக்குப் போவார் அவர்கள் உகந்தபடியே பூசிப்புலர்த்தி யொப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வாருகந்தபடியே திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய் வந்தானாயிற்று. இவர் உகப்பதும் அதுவே, அவன்கொடுப்பதும் அதுவேயிறே. புள்ளூர்திகள்ளூருந் துழாய்க்கோயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை யுடையராயிருப்பர்; திருத்தாயார் சொல்லும்போதும் "வண்டுதிவளும் தண்ணந் துழாய்கொடீர்" என்னும்; இவர்தாம் விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும், கண்ணன்கழல் துழாய் பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்; அவனும் "தன்மன்னுநீள்கழல் மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கல்லது கொடான். [தோளிணை மேலும்] * ஸ்ᵖகாடம் பரிஷஸ்வஜே * என்கிறபடியே அணைக்கக்கணிசிக்கிற திருத்தோள் களிலும். [நன்மார்பின்மேலும்] அணைப்பிக்கு மவளிருக்கிற திருமார்பிலும். [சுடர்முடி மேலும்] அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தவாறே தன்னுடைய சேஷித்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும். [தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழா யுடை யம்மான்] தன்னுடைய சேஷித்வத்தை ஸ்த்திரிப்பிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன். தோளிணையித்யாதிகளுக்கு பட்டர் 'வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இடுவர்கள், அப்படியே திருத்தோள்களுக்கிட்டான்; ப்ரணயிகளா யிருப்பார் அநந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்கு இடுவர்கள். அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான்; ஆயுதத்துக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் இட்டால், பின்னைத் தாந்தாம் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையிறே; ஆகை யாலேதான் சூடினான்; சேஷம் பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார், ஆகையாலே திரு வடிகளுக்குச் சாத்தினான்;' ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே, தளர்ந்து முறிந்தும் சகடவசுருடல் வேறுப்பிளந்து வீயப்பொருவாரடியாரிறே; நம்முடைய ஆபத்துக்களுக் குத் திருவடிகளே துணையான்றபோலே காணும் அவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திரு

வடிகளே துணியானப்படி" என்று அருளிச்செய்வர். [கேளிணையொன்றுமிலாதான்] கேள் என்ற இத்தை கேழ்என்றாக்கி, அதாவது ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதானென்னுதல்; அன்றிக்கே, கேள்என்று உறவாய், சேர்ந்தவொப்பில்லாதான் என்னுதல். [கிளரும்] ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேல்மேலெனக்கிளராநிற்பதாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவன். "சுடர்" என்றும், "ஒளி" என்றும் பர்யாயம். இரண்டாலும் மிக்கவொளி யென்றபடி. ஒளி பேரழகு. [மூர்த்தி] கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை மிகையாம்படியான வடிவை யுடையவன். [நாளணைந்தும்] நாள்தோறும் வந்து கிட்டுமத்தனையல்லது காலவாங்கமாட்டுகிறிலன். [என்னுடையித்யாதி] என்னுடைய ஸ்துதிவிஷயமானானென்னுதல்; அன்றிக்கே, * வாசி திஷ்டடந் * என்கிறபடியே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியத்துக்கு விஷயமானானென்னுதல். (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேச்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானென்கிறார்.

நாவினுள்நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் *
ஆவியுமாக்கையுந்தானே அழிப்போடளிப்பவன்தானே *
பூவியல்நால்தடந்தோளன் பொருபடையாழிசங்கேந்தும் *
காவிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே. (8)

[நாவினுள் இத்யாதி] ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞானஸாதநமான வித்யாவிசேஷங்களுக் கெல்லாம். [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] ஆவிஎன்கிறது அர்த்தத்தை. ஆக்கையென்கிறது சப்தத்தை. 'இவ்வர்த்தத்தை இச்சப்தம் காட்டக்கடவது' என்று நியமித்துவிட்டான் எவனாயிற்று. ஆக, சப்தார்த்தஸம்பந்தம் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. [அழிப்போடளிப்பவன்தானே] மந்தமதிகளான சேதநருடைய ப்ரதிபத்திதோஷங்களாலும் லேககதோஷங்களாலும் பாடபேதங்களாலும் இவையுருமாயுமளவிலே ஸம்ஹரித்தும், அபேக்ஷிதஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறான்தானே. 'அல்லாத ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைச் சொல்லுகிறது' என்பாருமுண்டு. [பூவியல்இத்யாதி] பூவாலல்லது செல்லாதபடி ஸுகுமாரமாய்; கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய், சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களையுடையவன். பூவியல் பூவாலே அலங்க்ருதமான தோளென்னுதல்; பூவை யொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவ னென்னுதல். [பொருபடை] பணைத்துப்பூத்த கல்பகதருப்போலேயாயிற்று யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் இருக்கும்படி. பொருபடை யுத்தஸாதநங்களானவை. [காவிநன்மேனி] அவ்வாயுதங்களாலே விரோதியைப்போக்கி அநுபவிக்கும் வடிவழகு. [நன்மேனி] காவி, வடிவழகுக்கு உபமாநமாக நேரில்லாமையாலே "நன்மேனி" என்கிறார். [கமலக்கண்ணனென்கண்ணினுளானே] இவர்கண்வட்டமொழியப் புறம்பேபோனால் கண்வட்டக்கள்ளனாமே. பெருவெள்ளத்திலே யொரு சுழிபோலே திருக்கண்கள். [என்கண்ணினுளானே] ப்ராக்ருத விஷயங்களை அநுபவித்துப் போந்த என் கண்ணுக்குத் தன்னை விஷயமாக்கினான். .... (9)

ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்ணில் நின்றநிலை ஸாத்மித்தவாறே என் நெற்றியிலேவந்து நில்லாநின்றானென்கிறார்.

கமலக்கண்ணனென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவன்கண்களாலே *
அமலங்களாகவிழிக்கும் ஐம்புலனுமவன்மூர்த்தி *
கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடும்தோற்றி *
அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி என்நெற்றியுளானே. (9)

[கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்] புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான். * ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே * என்கிற மர்யாதை குலைந்தது. அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானாகில், நீர் பின்னைச் செய்வதென்? என்னில்,

[காண்பன்] நானும் கண்டு அநுபவியாநின்றேன். இவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நீர் கண்டநுபவிக்க வல்லீரானபடி எங்ஙனே? என்ன,—[அவனித்யாதி] அவன் தன் திருக்கண்களாலே, என்தோஷமெல்லாங் கழித்து நான் காணவல்லேனும்படி குளிரக்கடாக்ஷியா நின்றான். ஆனாலும், இந்த்ரியங்களென்று சிலவுண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள், அவைசெய்தது என்? என்ன, [ஐம்புலனுமவன்மூர்த்தி] காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ச்ரோத்ராதிகளும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு சரீரவத்விதேயமாய் அங்கே படையற்றன. [கமலத்தயன் இத்யாதி] திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறந்து, எல்லாரிலும் விஸஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனாய், தனக்கு இவ்வருகுள்ளவற்றை யுண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனை சதுர்முகனை லலாடநேத்ரனை ருத்ரனோடே யுண்டாக்கி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, ஸத்வப்ரசுரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை யுண்டாக்கினவன். "நெய்புண்ணி" என்னுமாபோலே, "ஆக்கி" என்றது ஆக்கும் ஸ்வபாவனென்றபடி. [என்னெற்றியுளானே] கர்மாநுகுணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே புகுந்துநின்றான். ... .. (9)

பத்தாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த்தடுமாறும்படி யிருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து வந்து என் உச்சியுளானான் என்கிறார்.

நெற்றியுள்நின்றென்னையாளும் நிரைமலர்ப்பாதங்கள்சூடி *
கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத்தொழுவார் *
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் *
மற்றையமரருமெல்லாம்வந்து எனதுச்சியுளானே. (10)

[நெற்றிஇத்யாதி] நெற்றியுள் நின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகிற [நிரைமலர்ப்பாதங்கள்சூடி] மலரை நிரைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை சிரஸா வஹித்து. [கற்றைத்துழாய்இத்யாதி] ஒருவாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும். "தழைக்குந்துழாய்" என்னுமாபோலே. செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், தர்சநீயமான வடிவையுமுடைய உபகார சீலனை க்ருஷ்ணனை நிரைமலர்ப்பாதங்கள்சூடித் தொழுவார். [ஒற்றைப்பிறை யணிந்தானும்] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸுகப்ரதாநனாயிருக்கிற ருத்ரனும் அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், தேவர்களை மெய்க்காட்டுக்கொண்டிருக்கிற இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இப்படிஅவர்கள் தடுமாறுநிற்கத்தன்னைப் பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப்பட்டுவந்து, என் உச்சியுளானாகாநிற்கிறான். ராஜாக்கள் அந்த:புரத்தில், ஒருகட்டில் நின்றும் மற்றைக்கட்டேறப் போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தங்காரியங்கொண்டுபோமாபோலே, இவர் திருநெற்றியில் நின்றும் திருமுடியேறப் போகாநின்றால் ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங் கொண்டுபோமித்தனை. .... (10)

பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேருமென்கிறார்.

உச்சியுள்ளேநிற்கும்தேவதேவற்குக் கண்ணபிராற்கு *
இச்சையுள்செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்தெம்பிராற்கு *
நிச்சலும்விண்ணப்பம்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபொருமே. (11)

இனி எங்கேபோவதாக இருந்தானென்னில், [உச்சியுள்ளே நிற்கும்]* அமரர் சென்னிப்பூவான தான் என்சென்னிக்கவ்வருகு ‘கந்தவ்ய பூமியில்லை’ என்று என்னுச்சியுள்ளே வர்த்தியா நின்றான். என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவனை னென்றுமாம். [உள்ளே நிற்கும்] இனி அவ்வருகு போக்கில்லை. [தேவதேவற்கு] அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன். [கண்ணபிராற்கு] உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுக்கு. [இச்சையுள் செல்ல உணர்த்தி] ஸர்வேச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி. [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவித்தவளவேயன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகளுமறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழ்வார். [இச்சொன்ன] இப்பாவவ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையுமோர்பத்து. [எம்பிராற்கு இத்யாதி] எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னிபொரும்—தனக்குப்பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆசாலேசமுடையாரிருந்த விடத்திலே செல்ல வளருந்திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும். எம்பிரானென்றது இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், இழவு மறக்கவும்அநுபவிப்பித்த உபகாரகனென்றபடி. ஆழ்வார் க்ரமத்திலே “உச்சியுளானே” என்றபேறு, இதுகற்றார்க்கு முதலடியிலே யுண்டாம். பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது சேருகையாய், சேருமென்றபடி. “உச்சியுள்ளேநிற்கும்” என்று இவர்பெற்றதுவே பேறாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்றானென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் அது ஸாத்மித்தவாறே அருகே நின்றானென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடனே கூடநின்றானென்றார்; நாலாம்பாட்டில் ஒக்கலையிலே வந்திருந்தானென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் தோளிலே வந்திருந்தானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் நாவிலே வந்து புகுந்தானென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்றானென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் நெற்றியிலே நின்றானென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் திருமுடியிலே நின்றானென்றார்; நிகமத்தில் ஆக, இத்தால் தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே அவனை சிரஸா வஹித்தார், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

இவையறிந்தோர்தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற*
அவயவங்கள்தோறுமணையும்—சுவையதனைப்
பெற்று * ஆர்வத்தால் மாறன்பேசினசொல்பேச * மால்
பொற்றாள் நஞ்சென்னிபொரும். (9)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி பொருமாநீள்: ப்ரவேசம்.

‘கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்’ என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. (அதாவது நிர்வ்ருதியென்று ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறாரென்றபடி.) கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்ற முண்டு. அதாவது “உச்சியுள்ளேநிற்கும்” என்றிறே கீழ்நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருகு ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கலாவ தொன்றுமில்லை; இனி இதினுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கையே உள்ளது; ‘பேறு கனத்திருந்தது, இது வந்தவழியென்ன?’ என்று ஆராய்ந்தார், இப்பேற்றின்கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு நன்மை தந்தலையிலின்றிக்கே யிருந்தது; இத்தலையிலும் ஏதேனுமுண்டாகப் பார்த்தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபிமுக்யமாதலிறே உள்ளது, அத்தை ஸாதநமாகச்சொல்லப்போராதே, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின்கனத்துக்கு இத்தை ஒருஸாதநமாகச் சொல்லப்போராதே, ஒருவன் ஓரெலுமிச்சம்பழங் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் இது விலையாயிராதே; ஸர்வேச்வரனடியாக வரும் பேற்றுக்கு இத்தலையால் ஓடி நிரூபிக்கலாயிராதே, “வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” என்னும்படியிறே யிருப்பது; இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது “இவ்வின் தீயவழியைத்தப்பி நல்லவழி போகவேணும்” என்று உபகரணங்களைக்

கொடுத்து விடுகையாலே, இவன்தலையால் பிறந்த நன்மைக்கும் அடி அவனாயிருக்குமே; இனி புத்த்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, அத்வேஷந் தொடக்கமாக, பரிகணனை நடுவாக, பரமபக்தி பர்யந்தமாகத் தானே பிறப்பிப்பானொருவன்; 'நித்யஸூரிகள் பேற்றை அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்குத் தந்தான், ஒரு விஷயீகாரமிருக்கும்படியென்!'' என்று, கீழில்திருவாய்மொழியில் உந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்'' என்று. *

முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைத் திரள அருளிச்செய்கிறார், முதற்பாட்டில். மஹாபலி, தன்வரவை நினையாதேயிருக்க அவன்பக்கலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாப்போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானேவந்து தன்வடிவழகை என்கண்ணுக்கிலக்காக்கினான் என்று அவன்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

பொருமாநீள்படை ஆழிசங்கத்தோடு * திருமாநீள்கழல் ஏழுலகுந்தொழ*
ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த* அக் கருமாணிக்கம் என்கண்ணுளதாகுமே. (1)

[பொரு] திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமுசிப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல்; திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிசங்கை பண்ணிப் பொருகிறபடியைச் சொல்லுதல். நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருமென்றது சேருமிறே; [இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப] இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்த்துக்கொண்டது; அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி, நெருப்பையுமிழ்ந்து விரோதிகளை ''வாய்வாய்'' என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்று; [விடங்காலும் தீவாயரவணை] திருவநந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே கிடந்தவிடத்தேகிடந்து நெருப்பை யுமிழ்ந்தான்; விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் அவன் இப்படி செய்யச்சொல்ல வேணுமோ? அங்கேயுட்பட இப்படிசெய்யக்கடவ அவன்,* ஆங்காரவாரமதுகேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணையிறே. (ஆங்கு) தேசமது. (ஆரவாரமது) * அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம் அஹமந்நாதோ ஹமந்நாதோ ஹமந்நாத: * என்கிற ஆரவாரம். அங்கே அதுகேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இதுகண்டால் இப்படி படச்சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அலமருகைக்கு அடியென்? என்னில், [அரவணைமேல் தோன்றல்] திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் காடுமோடையும் அளக்கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது, எல்லாம்பட வேண்டாவோ? அவன் இப்படி வ்யாபரியா நின்றால், தன்னில்தான் பொருதென்றபோது அஸ்த்தாநே பயசங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் பொருகை. * ராகவம் சரணம் கத: * என்றவனையிறே, * வத்யதாம் * என்றது; * பரதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி * என்றாரிறே இளைய பெருமாள். [மா] அவற்றின்வடிவின் பெருமையைச் சொல்லவுமாம் அன்றியே, ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவனிற் காட்டில் இவர்களுக்கு உண்டான பக்ஷபாதத்தைச் சொல்லவுமாம். * அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம், ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித: * என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் எதிரியானாலும் அவன்கையில் காட்டிக்கொடாதே நோக்கும் மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது. [நீள்படை] ''ஆயிரக்காதம் பறப்பதின்குட்டி ஐந்நூறுகாதம் சிறகடிக்கொள்ளும்'' என்னுமாபோலே, ஸர்வேச்வரன் அதிகரித்த கார்யத்திலே அவன்தன்னிலும் முற்பட்டிருக்கை. நீள்பண்டயான ஆழிசங்கத்தோடே கூட. [திருமாநீள்கழலேழுலகுந்தொழ] * கதாபுந: * என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்குந் திருவடிகளைக்கொண்டுகிடீர் ஆசையில்லாதார்தலையிலே வைத்தது. [திரு] ஐச்வர்ய ஸூசகமான த்வஜாரவிந்தாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கை. [மா] பரமபூஜ்யமாயிருக்கை. [நீள்கழல்] ஆசாலேசமுடையாரிருந்த இடம் எல்லையாக வளருந் திருவடிகள். [ஏழுலகுந்தொழ] ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதாரும் தொழ. [ஒரு] இவன்தானே ''இவ்வடிவை இன்னமொருகால் கொள்ளவேணும்'' என்னிலும் வாயாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை. [மாணி] ச்ரிய:பதியென்று தோற்றாதபடி இரப்பிலே தழும்பேறுகை. [குறளாகி] கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. [நிமிர்ந்த] அடியிலே நீர் வார்த்துக் கொடுத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி.* வாஸுதேவ தருவிறே. நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாசாவகாசமடையத் தன்வடிவழகாலே பாரித்தபடி.

[அக்கருமாணிக்கம்] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்கப்போகிற தில்லைகாணும். [என்கண்ணுளதாகுமே] ஏழுலகத்துள்ளார், வாசியறிந்திலர்களிறே; அவ்வாசியறியுமவராகையாலே “என்கண்ணுளதாகுமே” என்கிறார். கண் என்று இடமாய், என்னிடத்ததாகும் என்னவுமாம். “கருமாணிக்கம்” என்கையாலே, கண்ணுளதாகும் என்கிறது (1)

இரண்டாம்பாட்டு. பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங்காட்டு மென்கிறார்.

கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால்தொழில்* எண்ணிலும்வரும் என்னினிவேண்டுவம்*
மண்ணும்நீரும் எரியும்நல்வாயுவும்* விண்ணுமாய்விரியும் எம்பிரானையே. (2)

[கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்] பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கவ்வருகு போகமாட்டாதே நிற்கும் தன்னையொழியச் செல்லாமையை யுடையராய்க்கொண்டு தொழில், தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையையுடையனுய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும் கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். [எண்ணிலும்வரும்] “கடம், படம், ஈச்வரன்” என்றால், “நம்மை, ‘இல்லை’ என்னுதே, இவற்றோடொக்கப் பரிகணித்தானிறே” என்று வரும். “சதுர்விம்சதிதத்த்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா, ஷட்விம்சகன் ஈச்வரன்” என்றால், “நம்முடைய உண்மையையும் இவற்றோபாதி இசைந்தானிறே” என்று வந்து முகங்காட்டும். [வரும்] நிற்குமதில்லை, இவன் ‘போ’ என்றபோதும் அதுக்குமுடலாக வருமித்தனை. அன்றியே, [எண்ணிலும்வரும்] நம்முடைய எண்ணைமிஞ்சிவரு மென்றுமாம். [எண்ணிலும்வரும்] “இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்துமூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு” என்று எண்ணினல், ‘இருபத்தாறு நானே’ என்றுவரு மென்றுமாம். [என்னினிவேண்டுவம்] பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங் காட்டுவானனபின்பு எனக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? அவன் இவன்பக்கல் அப்ரதிஷேதத்துக்கு அவஸரம்பார்த்திருந்து முகங்காட்டுவானனபின்பு, இவனுக்கு ஹிதாம்சத்திற் செய்யவேண்டுவது உண்டோ? இப்படியிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே இவன் ப்ரபந்நனுகையாவது. அவன் தன் ஸ்வரூபோபதேசத்தைப் பண்ணி, “உன்னால்வரும் இழவுக்கு அஞ்சவேண்டா, மாசுச: என்றாப்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து “என்னினிவேண்டுவம்” என்கிறார். அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குப் புறம்பான யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம். வேல்வெட்டி நம்பியார் நம்பிள்ளையை, ‘பெருமாள் கடலை சரணம்புகுகிறவிடத்தில் பராங்முகத்வாதிநியமங்களோடே சரணம் புக்காராயிருந்தது. இவ்வுபாயம் இதரஸாதநங்கள்போலே சிலநியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?’ என்று கேட்க, “பெருமாள் தமக்கு, *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணங்கந்துமர்ஹதி* என்று உபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான்; அவன் தான் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், ‘கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தான்’ என்றில்லை; ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இக்ஷ்வாகுவம்ச்யராய் ஆசாரப்ரதாநராகையாலே, சில நியமங்களோடே சரணம் புக்கார்; ராக்ஷஸஜாதீயனுகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே சரணம்புக்கான்; ஆகையாலே, யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; ஆகையாலே, ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்” என்று அருளிச்செய்தார். பகவத்ப்ரபாவ ஜ்ஞாநமுடையார்க்கு ‘இதுவே அர்த்தம்’ என்று தோற்றியிருக்கும், ‘கேவலக்ரியாமாத்ரத்துக்கே பலப்ரதாநசக்தி யுள்ளது’ என்று இருப்பார்க்கு “இவ்வர்த்தம் அநுபபந்நம்” என்று தோற்றியிருக்கும். [மண்ணும் இத்யாதி] காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் உள்ளீடாய், *பஹு ஸ்யாம்* என்கிறபடியே தன்விகாஸமேயாம்படி யிருக்கிற உபகாரகன் கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும்வரு மென்னினி வேண்டுவம்? தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உளவாம்படி யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கல் ஆசாலேசமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனும்படி யிருப்பானனபின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார். நல்வாயுவு மென்றது தாரகத்வத்தைப் பற்ற. [விண்ணுமாய்] இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவா யென்றபடி. [விரியும்] * பஹு ஸ்யாம் * என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனுகாநிற்கும். [எம்பிரான்] எனக்கு உபகாரகன். ப்ரதமையை த்விதீயையாக்கி, ‘எம்பிரானை’ என்று கிடக்கிறது. .... (2)

மூன்றாம் பாட்டு. கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபம் இருந்தபடி ; நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரநிற்கப் பாராய் நெஞ்சே என்கிறார்.

எம்பிரானை எந்தைதந்தைதந்தைக்குந்தம்பிரானை * தண்தாமரைக்கண்ணனை*
கோம்பராவு நுண்ணேரிடைமார்பனை* எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே! (3)

[எம்பிரானை] கீழ்ப்பாட்டில் அவன்நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என்னுடையனானவனை யென்கிறார். [எந்தை இத்யாதி] தம்மளவிலேயாய் அடியற்றிருக்கையன்றிக்கே, என்குடிக்கு நாயகனானவனை என்கிறார். இவர் இப்படி ஏத்தினவாறே, ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரத்துக்கும் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்துக்கும் வாசியறியுமவனாகையாலே, 'இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர் ?" என்று குளிரக்கடாக்ஷித்தான். [தண்தாமரைக்கண்ணனை] * தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந், க்ஷிபாமி * என்னுமவன் இப்படி கடாக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவென் ? என்று பார்த்தார் ; அருகே கடாக்ஷிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது. [கொம்பராவுநுண்ணேரிடைமார்பனை] கொம்புபோலவும் அரவுபோலவு மிருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணிதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையவனை. அரவு என்கிற இத்தை, 'அராவு" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது ; "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. அன்றியே, கொம்பை லக்ஷிக்கிற இடை யென்றுமாம். [எம்பிரானை] அச்சேர்த்திக்கு ஒருகால் 'எம்பிரானை' என்கிறார். [தொழாய்] தொழப்படும் விஷயம் ஒருமிதுநமாயாயிற்று இருப்பது. [மடநெஞ்சமே] " தொழுதெழு " என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ. ... . (3)

நாலாம்பாட்டு. தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தாநம் பண்ணி நான் விச்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீவிடாதே கொள் என்கிறார்.

நெஞ்சமே! நல்லைநல்லை உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்* இனியென்னகுறைவினம்?*
மைந்தனை மலராள்மணவாளனை* துஞ்சும்போதும் விடாதுதொடர்கண்டாய். (4)

[நெஞ்சமேநல்லைநல்லை] சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதா பிதாக்களைப் போலே, இவரும் மார்விலேயணைத்துக் கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை. [நெஞ்சமேநல்லைநல்லை] நல்லை என்ன அமையாதோ ? "நல்லை நல்லை " என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில் ; இவர்தாம் அவன்பக்கல் தூதுவிடுமா போலே, தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மை விட்டு அவன்பக்கலிலேநிற்க வல்ல நெஞ்சாகையாலே; "என்னெஞ்சினாரைக்கண்டால் என்னைச்சொல்லி அவரிடைநீர் இன்னஞ் செல்லீரோ?" என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே "நல்லை நல்லை" என்கிற மீமிசை. என்னை இப்படி ச்லாகிக்கிறதென் ? என்ன, [உன்னைப்பெற்றா லென் செய்யோம்] நீ என்னோடு ஒருமிடறான பின்பு, எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்தபின்பு முடியாததுண்டோ? பலந்தருகைக்கு ஈச்வரன் உண்டு, விலக்காமைக்கு நீ உண்டு ; இனிச் செய்யமுடியாதது உண்டோ? [இனியென்ன குறைவினம்] "உன்னைப்பெற்றா லென்செய்யோம்" என்று ஸாத்யாம்சமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம் ; உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன்கார்யம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்யாம்சந்தா னுண்டோ? அவனுபாயபாவம் நித்யநிரபேக்ஷமானால் ஸாத்யாம்ச முண்டோ ? ஆனால், பின்னை, க்ருத்யாம்ச மென் ? என்ன, ஸாத்யாம்ச முண்டுகிடாயென்கிறார். [மைந்தனை இத்யாதி] நான் அவனைக் கிட்டக் கொள்ள,* வளவேழுலகு தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்ப தொன்று உண்டு; நீ அப்போது அவனை விடாதேகிடாய். [மைந்தனை] இவ்விஷயத்தைக் கெடுவாய் சிலராலே விடப்போமோ? (மைந்து இனிமை, அழகு, மிடுக்கு.) [மலராள்மணவாளனை] பெரியபிராட்டியார் " அகலகில்லேனிறையும் " என்னும் விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை 'விடாதேகிடாய்' என்கிறது. [துஞ்சும்போதும்] 'அயோக்யன்' என்று அகலும்போதும். விச்லேஷம் விநாசபர்யாயமென்கை * முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ: * என்னுமதிறே இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது. நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடரப்பார் கிடாய். இவ்வேப்பங்குடி நீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது ; பிராட்டி " அகலகில்லேனிறையும் " என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை யநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது. (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. கீழ், "எண்ணிலும்வரும்" என்ற எண்தானும் மிகையானபடி கண்டாயே என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு ப்ரகாசிக்கிறார்.

கண்டாயேநெஞ்சே கருமங்கள்வாய்க்கின்று* ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு*
உண்டானை யுலகேழுமோர்மூவடி கொண்டானை* கண்டுகொண்டனைநீயுமே. (5)

[கண்டாயே நெஞ்சே] நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே. [நெஞ்சே] ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. [கருமங்கள் வாய்க்கின்று] கார்யங்கள் பலிக்குமிடத்தில், [ஓரெண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே] "எண்ணிலும்வரும்" என்றதுதான் மிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே. இயலுகை பலிக்கை. பகவத்ப்ரபாவம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்லகாண். இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கே யிருக்கப் பலிக்கு மென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங் காட்டுகிறார் மேல்; [உண்டானை இத்யாதி] ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு 'அவன் நம்மை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கும்' என்னும் நினைவுண்டோ? 'உலகேழும்' என்கிற விடம் இரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. அவன், ஜகத்தையளவிடுகிறபோது 'நந்தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகா நின்றான்' என்னும் நினைவு உண்டோ? இதுக்கு உதாஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ ஒன்று. [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] விலக்காமைக்குப் பரிகரமுடைய நீயுமன்றோ கண்டுகொண்டாய். ப்ரளயாபத்தில் அவற்றுக்கு ப்ரதிகூலிக்கப் பரிகரமில்லையே! இங்கு அவஸரமில்லை, அறியில் விலக்குவர்களிறே; அசங்கிதமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை. (5)

ஆறும்பாட்டு. 'இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மைவிடானிறே' என்ன. நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்.

நீயும்நானும் இந்நேர்நிற்கில் * மேல்மற்றோர்நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமேசொன்னேன் *
தாயுந்தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் * வாயுமீசன் மணிவண்ணனெந்தையே. (6)

[நீயும்நானும் இந்நேர்நிற்கில்] அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாகவுடைய நானும், பலாநுபவம்பண்ண இருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில். * நநமேயம் * என்னும் ப்ராதிகூல்ய மநோரதமின்றிக்கே யொழியில். [மேல்மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்] நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலவிடுதல், அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம்பண்ணி அகலவிடுதல் செய்யவிட்டுக்கொடான். [நெஞ்சமே சொன்னேன்] 'திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, பிறர் அறியலாகாத பகவத்விஷயம் என்றுபோலேகாணும்' இவர் இருப்பது. உபதேசித்துவைத்து * இதம்தே நாத பஸ்காய * என்றவனைப்போலே படுகிறார் சொன்னேன் என்று. த்ரௌபதி, குழல் விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணமல் சொல்லிக்கொடு நின்றான்; அர்த்தத்தின்கனத்தைப் பார்த்து, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்' என்று 'பதண் பதண்' என்றானிறே. இனி ப்ரதிபத்திபண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. [தாயும்தந்தையுமாய்] மாதாபிதாக்களைப்போலே பரிவனாய். அவர்களளவன்றிக்கே, [இவ்வுலகினில்வாயுமீசன்] ப்ரஜை, கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன். இங்குவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில் [ஈசன்] ப்ராப்தனாகையாலே அன்றிக்கே, இங்கேவந்து அவதரித்து ஈராசு தவிர்க்கையாலே ஈசனானென்னவுமாம். [மணிவண்ணனெந்தையே] தன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை முறையிலே நிறுத்தினான். என்னை விஷயாந்தரப்ரவணனாகாதபடி தன்சேஷித்வத்தைக் காட்டி என்னுடைய சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தினவன். தாயுந்தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனாய் எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர்நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன்னேன் "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்கிறபடியே இதுமெய். .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. கீழ் இவர் அஞ்சினப்போலே விடிந்தது; 'அயோக்யன்' என்று அகலுகிறார்.

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும் * சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியேன்*
எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர் சிந்தையுள்வைத்துச்* சொல்லுஞ்செல்வனையே. (7)

[எந்தையேயென்றும்] எனக்குப் பரிவனானவனே யென்றும். [எம்பெருமானென்றும்] எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமி யென்றும் ; [சிந்தையுள்வைப்பன்] எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது. நான் அறிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்த வளவேயோ ? [சொல்லுவன்] பிறர் அறியும்படி தூஷித்தேன். [பாவியேன்] விலக்ஷண போக்யமான இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்கு நான் ஒருபாபகர்மா உண்டாவதே [பாவியேன்] ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் தமோகுணாபிபூதனாய் ஒரு க்ருஹத்திலே நெருப்பை வைத்து ஸர்வர் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே ‘ பாவியேன் ’ என்கிறார். நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? பகவத் விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ ? என்னில் ;—புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே, விலக்ஷணருடைய போக்யவஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமன்றோ ? [எந்தை இத்யாதி] நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்து அவ்வநுபவம் வழிந்து ‘ எங்களுக்குப் பரிவனானவனே, ஸ்வாமியானவனே ’ என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லும்படியான ஐச்வர்யத்தை யுடையவனை நான் என்னசொன்னேன் ? இவ்வஸ்துவை ஒருவர் நம்பாதபடி யழித்தே னென்கிறார். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ‘நாம் இதுக்குமுன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தோம், இனித்தவிருமித்தனை ’ என்று ‘ அவன் குணங்கள் நடையாடாத தேசிடத்திலே கிடக்க வேணும் ’ என்று போய், ஒருகுட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு கிடந்தார் ; அங்கே, வழிபோகிறானொருவன், சுமைகனத்து “ ஸ்ரீமந்நாராயணன் ” என்றான் ; அச்சொல்லைக் கேட்டுத் தம்முடையகரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

செல்வநாரணனென்றசொற்கேட்டலும் * மல்குங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே *
அல்லுநன்பகலும் இடைவீடின்றி * நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பியே. (8)

[செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும்] ஆழ்வார்பரிஸரத்தில் ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை ; அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டா வாயிற்று இவர்நோவுபடுகைக்கு. என்போல வென்னில் ;—விஷஹரணமந்த்ரம்போலே. அச்சொல் செவிப்பட்ட வளவிலே, கண்ணானது என்னை யொழியவே நீர்மல்கப்புக்கது ; நெஞ்சும் அவ்வளவிலே, “ எங்குற்றாய் ” என்று தேடப்புக்கது. [மாயமே] “ அல்லேன் ” என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று. ‘ஆவேன்’ என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ ! இது ஓராச்சர்யம் இருந்தபடியென் ! அவன் பின்னைச்செய்கிறதென் ? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி] தம் அபிஸந்தியொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே ‘நல்லஅல்லும், நல்லபகலும்’ என்கிறார். திவாராத்ரவிபாகமற எனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிபூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து என்னைவிட க்ஷமனாகிறிலன் ; அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என்கண்ணானது பனிமல்காநின்றது ; நெஞ்சானது தேடாநின்றது ; இது ஓர் ஆச்சர்ய மிருந்தபடியென் ? என்கிறார். [இடைவீடின்றி] நான் ஒருகால் தேடிவிடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான். [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பிவிடுகிறிலன். நம்பி என்னை ஒருமதிப்பனாக நினைத்து, நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னைவிடான் ; மாயமே. [நம்பியே] இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது. ஸம்ஸாரிசேதநனைப்பெற்று, பெறாப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிற இவனையே ! பரிபூர்ணனென்கிறது லோகத்தார். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உடுத்துத் திரியமாட்டீரோ ? என்ன ;—நான் எத்தைச் சொல்லி அவனை மறப்பது என்கிறார்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற* அச் செம்பொனேதிகழும் திருமூர்த்தியை*
உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை* எம்பிரானை என்சொல்லிமறப்பனோ ? (9)

[நம்பியை] கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை. பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமே யிறே உள்ளது, இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி. [தென்குறுங்குடி நின்ற] கலங்காப் பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக நின்றவன். [நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற] குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்த்தனென்னுதல் செய்து, நான் மறக்கவேணுமே. [அச்செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை] வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? [அச்செம்பொன்] உபமாநரஹிதமாய், ஓட்டற்ற செம்பொன்போல நிரவதிகதேஜோரூபமாய், வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனை. [உம்பர் இத்யாதி] அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது ஆக்கரான இவ்வருகில் வானவரைப்போலே யன்றியே மேலான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய் அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவனை. [எம்பிரானை] அவர்களநுபவிக்கும்படியை எனக்கு உபகரித்தவனை. [என்சொல்லி மறப்பனோ] அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லையென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனன்றென்று மறக்கவோ? எத்தைச் சொல்லி மறப்பனென்கிறார். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, நெஞ்சில் இருளை அறுத்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

மறப்பும்ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்* மறக்குமென்று சேந்தாமரைக்கண்ணொடு*
மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்தன்னை மறப்பனோவினி யானேன்மணியையே. (10)

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்] நான் சேதநனாய் நினைத்தேனாகிலன்றோ மறப்பது; நினைத்தேன் நானானவன்றிறே மறக்க இடமுள்ளது. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமாமதிறே அஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆச்ரயமாவது, அசித்கல்பனாய்க்கிடீர் நான் இருந்தது. [மறக்கும் இத்யாதி] இப்படி யிருக்கிற நான் நினைத்தேனாகவும் நினைவையும் என் தலையிலே யேறிட்டு, 'பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது' என்றுபார்த்து, அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி எனக்கு வரும் விஸ்ம்ருதி போம்படி என்ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [மன்னினான்] 'புறம்பே அந்யபரதை உண்டு' என்று தோற்ற இருக்கிறிலன். [மறப்பனோ இனியானென்மணியையே] பெருவிலையனான ரத்நம் கைப்புகுந்தால் அத்தை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவர்களோ? [மறப்பனோவினி] மறவாமைக்குப் பரிகாரம் அவன்கையிலே யுண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? கீழ் அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ளகாலமும் மறக்க விரகில்லாதபடியும். [யான்] அநாதிகாலம் "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப்போந்த நான் [என்மணியையே] பெருவிலையனாய் முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து புகரையுடைத்தான நீல மணிபோலே யிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணிவைத்தபின்பு நான் அவனை அநாதரிப்பனோ?. (10)

நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிசய புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

மணியை வானவர்கண்ணனைத் தன்னதோரணியை* தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* சோல்
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன்* தணிவிலர்கற்பரேல் கல்விவாயுமே. (11)

[மணியை] முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்கு மென்று ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது. "தென்குறுங்குடிநின்ற" என்கிறவிடத்தில் ஸௌலப்யம். [வானவர்கண்ணனை] "உம்பர் வானவராதிபஞ்சோதி" என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. [தன்னதோரணியை] "அச்செம்பொனேதிகழுந்திருமூர்த்தி" என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது, இம்மூன்றுங் கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று பரதத்வமாகிறது. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாய், 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று சொற்கள்தாம் 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று 'மிடைந்த சொல்' என்கிறபடியே சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிர மென்னுதல்; சொல்லாலே பணி செய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல். [உடன் தணிவிலர்கற்பரேல்]

ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பாரகில். தணிவாகிறது மெத்தென்கை. "வரில் போகடேன், கெடில் தேடேன்" என்றிருக்கையன்றியே, ச்ரத்தைமாறுதே கற்பாரகில். [கல்விவாயுமே] "ஒண் தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகில் பகவத் விஷயத்தைப்பற்றியல்லது இராமையாலே இத்தை அப்யஸிக்க, இதுக்கு பலமாகக் கைங் கர்யத்தை இதுதானே தரும். [கல்விவாயும்] கல்வி தானே ப்ரயோஜந மென்றுமாம்.

இத்திருவாய்மொழியில், மேல் பரக்க அருளிச்செய்யப் புகுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ர ஹேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், பரமபக்திக்கும் பரிகணை கைக்கு மொக்க முகங்காட்டு மென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர நிற்கப்பாராயென்றார். நாலாம்பாட்டில் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார்; அஞ்சாம்பாட்டில் கீழ் "எண்ணிலும் வரும்" என்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச் செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில் நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்த மும் வாராதென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட் டாம் பாட்டில் திருநாமச்ரவணத்தாலே தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் விக்ருதாராகாதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாதென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, என் ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றார்; நிகமத்தில் கற்றார்க்குப் பலஞ்சொன்னார். ஸர்வஸ் மாத்பரனென்றார், பஜநீயனென்றார், அவன்தான் ஸுலபனென்றார், ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் சீலவானென்றார், ஸ்வாராதனென்றார், நிரதிசயபோக்ய னென்றார்; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார், ஸாத்ம்யபோகப்ரதனென்றார்; இப்படி ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானொருவனென்றார்; ஆகையாலே, "அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே" என்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினார்.

முதற்பத்தால் பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண் டாம்பத்தால் அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம்பத்தால் விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம் பத்தால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்ய கைவல்ய மென்றார்; அஞ் சாம்பத்தால் அந்தவிரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறாம்பத்தால் விரோதி நிரஸநசீலனானவன் திருவடிகளிலேசரணம்புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் இப்படி பெரியபிராட்டி யார் முன்னிலையாக சரணம்புக்க விடத்திலும், தக்தபடந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநு வர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம்பத்தால் 'இப்படி ப்ரபந்நராயிருக் கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மைவிடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லை யென்கிறார்; ஒன்பதாம்பத்தால் 'இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?' என்று அதிசங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வா பேக்ஷிதங்களும்செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, சீலகுணத்திலே ஆழங்காற் படுகிறார்; பத்தாம்பத்தால் ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தங்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார். ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தேவந்து
தருமாறேரேதுவறத்தன்னைத்—திறமாகப்
பார்த்துரைசெய்மாறன் பதம்பணிகவென்சென்னி
வாழ்த்திடுகவென்னுடையவாய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.—எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத்விஷயம் ஈடு முதற்பத்து முற்றிற்று.